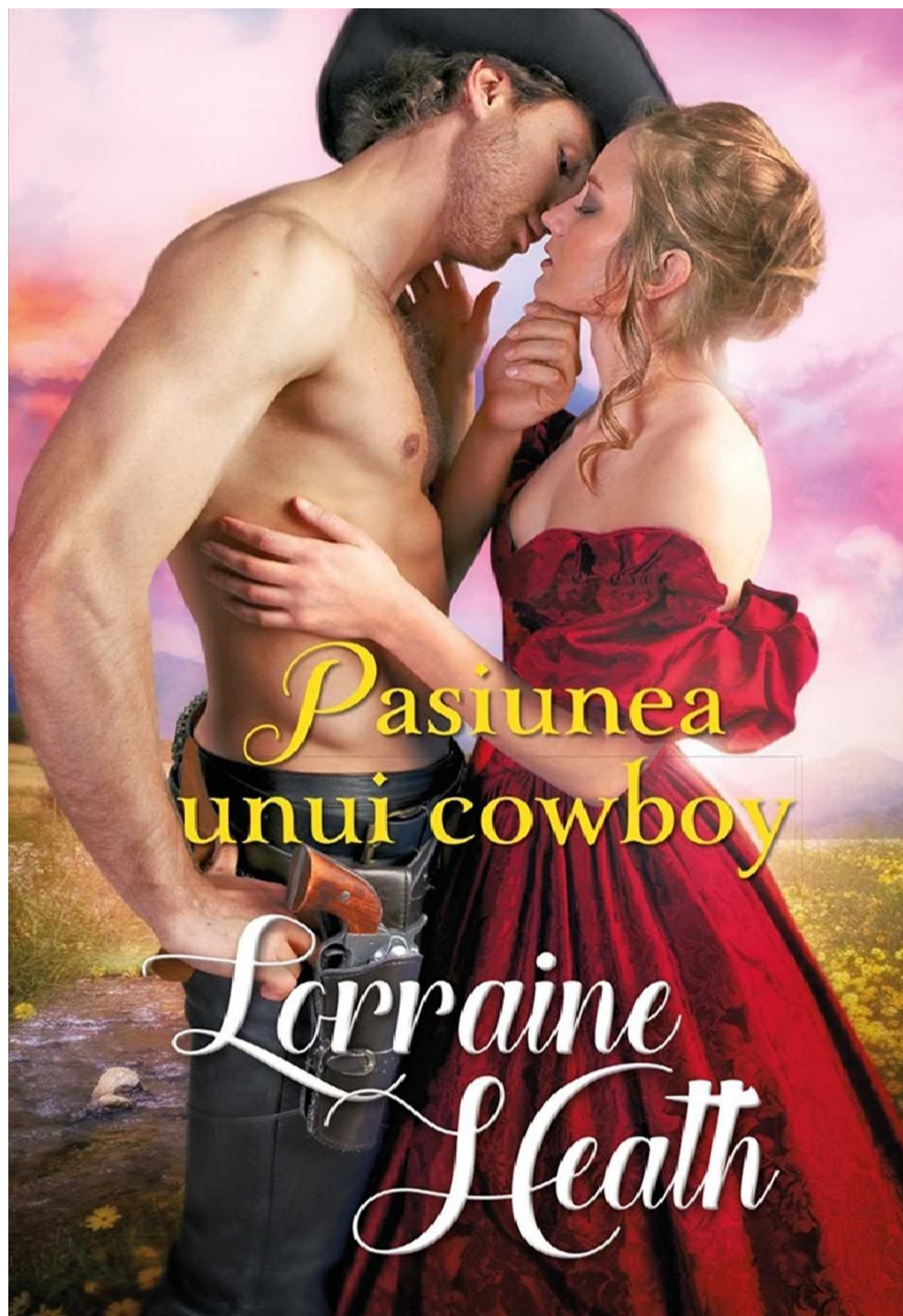

*Pasiunea
unui cowboy*

*Lorraine
Leath*

LORRAINE HEATH
PASIUNEA UNUI COWBOY
SERIA REBELII DIN TEXAS 3

Never Marry a Cowboy by Lorraine Heath

Copyright © 2001 Jan Nowasky

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins
Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial
Litera

Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea
în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Irina Fulger

LITERA*

2019

Prolog

Anglia, 1865

Făcuse un pact cu diavolul și își negociase nu doar sufletul ci și inima.

Strângând stâlpul cu o gravură complicată al patului cu baldachin, acceptă încruntat luxul dulce-amăruî de a privi la trăsăturile delicate ale iubitei lui în timp ce ea dormea. Ca niște aripi diafane, părul ei blond se întindea peste perna mare. În curând, avea să fie în moarte ceea ce fusese pe timpul vieții: un înger.

— Nu v-am auzit intrând, milord, zise medicul îndepărtându-se de masa de lângă pat.

— Am intrat încet, murmură el. Nu am vrut să o deranjez.

— Soția dumneavoastră v-a chemat mai devreme. Știe că sfârșitul este aproape.

— Cât de aproape? Întrebă el.

— Este greu de zis, milord. Cel puțin câteva zile, poate o săptămână sau mai mult dacă are noroc.

El întoarse capul, neputând să-și ascundă amărăciunea din voce.

— Aveți o înțelegere sadică asupra *norocului*.

Medicul se înroși.

— Nu a fost intenția mea să jignesc, milord, dar viața este prețioasă, fiecare moment este de prețuit.

— Nu are nici douăzeci și cinci de ani. Nu puteți face nimic pentru ea? o întrebă el, cu frustrarea și furia crescând din cauza incompetenței care îl înconjura.

— Nimic în afară de a-i diminua durerea.

— Atunci, duceți-vă dracului!

Medicul se albi.

— Nu păreți a fi dumneavoastră...

— Cum ar trebui să par? Clarisse este aproape moartă, și vă așteptați ca eu să îi accept suferința docil când știu că raiul o așteaptă?

— Umilința poate fi una dintre valorile importante. Cu siguranță, boala aceasta este un test pentru credința dumneavoastră și a ei.

El se uită urât la bărbat.

— Nu încercați să mă îmbunați cu filosofie când nu aveți leacuri.

Medicul își ridică bărbia.

— Prea bine, milord. Mă scuzați, trebuie să mă ocup de alți pacienți, dar am lăsat medicamentele pentru durere pe masa de lângă pat. Doar un vârf de praf într-un pahar cu apă. Mai mult de atât, și riscați să o omorâți.

— Ferească Sfântul să i se termine calvarul mai repede!

— Ar fi un păcat dacă i-ați lua viața. Aceasta este decizia lui Dumnezeu, nu a noastră.

— Atunci, o să mă iau de Dumnezeu.

— Milord, asta-i blasfemie! M-aș fi așteptat la vorbele astea de la fratele dumneavoastră, nu de la dumneavoastră.

— Ah, da, geamănul meu. Sunt oameni care nu ne pot deosebi.

Medicul pufni.

— Trăsăturile faciale pot fi identice, dar acțiunile vă separă.

— Așa am auzit.

— Christopher, se auzi o voce moale.

Concedie medicul cu un fluturat din mână.

— Puteți pleca să vă ocupați de ceilalți pacienți. Mă voi îngriji eu de nevoile ei.

— Țineți minte instrucțiunile mele referitoare la medicamentul pentru durere. Doar un vârf...

El ridică în grabă o mână.

— Voi face după cum mi-ați zis.

Nu se mișcă până când medicul nu ieși din cameră și închise ușa de stejar. Cu inima grea, păși în liniște la capătul patului și îi zâmbi cu tandrețe femeii pe care o iubea de mai mult timp decât își putea aminti.

— Christopher.

Vocea ei părea să vină de la o distanță mare, de parcă își începuse deja călătoria spre rai.

El îngenunche și îi luă mâna fragilă în a lui, blestemând durerea care o făcea să tremure.

— Sunt aici, iubirea mea.

— M-am temut că nu vei veni.

Îi sărută ușor degetele.

— Nu te-aș lăsa să suferi de una singură. Dacă aș putea să iau boala asta asupra mea și să te cruț...

Mâna ei o strânse slab pe a lui.

— Nu, nu aș dori nici celui mai mare dușman al meu boala asta.

— Acum, ai dureri?

Ea încuviință ușor din cap, dar frumoșii ei ochi albaștri dezvăluiau proporțiile adevărate ale agoniei.

— Nu se oprește niciodată. Uneori, șopti ea, respirând greu, îmi doresc să mor, îmi doresc ca medicul să lase medicamentul la îndemână. Știu că este un păcat...

El îi cuprinse obrazul și îi atinse buzele cu degetul mare.

— Nu este un păcat să dorești.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Îmi doresc să-ți fi oferit un fiu, un moștenitor pentru Ravenleigh.

— Nu mi-am dorit niciodată altceva în afară de iubirea ta.

Ea îi strânse mâna, respirând greu, și nu era nevoie de niciun cuvânt ca el să știe că ea suferea profund.

— Îți pregătesc medicamentul.

Se ridică și se întoarce spre masă. Cu o mână fermă și cu gâtul încordat până la sufocare, turnă apa rece din urcior într-un pahar. Urmând instrucțiunile medicului, adăugă un vârf din praf - apoi adăugă mai mult. Amestecând, privi la lichidul care se învârtea precum marea pe furtună, precum furtuna de furie neputincioasă care urla în el. Cum putea o boală să roadă pe dinăuntru și nu din afară?

Se așeză cu grijă pe marginea patului, detestând gândul că i-ar putea cauza cel mai mic disconfort. Liniile

feței ei se înmuieră, afișând recunoștință, în timp ce el îi sălta cu blândețe capul și îi aducea paharul la buze.

Ea luă o înghițitură și se strâmbă.

— Este așa amar.

— Dar îți va diminua suferința.

— Nu complet, recunosc eu înainte de a termina băutura. Se întinse pe spate. Mi-a lipsit îmbrățișarea ta.

El puse paharul deoparte.

— Nu vreau să-ți provoc mai multă suferință.

— Am trecut de momentul în care un pic mai multă durere se mai simte. Am nevoie de alinare.

El alunecă sub cuverturi. Își ridică brațul, și ea veni la el așa cum visase el deseori. Capul ei se cuibări în scobitura umărului său, corpul ei mic lipit de al lui, cu mâna ei delicată strânsă pe pieptul lui.

Ea oftă tristă.

— Oh, cât de mult îmi doresc să simt din nou căldura ta și ritmul constant al inimii tale.

— Am fost un prost să nu vin mai devreme.

El simți cum ea clatină ușor din cap.

— Sunt sfâșiată între a te avea lângă mine și a ști că tu trebuie să mă vezi așa slăbită.

El strecură un deget sub bărbia ei și îi întoarse capul până ajunsese să o privească în ochi.

— Prin ochii mei, ești la fel de frumoasă acum ca prima dată când te-am văzut, îmbrăcată într-o rochie albastră.

Ea abia zâmbi.

— Era verde. Am purtat una albastră când l-am cunoscut pe Christian.

El o sărută pe frunte.

— Ah, da, îmi amintesc acum. Te-a descris cu detalii așa vii, că bănuiesc că amintirea lui a devenit a mea.

— Vi se întâmplă des asta vouă, nu? Mereu vă știți gândurile și sentimentele.

— Este o binecuvântare ciudată și uneori un blestem.

Ea se încruntă.

— Am auzit servitorii vorbind. Au zis că tatăl tău îl

trimite pe Christian în Texas.

— Se pare că reputația lui nu îi pică bine tatii.

— Nu este vina lui că femeile îl adoră. Trăsăturile incredibil de frumoase și farmecul irezistibil sunt letale pentru rațiunea unei femei. Cum mi-ai dovedit tu însuși. Cu toate astea, îmi fac griji pentru el.

— Nu-ți face griji, iubirea mea. Vrea să plece. Și apoi, Harry și Gray merg și ei. Nu mă îndoiesc că vor provoca destule necazuri cât să fie fericiți.

Ea flutură din gene.

— Mă simt atât de... obosită.

Luptându-se cu lacrimile, înghiți cu dificultate și o trase mai aproape de el.

— Somn ușor atunci, iubirea mea!

— Te iubesc, Christopher.

— Și eu te iubesc, mai mult decât ți-aș putea spune.

Se îndepărtă cu grijă de ea. Aranjă cu tandrețe păturile și îi încrucișă brațele peste piept. Apoi, făcu ce nu făcuse niciodată. Atinse ușor buzele ei cu ale lui.

— Probabil că Dumnezeu are disperată nevoie de înger, iubirea mea. Cu siguranță, a dobândit unul dintre cei mai buni.

Se îndreptă și ieși din cameră, știind că fratele lui avea să vrea să o vadă pe Clarisse înainte ca ea să se stingă. Deschise ușa și ieși în holul magnific.

Stând pe o banchetă, fratele lui întoarse capul și se ridică lent.

— S-a terminat veghea noastră?

El încuviință din cap.

— S-a dus în pace, cu numele tău pe buzele ei.

Privi cum chipul lui Christopher se boțește și ochii i se umplu de lacrimi.

— Știu că mă crezi un laș îngrozitor, dar mi-am iubit soția prea mult ca să o privesc murind.

— Am iubit-o pe Clarisse prea mult ca să o las să moară singură. Ridică o mână pentru a opri orice posibil protest al fratelui său. Nu contează care este dragostea mai mare, Christopher. Tu ești cel pe care l-a iubit.

Christopher făcu un pas spre el.

— Voi vorbi cu tata. Știu că se temea că ea era o tentație la care nu vei putea rezista, dar acum nu mai există niciun motiv să pleci în Texas.

— Nu te deranja pentru mine. Nu contează unde este corpul meu, *eu* voi fi în iad.

Capitolul 1

Fortune, Texas, 1870

Christian Montgomery nu avea nicio dorință să fie un erou, dar cumva se părea că sorții nu prea îi păsa de dorințele lui.

Sunetul focului de armă răsună prin cârciumă. Tânăra femeie care stătea în poala lui tresări, și el își înăspri strânsoarea asupra ei, îndepărtându-și lent paharul de whisky de la buze.

Stând în fața barului, un bărbat care avea mare nevoie de un bărbierit și de o baie scoase un hohot isteric, apoi trase din nou în podeaua de lemn. Individul din fața lui sări și se smuci cu corpul lui lungan, brațele fluturându-i în jurul lui ca ale unei sperietori de ciori prinse în vânt. Cowboy-ul cu pistolul râse mai tare și trase din nou în podea.

Christian credea că nu avea să înțeleagă niciodată umorul texanilor. Privi iute la dealerul de faraon care deținea localul. În spatele lui, Harrison Bainbridge își luă bastonul. „Fir-ar al dracului!”

Cu tandrețe, Christian o dădu pe Lorna la o parte din poala lui.

— Scuză-mă un moment, draga mea.

— Ai grijă să nu mori.

Își bosumflă buza plină de jos, lucru care îl făcu să se întrebe dacă ei chiar îi păsa. Împinse scaunul în spate, se ridică și îi făcu cu ochiul.

— Nu îți face griji.

Traversă cârciuma în timp ce bărbatul care sporovăia încărcă arma cu gloanțe, înainte de a scuipa un jet de tutun, fără a face măcar efortul de a nimeri scuipătoarea de alamă. Încă un obicei dezgustător pe care mulți texani îl aveau.

— Să mai vedem niște dans, ordonă el și ținti cu arma între picioarele bietului om care fusese prea înspăimântat să se îndepărteze în afara pericolului.

— Mă scuzi, murmură Christian.

Bărbatul cu arma își întoarse capul, cu dâra de tutun alunecându-i printre buze. Își șterse gura cu dosul palmei.

— Ce ai zis?

Christian ridică o mână, într-un gest rugător.

— Trebuie să mă ierți, dar nu prea înțeleg de ce te face să râzi ca un nebun când împuști podeaua.

Omul aruncă o privire spre cei trei bărbați care îl însoțiseră în local, bărbați care își flexau degetele și își mângâiau armele. Apoi, rânji, și saliva cu tutunul curse din nou.

— Nu e vorba despre împușcat. E vorba despre dans.

Trase un glonț în podeaua dintre picioarele lui Christian. Acesta nici nu tresări, deși auzi micul țipăt al Lornei și gâfâitul altcuiva.

— Hei, Jasper, tipul nu pare să știe că țițtea spre degetele lui, strigă unul dintre tovarășii cowboy-ului, rânjind în jurul unei țigări subțiri prinse între dinții lui galbeni.

Jasper își încreți nasul cârn.

— Cred că așa e.

Ținti.

— Dă-mi arma, ordonă liniștit Christian. Cunoscut cuplul care deține cârciuma, și soția nu va fi deloc mulțumită că i-ai găurit podeaua.

— Crezi că-mi pasă?

— Îți păsa dacă o cunoșteai, îl asigură el, dar Jessye rareori lucra în cârciumă, acum că avea copiii care o țineau ocupată. Ridică mâna. Dă-mi pistolul.

— Ia-mi-l, îl provocă Jasper cu o sclipire de oțel în ochii lui căprui, în timp ce ridica bărbia.

Christian lovi cu pumnul în ținta pe care în mod convenabil bărbatul i-o oferise. Arma lovi podeaua cu o secundă înaintea lui Jasper.

Christian nu le înțelegea umorul, dar le înțelegea mândria. Cowboy-i reglau totul cu o armă. Rareori se luptau cu mâna goală, pentru că li se părea umilitor să primești un pumn. Gloanțele și sângele erau ceva ce înțelegeau. Bătaia îi deruta.

Aplecându-se spre el, Christian ridică arma în timp ce Jasper privea, uimit, cu fața arzându-i de un roșu mat.

— Era și timpul să acționezi, șerifule, zise Harrison Bainbridge, apropiindu-se șchiopătând și sprijinindu-se puternic în bastonul lui.

Christian îi aruncă prietenului său o privire de avertisment, în timp ce băga mâna în buzunar și strângea steaua lui de cositor.

— Plănuisem să-mi iau seara liberă.

Înfipse simbolul autorității sale pe reverul hainei, chiar în dreptul inimii. Apoi, se uită tăios spre fiecare dintre bărbații care îl însoțiseră pe Jasper.

— Domnilor, vă iau eu armele.

— Nu poți fi șeriful. Nu porți armă, protestă cel cu Țigara.

— Mi se par grele. Arată spre tovarășul lor căzut. Dar, după cum puteți vedea, nu am nevoie de una ca să aplic legea în acest oraș, o lege care interzice portul armelor în cârciumi.

— L-ai lovit pe Jasper, zise un altul, cu ochii clipind rapid.

Christian încuviință din cap la deducția inteligentă a bărbatului neîngrijit.

— Să fac la fel cu tine?

— Asta nu-i corect, sublinie omul.

— Puține lucruri în viață *sunt*. Acum, îmi dați armele voastre sau petreceți restul nopții în închisoarea mea.

Mârâind, bărbații își desfăcură curelele pentru arme și

i le dădură. Christian încuviință indiferent din cap spre ei.

— Le puteți lua din biroul meu când plecați din Fortune, lucru care bănuiesc că se va întâmpla mâine-dimineață, după ce veți termina de sablat și netezit podeaua doamnei Bainbridge.

Reveni la masa lui cu pași mari și încrezători, puse armele jos și se așează. Lorna zâmbi larg.

— Doamne, ești așa curajos!

Plonjă în poala lui și își petrecu brațele în jurul gâtului său. El își puse un braț în jurul taliei ei mici pentru a o sprijini în poziția precară. Cu mâna liberă, scoase insigna, o puse în buzunar, ridică paharul și zâmbi cu căldură.

— Unde rămăsesem?

— Îmi povestea despre lucrurile obraznice pe care le-ai făcut în Anglia, spunând că vei vrea...

El se încruntă la Harrison Bainbridge, care se apropie de masa lui, trase un scaun și se așează pe el oftând greu.

— Lorna, adu-mi un pahar și o sticlă de whisky, ordonă Harry.

Lorna aruncă o privire iute spre Christian. El o lovi peste șold.

— Du-te și fă cum zice.

Christian o privi cum se îndrepta alene spre bar, ia ce-i ceruse Harry și revine. Puse paharul și sticla pe masă, apoi se îndreptă timid spre Christian.

— Lorna, trebuie să te ocupi de servitul băuturilor către ceilalți clienți, zise Harry încet, fără dojană.

Lorna scoase în față buza de jos făcându-l pe Christian să vrea să i-o ciugulească.

— Dar ceilalți tipi nu-mi dau doi cenți pentru fiecare zâmbet pe care-l ofer, cum îmi dă șeriful.

— Te plătesc să servești băuturi, și, dacă vrei să-ți iei banii în fiecare seară, te vei ocupa de nevoile celorlalți clienți.

Enervată, plecă. Christian zâmbi apreciativ la mișcărilor ei natural seducătoare.

— Ah, Harry, ai talent la a angaja fete frumoase.

— Jessye le angajează și se așteaptă ca eu să le

protejez de craii ca tine.

Harry deschise sticla și umplu paharul lui Christian, apoi îl umplu și pe al lui.

— Asta-i ca și cum i-ar cere unei vulpi să stea de pază la cotețul găinilor, nu-i așa?

— Nu când partenerul vulpii este omorât cu arma și cuțitul. Și apoi, nu-mi oferă niciun motiv să calc strâmb, ci toate motivele să rămân fidel.

— Sfinte Doamne, tu chiar ești bine și fericit așa înșurat, nu?

Deși în vocea lui se auzea așteptatul dezgust, Kit se bucura de norocul prietenului său. O respecta și o admira mult pe Jessye. Îl ridicase de una singură pe Harry din fundurile iadului.

— Da, și îți cer să ai grijă cu fetele care lucrează pentru mine. Am oblojit o inimă frântă la viața mea. Nu vreau să repar altele.

— Mă implic doar în mici flirturi nevinovate.

— Așa începi de fiecare dată. Apoi, cucerești și mai apoi abandonezi. Cu toate astea, niciuna dintre femei nu te urăște vreodată.

— Pentru că le dau impresia că victoria a fost a lor, nu a mea.

Harry rânji.

— Spun că ai ochi de diavol.

— Mai degrabă, sufletul lui.

Kit ridică paharul și dădu pe gât whisky-ul. Crezuse că nu avea să se obișnuiască vreodată cu băutura asta tare a texanilor. În seara asta însă, nu părea suficient de puternică.

Harry mai turnă whisky în pahar.

— A trecut ceva timp de când ai petrecut o seară aici.

— Mă simțeam un pic neliniștit.

— Vrei să detaliezi?

Aplecându-se spre el, își încrucișă brațele pe masă.

— Nu știu dacă pot să explic. Am privit cum tu și Gray v-ați căsătorit, v-ați construit case, ați făcut copii și m-am gândit că poate am nevoie să mă opresc din hoinărit și să

prind și eu rădăcini. El oftă și se foi pe scaunul lui. Dar nu sunt mulțumit.

— Păraii mai fericiți când mânai vitele.

— Nu mi-a plăcut să lucrez cu animalele, dar am primit cu bucurie ocazia de a vedea țara. Cu toate astea, ceva lipsea, și un bărbat nu poate trăi doar din a călători.

Harry clătină din cap, evident nedumerit.

— Nu înțeleg, Kit. Cu banii pe care i-am făcut pe drumul inițial...

— Mi-au rămas puțini.

Ochii verzi ai lui Harry se măriră plini de neîncredere.

— Ce dracu' ai făcut cu ei? Știu că nu i-ai jucat aici.

— Ce am făcut cu ei este treaba mea, nu a ta.

— În primul an când am fost aici, am cules bumbac, și atunci nu mi-ai spus ce ai făcut cu banii pe care i-ai câștigat. Dar nu i-ai avut când am hotărât să încercăm afacerea cu vitele, așa că am fost obligați să luăm un investitor...

— Lucru pentru care ar trebui să-mi fii etern recunoscător, din moment ce ai ajuns să te însori cu ea, sublinie Kit în apărarea lui, deși nu simțise niciodată nevoia să justifice dispariția banilor săi.

Harry rânji, în ochii lui verzi reflectându-se căldura.

— Doamne, Jessye a fost ceva pe drumul ăla, nu-i așa?

— A fost, așa e. Nici tu nu te-ai descurcat rău.

Zâmbetul lui Harry dispăru.

— Mi-ar fi plăcut să fiu acolo până la capăt, dar picioarele rupte și un șold zdrobit nu fac un cowboy destoinic.

Kit privi în jurul cârciumii, care, de-a lungul anului, începuse să arate ca unul dintre cluburile pentru domni pe care le frecventaseră ei în Londra. Nu era nimic extravagant, doar umbre ale amintirilor lui păstrate pe ici, pe colo.

— Te-ai descurcat bine cu Texas Lady.

— Nu mă pot plânge. Și apoi, cred că toți ne-am descurcat destul de bine. Ferma lui Gray prosperă.

Abilitatea ta cu pușca a devenit legendară și cetățenii te-au numit șerif. Nu pot să zic că nu le dau dreptate. Mi-ai salvat viața de mai multe ori.

Kit simți durerea cunoscută a unei răni vechi deschise. Indiferent de câte vieți salva, nu reușise să o salveze pe cea care contase cel mai mult. Bău restul de whisky din paharul său, fără să se mai deranjeze să protesteze când Harry îl umplu.

— Nu este suficient.

Harry ridică privirea.

— Whisky-ul?

Kit ridică din umeri.

— Viața mea.

— Ești morocănos în această seară, milord. Probabil ai primit o scrisoare de la Christopher.

Kit încuviință din cap la deducția intuitivă a prietenului său.

— Se pare că tata îi aranjează o altă căsătorie. Deși nu mi-a spus în scrisoarea sa nimic despre ceea ce simte în această privință, simt că nu este dornic de căsătorie. Cu toate astea, obligațiile și datoriile îl vor face să respecte cerințele tatii. Este aproape ceva firesc, nu-i așa?

— Altfel, am fi noi aici? Am fost niște rebeli, dar, când tații noștri ne-au cerut să plecăm, am plecat. Poate că până la urmă am fost fii buni.

— În mine nu este nimic bun, Harry. Altfel, nu aș fi făcut lucrurile pe care le-am făcut.

Harry frecă cu degetul mare capul de leu care împodobește bastonul său.

— Te gândești la Clarisse.

— Este mereu în mintea mea. Chiar și când caut consolare cu alte femei, mereu rămân nesatisfăcut, pentru că niciuna nu este ea.

— Te-ai transformat într-un sfânt. Ea nu era o sfântă, știi.

Kit ridică paharul în semn de salut, în batjocură.

— Nu, ea era un înger. Luă o gură mare din whisky, bucurându-se de ultimul strop. Trebuie să plec.

— la sticla cu tine.

Kit puse mâna pe ea.

— Cu plăcere. Se ridică. Salută-le pe Jessye și pe fete.

— Mereu.

Luă armele confiscate, le puse peste brațul său îndoit și ieși, notându-și mental să se uite în biroul lui peste afișele cu oamenii căutați. Își dădea seama când un bărbat era doar un cowboy care iubea distracția și căuta numai distracție și când unul era rău până în măduva oaselor. Pe Jasper și pe tovarășii lui îi bănuia că ar fi din ultima categorie.

Kit întâmpină aerul rece al nopții care îl lovi, singura chestie naturală din acest stat care-i amintea de Anglia. Admiră stelele, pe care nu le observase până când nu supraveghease vitele la miezul nopții.

Îl cuprinse dorința de a se întoarce în Ravenleigh. După cinci ani, nu ar fi trebuit să-i mai fie dor de locul nașterii sale, dar încă nu găsise ceva cu care să-l înlocuiască în inima sa. Îi lipseau pământul, cărțile și arta. Și îi lipseau oamenii. Tânjea după conversații care nu erau presărate cu înjurături vulgare și scuipături.

Discuțiile cu Harry și Gray îi ofereau un respiro, dar petrecea mai puțin timp în compania lor. Cândva, fuseseră în iad împreună. Acum, rămăsese singur – și, recunoscând asta, singurătatea se adânci.

Se întreba deseori dacă acceptase poziția de șerif pentru că îi oferea ocazia de a se întâlni cu moartea. Nu că ar fi căutat-o în mod direct, dar în inima lui știa că ar fi întâmpinat-o cu bucurie.

Deși nu mai mânuau vitele, el și prietenii lui continuau să investească în afacerea lor cu vite, angajând oameni să facă munca grea pe care ei o detestaseră. Exact cum îi spusese lui Harry, păstrase ceva din banii din prima lor aventură, dar pusese deoparte o sumă considerabilă. Nu era un bărbat bogat, dar putea avea grijă de el la nevoie. Când nu apărea nimic, avea alte lucruri pe care prefera să-și cheltuiască banii.

Deschise ușa biroului său și se opri. Un bărbat cu

părul închis la culoare se întoarse de la afișele cu cei căutați aliniați pe peretele din spatele biroului lui Kit.

Kit zâmbi larg, cu adevărat mulțumit să îl vadă pe acel vizitator.

— David Robertson! Ce plăcere neașteptată! Când ai sosit în oraș?

— Târziu în această după-amiază.

Kit închise ușa și traversă încăperea.

— Madeline și Mary Ellen sunt cu tine?

— Nu, mi-am lăsat soția și fiica în Dallas.

Kit își așează traistele pe birou, apoi întinse mâna către texanul pe care îl cunoscuse în Anglia în urmă cu câțiva ani.

— Ce te aduce aici, omule?

David părea inconfortabil când strânse mâna lui Kit.

— Sunt aici ca să testez limitele prieteniei tale.

— Ce ton de rău augur, zise Kit în timp ce îl studie gânditor pe celălalt bărbat.

Reînnodase prietenia lor când el și Harry mânaseră cireada lor spre nord, dar nu-l mai văzuse pe David de la nunta lui Harry din urmă cu patru ani.

David încuviință din cap spre sticlă.

— Niște whisky ar putea ajuta să facă cererea mea mai puțin neplăcută.

Kit luă două cani mici pe care le folosea să ducă apă prizonierilor în puținele dați când avusese vreunul. Se așează pe scaunul din spatele mesei de lucru și turnă whisky în cani.

— Fă-te comod, te rog, zise el, arătând spre scaunul celălalt.

David se așează și luă cana. Kit privi cum prietenul lui studia conținutul de parcă era în căutarea unui răspuns impenetrabil. Nu l-ar fi categorisit pe David Robertson ca prieten apropiat, dar se bucurase mereu de compania lui. Bărbatul era un om de succes și era binecrescut, cu o soție și o fiică care îl adorau.

Kit duse cana la buze.

— Cererea ta? îl îndemnă el, apoi bău din whisky.

David ridică privirea.

— Vreau să te căsătorești cu sora mea.

Whisky-ul alunecă arzându-i plămânii lui Kit. Îl scuipă și tuși, focul întinzându-i-se în piept.

David sări din scaunul lui și îl bătu pe Kit pe spate.

— Îmi pare rău.

Căutând aer, Kit îl dădu la o parte și se uită urât la el.

— Tu ai înnebunit? Sunt un desfrânat, un ticălos și un derbedeu. Apoi, am o regulă să nu mă încurc cu surorile prietenilor mei.

— Nu-mi pasă de regulile tale. În Anglia, reputația ta despre cum ademeneai femeile în patul tău era legendară.

— Femei cu care nu eram înșurat, se simți Kit obligat să sublinieze.

— Dar le fermecai, nu-i așa? Nu așa le convingeai că merita distrugerea reputației lor?

Ah, da, le fermeca, devenea obsedat de ele, chinuindu-se să uite singura femeie pe care nu o putea avea niciodată. Acea treabă fuse de un eșec sumbru. Nimeni nu avea să-l facă vreodată să o uite pe Clarisse. Dădu peste gât restul de whisky din paharul său și se întinse după sticlă.

— Lăsând la o parte firea mea încântătoare, știindu-mi reputația pătată, de ce ai vrea să mă înșor cu sora ta?

— Pentru că este pe moarte.

Kit se simți de parcă fusese lovit cu măciuca. Puse deoparte sticla și cana care acum purta urma degetelor sale.

— Ești sigur?

David încuviință din cap și își coborî privirea spre podea de parcă durerea era prea mare pentru a o îndura. Cu siguranță, Kit înțelegea asta.

— Ashton a fost mereu fragilă, zise David încet. Incredibil de delicată. Când părinții noștri au murit, a venit să locuiască cu mine și cu Madeline. Sănătatea ei a început să se deterioreze. Madeline a dus-o la doctor. I-a pus diagnosticul de tuberculoză. I-a dat timp până la Crăciun.

Kit sări din scaun, simțind cum pereții camerei se strângeau, sufocându-l.

— Atunci, de ce îmi ceri să mă căsătoresc cu ea?

David se foi și întâlni privirea lui Kit.

— Am descoperit-o într-o după-amiază în pod purtând rochia pe care mama o purtase în ziua în care s-a căsătorit cu tatăl nostru. Ashton plângea pentru că soarta avea să-i nege șansa de a fi mireasă. Mi s-a părut o dorință așa mărunță. Nu-ți cer să te porți ca soț al ei, ci doar ca mire, să-i oferi o zi însoțită.

— De ce eu?

— Pentru că ai venit dintr-o țară în care căsătoriile încă sunt aranjate și înțelegi că jurămintele pot fi rostite cu convingere chiar dacă nu există iubire în cuplu. Făcu un pas în față. Și pentru că ultima dată când ne-am întâlnit mi-ai spus că soția lui Christopher s-a îmbolnăvit și a murit. Am văzut în ochii tăi că ai suferit când ai pierdut-o, deci știi că moartea poate fi crudă.

Kit smulse sticla de pe birou și bău cu lăcomie, savurând flăcărilor nemiloase care ardeau în el. Coborî sticla.

— Am privit o femeie murind. Nu voi mai privi încă una.

— Nu îți cer să o privești murind. Îți cer doar să te căsătorești cu ea. Cucerește-o pentru o zi, pentru o seară. Permite-i să fie mireasă. Apoi, o duc înapoi în Dallas.

Clătinând din cap, Kit râse și se lăsă pe scaun. Își aminti cum îi fusese prezentat lui Ashton la petrecerea pe care David o organizase, dar amintirea lui despre acea femeie era vagă și încețoșată. Îi veni în minte imaginea unui șoarece timid ivindu-se într-un colț.

— Abia o cunosc.

— Cât de bine ai cunoscut celelalte femei pe care le-ai cucerit?

Orice urmă de umor dispăru.

— Mă îndoiesc serios că vrei să o pui pe sora ta pe picior de egalitate cu ele.

— Câte te-au urât?

— Din câte știu eu, niciuna. Mereu am reușit să rămân în termeni amicali cu *cuceririle* mele.

— Țasta-i motivul pentru care cred că ideea va funcționa.

— Vrei ca sora ta să devină una dintre numeroasele mele cuceriri?

David puse palmele pe birou și se aplecă în față.

— Nu vreau să te culci cu ea. Este mult prea fragilă. Vreau doar să te însori cu ea, să poată merge pe culoarul bisericii, să ai un dans de nuntă cu ea. Ea își va îndeplini dorința și tu vei primi...

— O soție! Voi avea o soție până ea moare.

— Pentru șase luni. Există cineva în viața ta care ar obiecta, cineva care s-ar simți rănit de acest act de caritate?

— Eu obiectez. Ideea asta nebunească a ta este ridicolă. Voi fi legat de o femeie pe care abia o cunosc, o femeie pe care nu o vreau.

David se îndreaptă.

— După cum am spus când m-ai salutat, am venit aici să testez limitele prieteniei noastre.

— Cere altceva de la mine și îți voi da, însă nu-mi cele să mă însor cu o femeie pe moarte.

David încuviință din cap, acceptând decizia lui Kit.

— Și Madeline s-a opus ideii.

— Mereu am știut că soția ta este remarcabil de inteligentă.

— Sper că nu am dăunat prieteniei noastre cu această cerere.

— Nu, zise Kit serios. Știu cât este de dificil să privești murind pe cineva pe care iubești. În acele momente, ai face orice - chiar să mori în locul ei dacă ai putea.

Capitolul 2

În dimineața următoare, după ce termină o sticlă de whisky, Kit se întrebă de ce se deranja să mai ducă decantorul la buze în primul rând. Durerea surdă din

tâmpilele sale se întindea până la ceafă.

„Să mă căsătoresc cu o femeie pe moarte”. Gândul îl făcuse să se foiască în patul lui îngust pentru tot restul nopții. Ce fusese în capul lui David să își imagineze o schemă așa incredibil de nebunească?

Răspunsul veni înainte și termine întrebarea: iubirea.

Știa emoția aceea mult prea bine ca să mai fie vreodată ademenit de ea pentru a face ceva ce avea să regrete.

Își simțea gura ca și cum cineva i-ar fi îndesat în ea bumbacul pe care îl culesese în vara trecută. Acea primă vară. Se uită la reflexia lui în oglindă în timp ce se bărbiera, nevenindu-i și creadă cât de repede trecuseră cinci ani. Era șerif în Fortune de trei ani.

La început, entuziasmul înflorise când cowboy-i își mânaseră vitele prin Fortune. Kit trebuise să calmeze cowboy-i turbulenți. Cu toate astea, în fiecare primăvară, treceau prin oraș, doar că erau un pic mai reținuți. Chiar și bărbații mai tineri auziseră poveștile despre șeriful care nu purta pistol. Cineva scrisese un roman micuț despre el. Trebuia să îi trimită un exemplar fratelui său când avea să găsească unul.

Își ridică bărbia să radă ce mai rămăsese din părul de pe fața sa. Privirea îi căzu pe mica cicatrice, un cadou de la tatăl său, oferit la câteva momente după naștere, ca să nu fie niciodată confundat cu moștenitorul de drept. Camera fusese prea întunecată ca Clarisse să-și dea seama că în ultima vreme el fusese cel care o vizitase. Cât despre medic, acorda prea puțină atenție pacienților săi și chiar mai puțină atenție celor care erau sănătoși.

Kit termină să se îmbrace în camera din spate a închisorii ce îi servea drept casă. Uneori, râdea când se gândea la opulența care îl înconjurase la Ravenleigh. Aici, existența sa spartană i se potrivea.

Își lua haina pe el și intră în biroul din față. Prin lumina cenușie a dimineții care intra pe ferestre, puncte de praf dansau deasupra biroului său imaculat. Infractorii se uitau urât la el de pe afișele prinse pe perete. Privi spre holul

care separa cele două celule ce erau în stăpânirea lui. Astăzi, ca de obicei, erau goale.

Își lui pălăria cu boruri largi de pe cuierul de lângă ușă, o puse pe cap și apoi ieși în aerul rece al dimineții de început de mai. Tocurile cizmelor sale răsunau pe trotuar în vreme ce se îndrepta spre pensiunea de la capătul sudic al orașului. Salariul lui din partea orașelului includea casă și masă în acel loc, dar el își prefera intimitatea. Stomacul lui însă prefera cum gătea doamna Gurney.

Coborî de pe trotuar, se feri de crengile unduitoare ale unei trestii plângătoare și se opri dintr-odată. Pe umerii ei înguști se afla un șal, ce era prins bine sub brațele ei încrucișate. Femeia stătea pe veranda pensiunii. Stătea și privea răsăritul soarelui.

Văzând-o din profil, abia putea zări un colț al gurii ei, buzele moi fiind ușor ridicate de parcă aprecia frumoasa operă de artă. O fundă neagră îi strângea părul la un loc, o coadă lungă de șuvițe aurii ce se cârlionța la micuța adâncitură din curba spatelui ei mic.

Diafană. Angelică. O mie de gânduri îi dădură buzna în minte, dar niciunul nu o descria corect. Ea era o operă de artă. Își imaginează cum un artist îi schița forma cu mișcări blânde ce desenau linii delicate.

Stomacul chiorăi din cauza întârzierii micului dejun. Femeia întoarse capul, cu ochii ei de un albastru profund care-i aminteau de cer. Zâmbetul ei înflori.

— Nu-i așa că e frumos? Întrebă ea încet de parcă se temea să nu deranjeze începutul zilei.

Reveni cu privirea la răsărit. El traversă peluza acoperită de rouă, păși pe verandă și își scoase pălăria de parcă intrase într-un loc de rugăciuni.

— Frumos, șopti el.

— Iubesc începutul unei zilei noi. Are atâtea promisiuni și, fiecare moment este un secret de descoperit. Râse ușor, de parcă era rușinată de propriile cuvinte. Privi pe furiș spre el. De obicei, nu sunt așa de plină fantezie.

— Ești scriitoare? Întrebă el cu un zâmbet generos, mai mult decât intrigat de frumusețea ei fragili.

Obrajii ei supti se colorări în roz.

— Nu-ți aduci aminte de mine.

Zâmbetul lui dispăru, și inima i se lovi de coaste. Șoarecele dintr-un colț.

— Ești sora lui David. Ashton.

Ea încuviință din cap și îi întinse o mână care arăta la fel de fragilă precum crengile trestiei printre care tocmai trecuse.

— Iar tu ești Christian Montgomery.

El îi cuprinse mâna, așteptându-se să simtă semnul rece al morții. Dar îl întâmpină, în schimb, căldura. Privind-o în ochi, făcu o scurtă plecăciune și duse degetele ei la buzele sale.

— Îmi cer scuze că nu te-am recunoscut.

— Eu nu am nimic ce ar atrage atenția unui bărbat ca tine, și în seara în care ne-am cunoscut erau multe femei frumoase. Ai vorbit cu David?

Îndreptându-se, el îi eliberă mâna și tuși.

— Da, am vorbit târziu azi-noapte. Să înțeleg că nu l-ai văzut în dimineața asta.

— Nu, am fost extenuată după ce am ajuns cu diligența. M-am dus devreme la culcare. El pare să doarmă încă.

Făcând un pas în spate, băgă mâna în buzunar și scoase o batistă. O lipi de gură și apoi tuși de câteva ori ușor.

Stomacul lui Kit se strânse când văzu umerii ei curbați și când auzi sunetul din pieptul ei. Ea privi spre el, cu ochii mai puțin strălucitori.

— Mă scuzi. Ce spuneai?

El înghiți cu dificultate. De ce nu-i zisese David că o adusese deja pe sora lui în Fortune, că se afla la pensiune sau că drumurile lor s-ar putea încrucișa înainte ca David să aibă ocazia să discute cu ea? Kit ar fi preferat să nu o mai vadă vreodată, cu atât mai puțin să trebuiască să-i explice decizia sa.

— Cred că, în ciuda motivelor pline de iubire și a bunelor intenții ale fratelui tău, căsătoria noastră nu ne va

fi utilă nici unuia, până la urmă.

Ea clipi cu ochii care păreau prea mari pentru un chip așa de delicat ca al ei.

— Căsătoria noastră?

— Da. Ideea lui că noi doi ar trebui să ne căsătorim.

Cu groaza citindu-se clar pe chipul ei minunat, ea icni surprinsă și dădu înapoi până când se lovi de stâlpul verandei.

— Ți-a cerut să te căsătorești cu mine?

Kit se simți ca și cum tocmai aflase că urma să fie jupuit de viu.

— Nu știai? Întrebă el încet.

Ea clătină vehement din cap.

— Nu. A spus că trebuia să discute cu tine despre afaceri. Nu am văzut niciodată partea asta a statului, așa că m-a lăsat să vin cu el. Duse degetele tremurătoare la buze, și ochii i se umplură de lacrimi. Ți-a spus *totul*?

O lamă ruginită înfiptă în stomacul lui nu ar fi cauzat mai multă durere decât simțea în acest moment pentru că trebuia să admită adevărul cu atâta lipsă de eleganță.

— Da, și îmi pare așa de rău. Întinse o mână, într-un gest de implorare. Am rămas fără cuvinte.

— Cum ți-a putut cere așa ceva?

— Intențiile lui erau bune.

— Dar clar nu gândea limpede. Îmi pare rău, domnule Montgomery. Foarte rău. Dumnezeuule, îmi doresc să fi murit deja. Te rog să mă scuzi.

Trecu în grabă pe lângă el, deschise ușa pensiunii și fugi înăuntru.

Dorința ei de a muri răsună în el ca un țipăt eliberat într-o peșteră din care nu exista scăpare.

*

Respirând cu dificultate, Ashton deschise ușa camerei fratelui ei. El se ridică din pat, cu ochii roșii, de parcă avusese o noapte nedormită, epuizantă.

Ce păcat. Ea avusese o dimineată îngrozitoare,

jenantă, umilitoare. Închise ușa trântind-o, și el tresări.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el nesigur.

Ea traversă camera și își petrecu brațele în jurul stâlpului patului. Știa că era în avantaj pentru că el nu cobora din pat, pentru a nu o expune la corpul lui pe jumătate îmbrăcat – dacă era îmbrăcat cu ceva. În toată viața ei, lumea căutase să o protejeze. Și în fața morții făceau cu toții la fel.

— Ai venit aici ca să-i ceri domnului Montgomery să se căsătorească cu mine?

El închise ochii și își lăsă capul pe spate.

— Oh, Doamne! Miji ochii la ea. L-ai văzut pe Kit?

Ea încuviință din cap, neputând împiedica imaginile cu Christian Montgomery să-i pătrundă în minte. Soarele care urca pe cer se jucase în părul lui, făcându-l să pară de un chihlimbriu lustruit. Și ochii lui. Acei ochi de un albastru pal care păreau aproape argintii, dând senzația că-i străpungeau sufletul.

Când vorbise, vocea lui o făcuse să simtă fiori de plăcere prin corp. O singură dată mai simțise ceva similar – în noaptea în care el venise în casa fratelui său și delectase oaspeții cu aventurile lui. Se agățase de fiecare cuvânt ca o școlăriță.

În dimineața asta, atingerea lui fusese cea mai delicată pe care ea o simțise vreodată, și totuși mâna lui avea și forță. Atâta forță.

Se desprinsese de stâlp și păși spre fratele ei.

— David, cum ai putut cere unui prieten să se căsătorească cu sora ta muribundă?

Ea văzu în ochii lui că voia să nege că era pe moarte, dar cuvintele lui fură oneste.

— Pentru că îmi este prieten.

— A fost un lucru îngrozitor de cerut.

— Știu asta acum, dar, când te-am văzut în rochia mamei... înghiți în sec. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să ți le ofer și am atât de puțin timp pentru asta.

Extenuată dintr-odată de emoțiile turbulente care se agitau în ea, se așează pe marginea salteiei.

— Dar un soț?

— Am vrut doar ca el să te facă mireasă. Ai trece prin ceremonia de căsătorie, ai avea o zi așa cum ai visat și apoi ai reveni în Dallas cu mine.

— O căsătorie falsă? Asta-i și mai rău.

Ar fi sărit din pat dacă ar fi avut puterea.

— O căsătorie falsă, dar o ceremonie reală. Kit este britanic. El înțelege că oamenii se căsătoresc din alte motive decât dragostea și că deseori soții și soțiile nu trăiesc împreună. De asta am crezut că ideea asta ar funcționa.

Ea clătină din cap.

— Ridicol.

David zâmbi cu căldură.

— Și el a zis la fel.

— Dar de ce el? Cunoști bărbați în Dallas... Un gând îngrozitor îi trecu prin minte. Mi-ai găsit jurnalul intim.

El își feri privirea. Ea se prăvăli în față, cu lacrimile arzându-i ochii.

— Mi-ai citit cele mai intime gânduri, zise ea cu voce goală, în care răsuna trădarea.

— Nu totul. Știu doar că îl preferi pe el.

— I-ai spus asta?

Cum avea să mai dea vreodată ochii cu el dacă David îi spusese ce scrisese ea în jurnal?

— Nu, sigur că nu. David se aplecă spre ea și o prinse de mână. Am vrut doar să-ți îndeplinesc un vis.

— Și mi-ai oferit, în schimb, un coșmar.

*

Kit auzi pașii moi și lăsă jos ziarul pe care îl începuse de câteva ori din cauza cuvintelor lui Ashton care continuau să-i vină în gând. David coborî scările, cu Ashton de brațul lui. Chipul ei reflecta calm. Kit se ridică lent.

— Deci voi doi ați stat de vorbă, zise David cu un zâmbet ironic.

Kit simți cum i se împrăstie căldura pe chip, privirea

mutându-i-se între frate și soră. Cât de diferit arătau. El crescuse cu un frate care era copia lui.

— Îmi cer scuze că am spus ce nu trebuia. Am crezut că știa.

David trase un scaun pentru Ashton.

— Am hotărât să nu îți spun înainte de a afla părerea ta. Nu voiam să fie dezamăgită.

— David! izbucni Ashton.

Kit ridică dintr-o sprânceană. Poate că ea era bolnavă, dar nu era slabă. Stând elegant, ea ridică un șervet din pânză și-l puse în poală. Prin mintea lui trecură imagini despre un alt moment când ea stătuse vizavi de el – la masa lui David. Fusesse prea prins în propriul lui iad ca să o observe, să observe orice femeie în acea noapte.

Kit se așează la locul lui în timp ce doamna Gurney aducea farfurii pline cu chifle, ouă și șuncă.

— Bun, toată lumea este aici pentru micul dejun. Nimic nu e mai rău decât ouă reci – decât lipsa deplină a ouălor. Ea așează farfuriile pe masă. Ați auzit că șeriful nostru a fost erou azi-noapte?

Strâmbându-se, Kit luă farfuria cu biscuiți și o întinse spre Ashton.

— Doar am împiedicat câțiva oameni din a omorî o podea.

Râzând zgomotos, doamna Gurney îl bătu pe spate cu mâna ei carnoasă.

— Ești prea modest, șerifule. Eu am auzit că ai oprit un om din a dansa după cum cântau ei.

— Nu ar trebui să crezi tot ce auzi, doamnă Gurney, decât dacă e vorba despre chiorăitul stomacului meu gol.

— Păi, atunci, mâncați mâncați cu toții!

leși în grabă din încăpere.

Kit o privi pe Ashton cu colțul ochiului cum își pune pe farfurie o bucată mică de ou și o bucată de șuncă. Își aminti cât de puțin mânca Clarisse spre sfârșit. Gâtul i se strânse și se întrebă dacă avea să poată înghiți.

— Am fost surprins să aflu că ai acceptat poziția de șerif, zise David în timp ce lua o porție zdravănă de ouă.

Kit ridică din umeri.

— Era ceva de făcut.

— Să-ți riști viața pentru alții este un pic mai mult de atât, domnule Montgomery, zise Ashton moale.

El înlemni, întrebându-se cum să explice că tot ce făcea era o încercare de a se pedepsi pentru singura viață pe care nu o putuse salva. Nu putea să explice.

— Faci prea mare caz de asta, domnișoară Robertson. Principala mea responsabilitate implică dusul bețivilor la închisoare ca să doarmă când beau prea mult whisky.

Ea îi întâlnește privirea.

— Cred că doamna Gurney are dreptate. Ești prea modest.

— Te asigur că modestia nu a fost niciodată unul dintre defectele mele de caracter.

— David mi-a spus că nu ai niciun defect.

El aruncă o privire rapidă spre David, care se foi inconfortabil pe scaun.

— Am vorbit mai mult despre virtuțile tale decât despre defecte, explică David.

— Înseamnă că a fost o conversație scurtă, zise Kit.

Ashton râse așa dulce, încât Kit își dori să prindă sunetul și să-l păstreze în adâncul lui.

— Încerci să mă convingi că ar trebui să fiu recunoscătoare că și ție ți s-a părut ridicolă ideea lui David? Întrebă ea.

El îi întâlnește privirea.

— Încerc să mă conving pe mine.

Ea roși și coborî privirea spre cantitatea mică de mâncare din farfuria ei.

La dracu'! Ce credea că făcea? Ultimul lucru de care avea nevoie era să flirteze cu ea, să o cucerească sau să-i ofere speranța. Își mută privirea la David, nefiind surprins să-l vadă că mijise ochii.

— Când plecați? Întrebă Kit.

— Este o diligență care vine mâine-dimineață. Din moment ce planurile mele s-au oprit aici, voi face astăzi aranjamentele ca și plecăm.

— David, vrei să încetezi cu criticile astea subtile nedorite? Devin plictisitoare, îl dojeni Ashton, rămânând cu privirea la mâncare tot timpul.

Kit împinse scaunul pe podea și se ridică. În acel moment, ea ridică ochii, așa fragili și incredibil de inocenți. Mai avea până să afle cât de urâtă este moartea. El nu dorea să fie prin apropiere când viața aveai să-i predea lecția asta.

— Vă doresc amândurora o călătorie în siguranță.

Ea îi zâmbi generos.

— A fost o plăcere să te văd din nou, domnule Montgomery.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară Robertson. Se întoarce ca să plece, dar se opri, știind că avea să regrete cuvintele înainte de a le rosti. Domnișoară Robertson, ai zis mai devreme că dorești să vezi partea aceasta a statului. Mi-ai face onoarea de a-mi permite să te însoțesc prin zonă în această după-amiază?

— Ești prea amabil, domnule Montgomery, zise ea moale.

— Greu de crezut. Dar pentru o după-amiază mă pot preface.

*

„Kit. Kit. Kit”. În mintea ei, Christian Montgomery era să avea să ție mereu Kit. Dar anii de când îl cunoscuse creaseră o prăpastie și o formalitate între ei care acum o determinau să i se adreseze cu „domnule Montgomery”, deși înainte nu o făcuse.

Se învârtea în cameră. Christian Montgomery îi ceruse să iasă la plimbare. De câte ori de-a lungul anilor visase că el se întorcea în Dallas pentru că nu o putuse uita...?

Se opri dintr-odată. O uitase. Atât de ușor. Acest lucru o rănise, dar nu la fel de mult ca faptul că știa că refuzase propunerea lui David, care-i oferise mâna ei. Nu îi purta pică pentru asta. Până la urmă, el era foarte frumos și educat. Ashton nu fusese singura femeie care îl admirase în

Dallas.

Cu un oftat, se apropie cu grijă de oglinda mare. La douăzeci și șase de ani, Ashton credea că știa cum să se îmbrace pentru o plimbare de după amiază cu un domn. Citise, cu siguranță, o multitudine de cărți, trăind prin cuvântul scris o viață pe care crezuse că nu avea să o experimenteze niciodată din cauza sănătății ei fragile. Fusesse un copil bolnăvicios, care învățase acasă, fiind protejată de oameni care ar fi putut să aducă vreo boală în casă.

Până la urmă, gripa îi răpise părinții când se temuseră că avea să o ia pe ea. Singurul confort pe care îl găsisese în propria ei moarte era că știa că avea să fie din nou cu ei.

Îndepărtă gândurile melancolice. Mergea la plimbare. Trăsese un pui de somn. Făcuse baie și se îmbrăcase cu o rochie albă de vară și luase o pălărie de paie cu margarete pe margini. Se privi cu ochi critic în oglindă. Albul o făcea să pară o fantomă. Își dorea să fi avut ceva mai colorat.

Ciocănitul neașteptat la ușă mai că o făcu să se lovească de oglindă. Respiră rapid, sperând să prevină un acces de tuse, ascunse o șuviță rebelă de păr sub pălărie și traversă camera. Deschise ușa și îi zâmbi lui David. Cu părul și ochii închiși la culoare, abia păreau rude. Până să-l cunoască pe Christian Montgomery, nu-și dăduse seama că existau bărbați mai frumoși decât fratele ei.

— Este aici, zise David.

Ca o școlăriță prostuță, își lipi mâna în dreptul inimii care bătea puternic și încercă să se poarte de parcă acest moment nu era cel mai entuziasmant din viața ei.

— Unde crezi că ne va duce?

David își îndoi cotul, și brațul ei alunecă peste al lui. Ea își trase șalul mai aproape de cealaltă mână, iritată pe senzația de frig care nu părea să o părăsească niciodată.

— Mă îndoiesc că ne va duce departe. I-am explicat deja că obosești ușor, și nu ne va ține mult afară.

Inima ei se opri din trepidat, și ea se trezi la realitate. Nu putea să facă nimic dintre lucrurile pe care le dorea: să strige de bucurie. Să sară prin câmpurile înflorite și să stea

afară până la miezul nopții.

Dar rămase tăcută, pentru că nu câștiga nimic răbindu-l pe David și condamnându-i bunele intenții. Ca frate mai mare, o putea îndruma cu decență.

Ajungând în hol, îl văzu pe Kit, iar respirația și așa firavă aproape că i se opri. În dimineața aceasta, fusese îmbrăcat cu o haină maro, o cămașă simplă și pantaloni asemănători cu cei pe care-i purta deseori fratele ei.

Acum, purta pantaloni de un gri-deschis, o haină neagră, o cămașă albă imaculată și o lavalieră. Înclinând ușor din cap, el îi zâmbi în felul în care deseori își imaginase că un bărbat zâmbeste femeii pe care intenționa să o atragă în patul lui.

— Domnișoară Robertson.

Îi oferă un trandafir alb. Ea se îndepărtă de David și acceptă floarea, ducând-o la nas și inspirându-i parfumul delicat. El îi îndepărtase spinii. Un buchet nu ar fi putut să o mulțumească mai mult. Ridică ochii la el.

— Ce încântător! Mulțumesc.

El își îndoi brațul.

— Vedem ce alte secrete mai ascund momentele zilei de astăzi?

Căldura îi invadează chipul.

— Mă tachinezi, domnule.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Este craiul din mine. Nu pot să controlez mereu impulsul de a fi un pic malițios.

Ea își petrecu brațul peste al lui. Atâta putere. Încrederea emana din el. Știa că era obișnuit ca lucrurile să iasă cum își dorea, mai ales cu doamnele.

Leșiră, și ziua păru dintr-odată mai caldă. Poate avea să poată scăpa de șal până la urmă. Disprețuia să se simtă ca o femeie bătrână.

— Trăsura va ține doar două persoane, zise David, pașii răsunându-i în urma ei. Eu iau calul în plus?

Ea privi la trăsura care-i aștepta. Doi cai cenușii bălțați erau înhâmați în fața trăsurii. Un animal mare și negru era priponit în spate.

Kit se opri din mers și privi peste umăr.

— Invitația mea a fost doar către sora ta. Am adus calul pentru că voi avea nevoie de el mai târziu.

Inima ei se lovi de coaste. Privi în urma și-l văzu pe David mijind ochii.

— Doar nu te aștepți să permit ca tu să o iei fără o însoțitoare?

Kit ridică dintr-o sprânceană.

— Voiai să mă căsătoresc cu ea.

— Dar nu mi-am imaginat niciodată ca voi doi și fiți singuri. Și apoi, după cum am explicat, trebuia să iei parte doar la ceremonie.

— Dar nu la plăcerile căsătoriei.

— Kit. În vocea lui David era un ton de avertizare pe care ea nu-l auzise niciodată. Dacă-ți permiți vreo familiaritate cu ea, te omor.

— Ți-am spus azi-noapte că mi-am impus să nu mă implic cu surorile prietenilor va fi în siguranță în compania mea.

Ashton nu știa de ce durea să știe că avea să fie în siguranță. Sperase, cumva nerealistic, că exista o mică șansă ca Christian Montgomery să o găsească la fel de atrăgătoare cum îl găsea ea. Un gând absurd, ținând cont de trăsăturile ei sfrijite și de paloarea ei bolnăvicioasă. Normal că nu avea nevoie de nicio însoțitoare. Își imagină că bărbatul putea avea orice femeie pe care o voia. Ceea ce o făcu să se întrebe pentru un scurt moment de ce nu avea nici una.

Fără îndoială, mila îl inspirase pe Kit să se ofere să petreacă după amiaza în compania ei. O conștientizare revelatoare. Cu toate acestea se poate bucura de prezența lui și să încerce să păstreze conversația departe de gândurile ursuze.

Ea zâmbi larg, dar prefăcut.

— Are dreptate, David. Mergem doar la o scurtă plimbare. Ce îți imaginezi că putem face?

Reticent, David făcu un pas în spate.

— Nu vreau să o văd rănită.

— Dacă voiam să o rănesc, aş fi fost de acord cu ideea ta nebunească de a mă căsători cu ea. Gândeşte-te, omule, şi vei înţelege că am dreptate. Acum, dacă ne scuzi, vreau să-i arăt domnişoarei priveliştile.

— O oră, zise David ferm. Nu va sta plecată mai mult de o ori. Are nevoie de odihnă.

Ashton se prinse de braţul lui Kit când el o ajută să urce în trăsură. Trăsura se zgâlţâi când el se aşeză lângă ea. Eliberă frâna, ridică frâiele şi, cu o mişcare rapidă din încheieturi, mână caii.

Strângând trandafirul pe care i-l dăruise el, ea se uită spre el.

— Îmi pare rău că ai avut atât de furcă doar pentru o oră de plimbare.

El îi zâmbi, cu acea sclipire maliţioasă în ochi.

— Păcat că am uitat să aduc ceasul. Şi apoi, unde am de gând să te însoţesc va dura mai mult de o oră.

— Unde mergem?

— La Camelot.

Capitolul 3

Ashton citise poveşti despre regele Arthur, dar niciuna dintre poveşti nu o pregătise pentru realitatea Camelotului.

Flori de toate culorile imaginabile formau un covor gros peste pământul care se întindea între linia copacilor pe de o parte şi pârauul care susura de partea cealaltă. Deasupra, cerul părea mai albastru, norii albi şi bufanţi – mai numeroşi.

Şi oamenii, râsetele, strigătele, bucuria absolută... era aproape dureros de văzut. Tinereţea ei fusese plină de *şşttt* şi de şoapte temătoare. Mereu o terorizaseră vocile joase, pentru că ştia că nu trebuia să audă cuvintele, iar misterul lor nu putea să prevestească decât veşti rele.

În timp ce Kit oprea trăsură, ea văzu un băiat care stătea călare pe un cal murg, cu o lance sub un braț, galopând de-a lungul unei drum mărginit de stâlpi cu inele de metal.

O bufnitură se auzi când unul dintre inele fu lovit și dat jos din cârligul lui. Un zăngănit se auzi când un alt inel fu luat pe lance.

Strigăte explodară. Văzu o femeie și o fată tânără țopăind, îmbrățișându-se și strigând. Cu părul lor blond și siluetele subțiri, trebuiau să fie mamă și fiică.

Un bărbat cu părul auriu zâmbea larg în timp ce îngerășul care-i stătea în poală bătea din palme. Lângă el, un băiat mai mare cu păr castaniu râdea.

O familie. Nu puteau fi altceva decât o familie. Băiatul întoarse calul, părul lui castaniu fluturându-i pe frunte în timp ce calul mergea la trap de-a lungul drumului, cu lancea susținând singurul inel pe care reușise să-l ia. Cu un zâmbet de la o ureche la alta, își împinse ochelarii mai sus pe nas și ridică lancea.

— Unchiule Kit, ai văzut? L-am luat pe primul de unul singur!

— Așa e, băiete, am văzut. Minunată treabă, Micah! strigă Kit în timp ce cobora din trăsură. Ocoli caii, veni lângă ea și îi întinse mâna.

— Sper că nu te deranjează, dar, din moment ce am nevoie să exersezi, m-am gândit că s-ar putea să-ți placă peisajul.

Mâna ei alunecă în a lui, și ea coborî.

— Să exersezi?

El zâmbi călduros.

— În prima vară când am fost aici, am început o tradiție cu organizarea unui turnir în ajunul începerii culegerii bumbacului. Singurul an în care nu am concurat a fost anul în care am mănă vitele. A fost și singurul an în care englezii au pierdut în fața texanilor.

— Doamne, nu, deși mă tem că Harry și Gray încep să se simtă mai mult texani decât englezi. Un adevărat păcat.

— Kit, nu te-am auzit venind, zise un bărbat care se

apropia, cu micul băiat cocoțat încă pe umerii lui.

— N-am vrut să îi distrag atenția băiatului de la ce făcea. Se întinse și-l gădilă pe cel mai mic dintre copii. Colton, tu când vei începe să participi?

— Nu are încă patru ani. Nu-i da idei, îl avertiză bărbatul.

Kit își strecură brațul în jurul ei și o trase spre el.

— Domnișoară Robertson, dă-mi voie să ți-l prezint pe Grayson Rhodes, fiu al ducelui de Harrington.

Ashton simți cum îi tresaltă inima.

— Trebuie să fac o reverență?

— Nu, zise Grayson Rhodes cu un zâmbet grațios, care nu-i lăsa nicio îndoială că și el cucerise destule femei. Aici sunt doar fermier.

Femeia se strecură lângă el și zâmbi de bun venit.

— Eu sunt Abbie.

— Soția lui Gray, adăugă Kit.

— Mă bucur să vă cunosc, zise Ashton cu sinceritate.

Aveți o familie minunată.

— Suntem mândri de copii.

Ashton se întoarse când auzi zgomotul roților unei trăsurii. Un bărbat cu părul închis la culoare conducea trăsură spre ei. O femeie cu păr roșu cârlionțat ținea un copil mic în brațe, în timp ce o fetiță mică stătea între ea și bărbat. Își aminti de bărbat și de femeie de la petrecerea lui David: Harrison Bainbridge și Jessye Kane, deși acum erau căsătoriți. Ashton fusese prea bolnavă ca să participe la nunta lor, deși David și familia lui veniseră.

După ce opri trăsură, Harrison coborî într-o manieră ciudată cu ajutorul unui baston, și ocoli trăsură ca să o ajute pe soția lui să coboare.

— Știi, am putea exersa mai mult dacă voi ați ajunge la timp, zise Grayson.

— La dracu', Gray! izbucni Harrison. Este pământul tău. Normal că ajungi aici repede.

Jessye ridică o mână.

— A fost vina mea. Mi-am dat micul dejun afară mare parte din dimineață.

Obişnuinţa o făcu pe Ashton să dea înapoi până simţi robusteţea lui Kit în spatele ei. Părinţii ei o crescuseră să se teamă de oricine avea nasul înfundat, darămite de cineva care vărsa.

— Nu trebuia să vii dacă nu te simţi bine, îi zise Abbie.

— Oh, nu sunt bolnavă, spuse Jessye, strălucind în timp ce aşeza o fată pe şoldul ei şi lua mâna celeilalte. Mai vine un copil. Ar trebui să se nască la vreo lună sau cam așa după al tău, Abbie.

— Voi spuneţi că sunteţi amândouă gravide? întrebă Kit.

Femeile roşiră, şi soţii lor arătau de parcă le-ar putea exploda nasturii de la cămăşi. Ashton înghiţi cu greu, încercând să nu se gândească la toate lucrurile de care nu avea să se bucure niciodată.

— Felicitări tuturor, zise ea încet.

— Îmi pari cunoscută, spuse Jessye, dar nu îmi dau exact seama de unde...

— Este Ashton Robertson, zise Kit. Sora lui David.

Jessye zâmbi larg.

— Ah, da, îmi amintesc acum. Ce mai face Mary Ellen?

— Creşte. De fapt, Madeline mi-a dat un mic portret să ți-l aduc, îi zise Ashton.

David şi Madeline o adoptaseră pe Mary Ellen când era bebeluş. Acum, putea să vadă o asemănare izbitoare între Jessye şi Mary Ellen, şi nu se putu abţine să nu se întrebe *dacă* asemănarea avea vreo legătură cu apropierea care se dezvoltase între Madeline şi Jessye.

— O să-l iau în drum spre cârciumă în seara asta, se offeri Harry.

— Mulţumesc, domnule Bainbridge, zise Ashton. Îi voi spune lui David să vă aştepte.

— Suntem între prieteni aici, așa că trebuie să ne spui Jessye şi Harry, zise Jessye.

Ashton se simţi copleşită. Prietenii nu avuseseră niciodată un rol în viaţa ei.

— De fapt, l-am văzut pe David mai devreme, zise Harry zâmbind. Voia să ştie unde cred eu că ar duce un crai

o doamnă. Se pare că trebuia să o ții afară doar o oră.

— O așteptare nerealistă. Este nevoie de două ore ca să ajungi din oraș aici, explică Kit.

— Bănuiesc că nu i-ai spus unde anume mergeți.

— Normal că nu. Nici tu.

— Am zis că nu știu. Te cunosc suficient de bine cât să știu că, dacă scopul tău era să distrugi reputația unei doamne...

— Nu se distruge reputația nimănui astăzi, zise Jessye în timp ce o mișca pe fiica ei pe șold. Vei răspunde în fața mea și a pistolului meu încărcat, Christian Montgomery, dacă asta ai în minte.

— Dacă asta era intenția mea, cu siguranță nu aș fi adus-o aici.

Ashton se întrebă pentru o clipă unde ar fi dus-o. David crezuse că ea avea să fie singură, dar ea avea mai multă companie decât voia: femei și copii care o studiau atent.

— A fost o călătorie mai lungă decât a anticipat domnișoara Robertson, continuă el. Cred că i-ar prinde bine să se odihnească un pic la umbră.

— Am pături întinse în apropierea pâ râului, zise Abbie. Și multă mâncare și limonadă.

Ashton privi spre Kit. Brațul lui era încă în jurul ei, și ea se întrebă dacă avea să poată merge fără sprijinul lui. Era obosită. De parcă îi citise gândurile, el zise:

— Te însoțesc eu până la pături, apoi te las în grija femeilor, cât timp îmi fac treaba cu băieții.

*

— Sunt surprins că David a avut încredere să te lase singur cu sora lui, zise Harry. Cât a fost în Anglia, trebuie să fi auzit de reputația ta de cuceritor.

Kit încercă să fie atent la stilul de călărie al micului Micah, în loc să își mențină atenția la femeia care stătea pe pătură sub crengile stejarului înalt.

— Tocmai din cauza reputației mele a adus-o. A vrut

pe cineva care știe să cucerească femeile, cineva care să o facă să se simtă specială, cineva dispus să se însoare cu ea înainte să moară. Micah, mai spre dreapta un pic!

Simți cum tăcerea se lasă în jurul lui, grea și deasă.

— Înainte să moară? întrebă într-un sfârșit Grayson. A fost la o ghicitoare țigancă?

— La medic. Se pare că are tuberculoză. Timpul ei este limitat, și singura ei dorință este să se căsătorească. David a crezut că eu îi voi face pe plac.

— Sigur glumești, zise Harry încet.

— Aș vrea să fie așa, dar și-a amintit cum am povestit despre boala și moartea lui Clarisse și s-a gândit că voi fi mai milos decât majoritatea, dispus să îndeplinesc dorința de moarte a lui Ashton de a fi mireasă.

— Asta mi se pare un pic cam mult de cerut unui prieten, zise Grayson.

Kit încuviință din cap.

— Ziua aceasta este dovada mea de compasiune. O floare, un picnic, un pic de șarm englezesc și, poate, dacă până diseară mă simt generos, un sărut. Nimic mai mult. Oftă profund. Dumnezeu știe că nu am altceva de oferit.

*

Ashton nu dorise să adoarmă. Disprețuia momentele pierdute când aluneca în lumea umbroasă a viselor. Abbie îi povestea cum Grayson, Kit și Harry munciseră la ferma ei, culegând bumbac, când sosiseră aici, în urmă cu cinci ani. Ashton își dorise să audă flecare detaliu al poveștii pe care îl putea aduna despre Kit, dar o senzație de greutate se așternuse peste ea, și vocea blândă a lui Abbie o adormise.

Ceva moale și catifelat îi gâdila nasul. Ea îl dădu la o parte, dar reveni mai insistent decât înainte. Miji ochii și dădu de ochii albaștri-arginti și de o floare galbenă.

— Am venit să iau ceva de mâncare, dar sunt pe jumătate tentat să te ciugulesc pe tine, zise Kit cu voce joasă și seducătoare.

Ea făcu ochii mari și se ridică în fund. El se așeză

lângă ea, cu un braț peste genunchiul ridicat, în timp ce plimba floarea pe chipul ei cu cealaltă mână. Acum, era complet trează, dar vocea ei încă părea somnoroasă.

— Ai mâncat? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— În ultima vreme, nu prea am poftă de mâncare, deși niciodată nu am mâncat mult.

— Asta am bănuț. El se întinse peste ea, luă coșul de răchită și îl trase mai aproape. Abbie are mereu ceva bun de mâncare. Gray a fost cel mai câștigat când a fost ales să locuiască cu ea, deși niciunul dintre noi nu a gândit așa atunci.

— Despre ce vorbești?

El scoase o friptură de pui din coș, rupse o bucată de carne și i-o oferă.

— Mănâncă și îți voi explica.

Deși nu îi era foame, ciuguli ce-i oferise el, orice ca să-i audă timbrul bogat al vocii.

— La scurt timp după război, am venit să muncim pe câmpurile de bumbac. Erau șapte bărbați cu totul și șapte văduve au fost de acord să ia câte un bărbat în casa ei. Abbie l-a luat pe Gray. Eu și Harry am petrecut o seară căutând prin zonă și am hotărât că voiam să ne întoarcem în Galveston, unde ancorase inițial nava noastră din Liverpool. Îi mai băgă o bucată de pui în gură, apoi ridică din umeri. Dar Gray a vrut să rămânem, așa că am rămas, și am aflat repede că să culegi bumbac este o muncă grea.

Ea privi spre băiatul mai mare care galopa de-a lungul drumului, adunând ineale.

— Deci cei trei copii mai mari sunt din prima căsătorie a lui Abbie. Cum a început turneul?

Voia să protesteze că era sătulă, când el îi atinse buzele cu o altă bucată de pui. În schimb, o mestecă, pentru că își dădea seama din strălucirea din ochii lui că, fără acordul ei, el nu ar fi continuat povestea.

— Ai citit vreodată *Ivanhoe*?

— Da...

Îi mai strecură o bucată de pui în gura deschisă.

Ștregarul. Ea încuviință din cap, zâmbetul lui înmuind orice furie pe care ea ar fi putut să o simtă fiindcă era manipulată.

— Gray adusese cartea cu el și le citea din ea copiilor în fiecare seară. Erau fascinați de ideea de cavaleri și turnir, iar el era vrăjit de ei. Așa că am construit stâlpi, inele și lănci și i-am învățat ce știam noi despre slăbiciunea strămoșilor noștri despre jocuri.

— Cred că este... Încă o bucată de pui în jurul căreia vorbi. Minunat. Înghiți și ridică o mână. Chiar nu mai pot mânca.

— Atunci, mure. Se întinse în spatele său și luă un castron plin cu micile fructe. Le-am cules chiar eu, special pentru tine.

— Bine că plecăm mâine, zise ea luând una din castron și băgând-o în gură.

— De ce?

— Cred că mi-ai putea frânge cu ușurință inima.

El îi dădu o șuviță de păr după ureche.

— Eu nu frâng inima nimănui.

— Negi că ești un mare cuceritor de femei?

— Nu neg asta, dar inima femeii este delicată, și eu o tratez ca atare.

Ea mai culese o mură din castron, nedorind să știe despre inimile tuturor femeilor pe care le tratase el.

— Spune-mi despre Galveston.

— Nu ai fost niciodată?

Ea clătină din cap.

— Speram să ajungem pe coastă, dar David este nerăbdător să se întoarcă în Dallas. Madeline trebuie să nască luna următoare sau cam așa. Deci nu doar că-i e dor de ea, dar e și îngrijorat.

— Dar a lăsat-o să te aducă aici.

— L-aș fi putut scuti de drum dacă-mi spunea despre planurile lui. Puse mâna peste a lui. Îmi pare așa rău că te-a pus într-o situație stânjenitoare. Nu ar fi trebuit să-ți ceară vreodată ce ți-a cerut.

— Mie îmi pare rău că nu i-am putut fi de ajutor și să-

ți satisfac dorința.

— Unchiule Kit, tata zice că trebuie să te duci acolo, spuse băiatul mai mare.

— Bine, Johnny, vin într-o clipă. El continuă să o privească în ochi. De fapt, nu am venit aici ca să te fac să mănânci, ci să obțin un favor.

— Ce favor?

— Panglica din părul tău.

Ea atinse mătasea neagră care-i ținea la un loc părul. Ce putea să vrea cu o panglică?

Apoi, înțelese și aproape fremătă de încântare. Un turnir, cavaleri, un favor de la o domniță. Scoase panglica și i-o dădu.

— Domnule cavaler, îmi faceți o onoare.

Cu o privire vicleană, el o duse la buze

— Onoarea este a mea, dulce doamnă. Lovi ușor castronul Termină-le, ca eforturile mele să nu fi fost în van.

Ea privi cu interes cum el se ridică să pleacă spre trăsură. Elegant și puternic. Nu-și putea imagina de ce nu avea o soție. Orice femeie ar fi nebună să nu îl vrea ca soț. David nu ar fi putut să-i aleagă un mire mai ispititor. Păcat că ideea lui era așa puțin demnă.

I se tăie răsuflarea când Kit își scoase lavaliera, haina și cămașa. Aranjându-se cu grijă în trăsură. „Magnific” fu singurul cuvânt care-i veni în cap. Inima ei bubui de parcă anunța sosirea unei furtuni.

El urcă în șa, și calul merse țăntoș la fel de încrezător ca stăpânul lui. Și ceilalți doi bărbați își scosese rășile, dar nu-i atraseră atenția așa cum o făcuse Kit. Pe pieptul și spatele lui pielea era bronzată. Mușchii lui tari se unduiră când luă lancea de la băiat. Legă panglica ei la un capăt și băgă prăjina lungă și subțire sub brațul lui.

Cu o încuviințare bruscă din cap, dădu pinteni calului și porni de-a lungul pistei, luând cu lancea inel după inel de pe stâlpi. Șase în total.

Pentru un moment efemer, Ashton nu se afla în Texas. Era în Anglia, înconjurată de fast și galanterie. Nu era de mirare că David îl alesese pe Christian Montgomery.

Într-o singură după-amiază, îi făcuse inima să bată de parcă nu bătuse niciodată înainte.

Veni la trap cu calul spre ea, emanând victorie. Să ai asemenea forță, asemenea încredere.

— Impresionată? întrebă el.

Ea zâmbi larg.

— Foarte.

— Vrei să încerci?

I se tăie răsuflarea.

— Poftim?

— Vrei să îți încerci talentul la turnir?

Ea clătină din cap.

— Nu cred că pot.

— De ce nu?

— Dacă aș cădea, David ar face o criză. Se uită la el și-și dădu seama. De aia nu l-ai lăsat să vină.

— Sunt sigur că este bine intenționat, dar te sufocă, la fel ca boala ta. Descălecă. Te asigur, calul este blând și antrenat. Călăresc în spatele tău, ca să țin lancea pregătită.

Ea puse castronul deoparte și se ridică încetișor.

— Nu sunt îmbrăcată cum trebuie. Da că stau călare, mi se va ridica fusta.

— Ești între prieteni. Nu le va păsa. Sau, dacă preferi, îi pot trimite de aici.

— Nu!

Era cel mai nebunesc lucru, dar dorea să aibă privitori. Voia ca oamenii să o vadă cum își asuma un risc deși nu-și asumase niciunul niciodată, de teamă că i-ar putea scurta viața.

Abia observă că șalul îi alunecă de pe umeri în timp ce-și ștergea palmele umede de fustă, încercând să nu se concentreze pe transpirația care lucea pe pieptul lui. Cu siguranță, avea să-și pună cămașa pe el înainte de a urca pe cal în spatele ei.

— Sunt dispusă să încerc.

— Bun... Scoase inelele de pe lance. Johnny! Băiatul veni spre ei. Pui tu astea la loc, băiete?

Johnny zâmbi larg.

— Ea o să încerce?

— Desigur.

— Unchiul Harry a zis că tu poți convinge și un înger să păcătuiască.

— A vorbit prostii.

— Poate, dar tot a câștigat pariul.

Luă inelele și fugi.

— Ce pariu? Întrebă ea.

— Cine știe? mormăi el în timp ce îi lua mâna și o trăgea spre cal. Harry ar paria și dacă răsare sau nu soarele dacă găsește pe cineva să accepte.

O ridică în șa de parcă nu cântărea mai mult decât o petală din floarea pe care el i-o dăruise. Fusta și jupa i se ridicară indecent de mult. Trăgea de ele în jos când el îi cuprinse gamba cu mâna lui aspră. Ea înlemni.

— Ai picioare minunate, domnișoară Robertson. Îi scoase piciorul din scara șeii. Dar am nevoie de scară, zise el.

Urcă în spatele ei. Ea crezu că, dacă nu căzuse din șa, ar putea leșina din cauza inimii care-i bătea așa puternic. Gura i se uscă în clipa când brațele lui o cuprinseseră.

— Apucă lancea, îi ceru el.

Respirația lui trecea pe lângă urechea ei, trimițând fiori delicioși în cascadă prin corpul ei.

Ea făcu întocmai cum i se ceruse, aducând lancea aproape de corpul ei. Mâna lui o acoperea pe a ei, brațul lui îl atinge pe al ei. Pieptul lui era lipit de spatele ei. Pieptul lui gol. Căldura o făcea să se întrebe cum supraviețuise el verilor.

— Ține oblâncul cu mâna liberă, și mă ocup eu de frâu și de cal. Cu brațele mele în jurul tău, promit că nu vei cădea. Vom merge repede, însă nu la galop.

Încuviințând din cap, ea trase adânc aer în piept. Mâna lui bronzată era așa mare față de a ei. Degetele lui așa lungi față de ale ei. Paloarea ei ieșea în evidență.

El ghidă calul în jur, și corpul ei se ghemui instinctiv în al lui.

— Cum se numește calul? Întrebă ea când se apropiau

de zona de start.

— Lancelot. Relaxează-te, domnișoară Robertson, altfel calul se va da în lături de la ce are de făcut.

— Sunt relaxată.

— Mincinoaso!

Înainte să apuce să-i răspundă, el îndemnă calul la trap. Ea își încordă degetele în jurul lăncii, de parcă acea acțiune nesemnificativă putea să o țină la locul ei.

Corpul lui Kit se curbă peste al ei într-un gest protector care îndepărtă toate temerile ei. Vântul îi mângâia obrajii. Cu panglica ei fluturând la capătul lăncii, părul ei desfăcut îi flutura în jurul feței într-un abandon sălbatic. Inima îi bătea puternic în ritmul în care se auzeau copitele calului.

Simți zdruncinătura și auzi zgomotul când lancea lovi primul inel. În mod uimitor, se învârti spre mâna ei. Vru să râdă. Dar se concentrează, în schimb, pe următorul inel în timp ce acesta aluneca pe lance, ea își dădu seama că victoria avea un gust dulce pe care ea nu-l savurase niciodată. Până în acest moment, singurele ei victorii fuseseră să se trezească să întâmpine un alt răsărit.

Ratară al treilea inel, dar nu-i păsa. Următoarele ajunseră pe lance.

Kit întoarse calul, și abia atunci auzi uralele și aplauzele. Se gândi că putea ajunge la nori purtată de acel sunet al bucuriei.

— Cinci inele. Nu-i rău pentru o începătoare, zise el cu respirația lui caldă alunecând de-a lungul cefei sale.

Ea zâmbi larg, apoi întoarse capul.

— Mulțumesc. Nu am fost niciodată așa fericită.

Ochii lui de un albastru-deschis, fermi și siguri, coborî spre buzele ei pentru o clipă nebunească. Ea crezu că el ar putea să o sărute.

Dezamăgirea vâjâi prin ea când el descălecă, apucă frâiele și o conduse spre cercul de admiratori de parcă era o prințesă abia salvată de un dragon.

Capitolul 4

— Sper că mă vei ierta că dau buzna, dar nu puteam să aștept ca Harry și vină acasă de la cârciumă, zise Jessye în timp ce ținea portretul nepoatei lui Ashton, Mary Ellen. Oh, uite cât a crescut.

Stând în salonul doamnei Gurney, Ashton fu surprinsă și văzu lacrimi sclipind în ochii lui Jessye când ridică privirea spre David.

— Este o adevărată tânără lady, nu-i așa?

— Da, este, răspunse David de unde stătea, lângă șemineu, cu un braț odihnindu-se pe poliță. În curând, va face zece ani, dar bănuiesc că știi asta.

Jessye încuviință din cap, zâmbind nostalgică.

— Doar că îmi vine greu să cred.

— Eu și Madeline am zis să venim cu familia aici în următoarea vară, zise David.

— Asta ar fi minunat. Abia așteptăm următoarea voastră vizită. Acum, ar fi bine să mă duc la trăsură, ca eu și Harry să punem fetele la somn.

— Nu trebuie să mă evite doar pentru că m-a mințit, zise David.

Jessye ridică bărbia.

— Nu te evită. Îi provoacă multă durere să urce și să coboare din trăsură, așa că i-am spus să aștepte. Dar, dacă ai ceva de spus, îmi poți spune mie.

David se îndreaptă și tuși.

— Mi s-a părut ciudat că Harry nu a știut unde l-aș putea găsi pe Kit în după-amiaza asta când l-am întrebat, și totuși voi toți ați petrecut după-amiaza împreună.

— Nu am știut sigur că va fi și Kit acolo, zise Jessye zâmbind larg. Un bărbat înțelept nici măcar nu ar da de înțeles că există posibilitatea ca soțul meu să fi mințit.

David înclină capul în semn de concesie.

— Acum, știu de la cine a moștenit Mary Ellen

încăpățânarea. Ridică un pachet ambalat pe care Jessye i-l dăduse mai devreme. Voi avea grijă să primească cadoul de la tine.

— Mulțumesc. Jessye traversă încăperea și o îmbrățișă pe Ashton. Mă bucur că te-am văzut din nou. Ai grijă de tine.

Ashton o privi cum iese din încăpere. O admirase pe Jessye din momentul în care o văzuse prima dată. Plecase într-o aventură, mânănd vite cu Kit și cu Harry, în urmă cu patru ani. Spre rușinea ei, Ashton o invidiasă. Să aibă curajul și sănătatea să facă orice voia.

Ridică ochii spre David.

— Ce ai vrut să zici când ai spus că știi de unde a moștenit Mary Ellen încăpățânarea?

David îi întâlnește privirea.

— Ea este mama lui Mary Ellen.

Ashton amuți de uimire. Destăinuirea lui David explica asemănările dintre Jessye și Mary Ellen pe care ea le observase mai devreme.

— Cum s-a întâmplat asta? Întrebă ea.

— Este o poveste lungă. Îți povestesc totul pe drumul înapoi spre Dallas.

— Jessye mi s-a părut mereu o femeie remarcabilă.

— Așa este, și o vei considera și mai remarcabilă când îi vei auzi povestea. Îi sunt recunoscător că a fost acolo să aibă grijă de tine în după-amiaza asta.

Ashton își dădu ochii peste cap.

— David, nu am nevoie de însoțitoare. Kit nu este interesat de mine.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Kit? Înainte să pleci la plimbare cu el, era domnul Montgomery.

— M-ar fi extenuat să spun așa un nume lung toată ziua, izbucni ea, sătulă de atitudinea lui protectoare, deși nu avusese curaj să-i spună lui Kit altfel decât domnul Montgomery. I se părea așa intim să-i spună „Kit”. Nu o deranjase când el fusese în Dallas, dar asta se întâmplase înainte ca imaginația ei să creeze fanteziile în care

sentimentele ei pentru el înfloriseră și el îi răspundea la interes.

— Uită-te la fața ta, Ashton. Soarele a ars-o, o certă David.

Ea atinse cu blândețe chipul cu degetele.

— Doar nasul meu.

David oftă din greu.

— Oh, David, nu-mi strica amintirea zilei. A fost minunată.

— Kit a fost un domn exemplar? Întrebă el.

— Un domn exemplar, îl asigură ea.

Din păcate. Trăise clipe în care sperase că el nu avea să fie. David îngenunche în fața ei și îi luă mâna în a lui.

— Vreau doar să ai grijă. Tuberculoza...

— Tuberculoză? zise doamna Gurney venind după colț și intrând în salon cu o tavă cu biscuiți și ceai fierbinte. Cine are tuberculoză?

— Nimeni, zise iute Ashton, nevrând ca toată lumea să știe despre boala sau despre slăbiciunea ei.

Doamna Gurney puse tava pe o masă în apropiere și arătă cu degetul spre Ashton, fluturându-l fără milă.

— Trebuie să te măriți, tânără domnișoară. Asta-i o metodă sigură de a preveni tuberculoza.

Ashton se abținu să nu râdă.

— Căsătoria?

— Exact. Am citit chiar eu într-o carte numită *The People's Medical Lighthouse*. Asta-i unul dintre motivele pentru care mi-am măritat fetele când aveau paisprezece ani. Trebuie să scapi de toate grijile din viața ta. Și de corsete. Și alea trebuie să dispară. Femeia întinse brațele și inspiră profund. O femeie trebuie să poată respira adânc pentru a aduce aerul în plămânii ei.

David tuși. Ashton duse o mână la gură pentru a-și ascunde zâmbetul la disconfortul evident al lui David.

— Nu am fost bolnavă o zi din viața mea, zise doamna Gurney, încuviințând repede din cap. Corsete. Asta-i secretul. Să scapi de nenorocitele alea de corsete. Drăcia aia cred că a fost inventată de un bărbat căruia nu-i

plăceau femeile. Asta-i tot ce am de zis despre acest subiect. Acum, mâncați din biscuiții mei și beți din ceaiul meu. Ajută să ai ceva în burtă când te duci la culcare.

leși agitată din încăpere. Ashton se întinse după un biscuit.

— La câte am citit, cartea asta mi-a scăpat.

— A fost interesant, zise David încet.

Ashton ridică privirea spre el.

— Ai citit-o?

El roși, și ea se gândi că nu-și iubise niciodată fratele mai mult.

— Ai citit-o.

El ridică din umeri.

— Căutam un miracol.

— Nu ăsta-i motivul pentru care i-ai cerut lui Kit să se însoare cu mine, nu?

— Din păcate, nu. Căsătoria e de presupus că ar putea preveni tuberculoza, nu să o vindece.

Ashton ciuguli din biscuit.

— Mulțumesc, David.

— Nu-mi mulțumi, Ashton. Încă nu am găsit o vindecare pentru boala ta, nicio metodă de a-ți îndeplini dorința de a fi mireasă.

— Măcar ai încercat, și asta înseamnă totul pentru mine.

*

La dracu'!

Kit se plimba prin micul spațiu al biroului său, neputând să-și șteargă din minte zâmbetul jubilant al lui Ashton. Când dormea, când se bucura, ea era o frumusețe fragilă, un înger pe pământ care în curând avea să ajungă în rai.

Se bucura de cele mai simple lucruri, făcându-l să se simtă rușinat de cinismul lui. Dumnezeuule, trecuseră ani de zile de când nu mai cunoscuse fericirea. Cu mult înainte de noaptea în care aflase că Christopher urma să se însoare cu

Clarisse.

— *Te superi dacă mă alătur și eu? întrebă Christopher.*

Uitându-se la foc, Kit flutură mărinimos din mână spre decantoarele de pe masa de lângă scaunul lui.

— *Te rog, dacă găsești una care să mai aibă ceva în ea.*

Cu o mână nesigură, duse paharul la buze, întrebându-se cât mai avea de băut până să înece durerea.

Christopher veni să stea lângă foc.

— *Îmi blochezi priveliștea către iad, bolborosi Kit.*

— *Tocmai am avut cea mai incredibilă conversație cu tata.*

Kit ridică paharul în semn de salut.

— *La fel de incredibilă ca aceea pe care am avut-o eu cu el mai devreme? Interesant că mi-a zis mie înainte de a-ți spune ție.*

— *Îți jur, Kit, nu am știut că va aranja o căsătorie între mine și Clarisse.*

Kit pufni.

— *Pentru binele Ravenleigh... sau ceva de genul. Mă descurc binișor la a uita cuvintele lui exacte.*

Bău din coniac.

— *Tatăl ei nu îi permite să se mărite cu un bărbat fără titlu.*

Kit zâmbi strâmb.

— *Bănuiesc că nu-mi faci marele favor de a muri, nu?*

Christopher se așează în scaunul de lângă el, sprijinindu-și coatele de coapse, și se aplecă în față, cu o expresie incredibil de serioasă pe chip.

— *Dacă nu vrea să se mărite cu mine, se va mărita cu altcineva. Nu va putea fi niciodată a ta.*

— *Parcă ai vorbi despre o iapă la licitații.*

— *A fost crescută așteptând să se mărite cu un bărbat cu titlu. Merită unul.*

— *Merită iubire.*

— *Ca soție a mea, va avea iubire... din abundență.*

Stupefiat, Kit se holbă la fratele său.

— O iubești?

— Ai participat la așa de puține baluri, Kit. La început, deși am crezut că speranțele tale nu sunt realiste, știind ce simțeai pentru ea, încercam doar să mă asigur că nu avea să o atragă nimeni altcineva...

— Ea te iubește?

— Cred că ține la mine. Nu i-am făcut curte în mod activ - sau altcuiva, dacă tot vorbim despre asta -, motiv pentru care tata a făcut ce a făcut. A devenit nerăbdător așteptând ca eu să îmi aleg o soție.

— La dracu', Christopher. Închise ochii și clătină din cap. Știam că nu o voi avea niciodată. Ce are de oferit un al doilea fiu unei femei cu statut? Deschise ochii și întâlni privirea fratelui său. Jură-mi solemn că, dacă ea nu este de acord cu căsătoria, vei găsi o metodă de a împiedica nunta fără a provoca bârfe.

— Jur.

O promisiune pe care fratele lui nu o respectase niciodată, ceea ce duruse și mai tare.

Kit nu putea spune cu exactitate momentul în care începuse să-și perceapă nefericirea, dar i se părea că mereu planase prin apropiere. Nu ajutase faptul că nu reușise niciodată să realizeze așteptările tatălui său și nici iubirea pentru fratele lui. Nu făcuse decât să-l invidieze pentru achizițiile sale. Se întreba dacă fusese vreodată cu adevărat fericit. În acest moment, cu siguranță era nefericit. Dacă nu se căsătorea cu Ashton, nimic nu se schimba. Dacă se căsătorea cu ea, tot nu se schimba ceva. Putea să continue să se complacă în trecutul pe care nu-l putea schimba, dar poate ea ar cunoaște un alt moment de bucurie.

David avea dreptate. Visul ei era o cerere incredibil de mărunță.

Nu avea să schimbe viața lui Kit, dar ar putea să facă moartea lui Ashton mai ușoară.

leși din biroul lui în noapte, lăsându-și rațiunea

încuiată în spatele gratiilor de fier.

Se apropie de pensiune. La una dintre ferestre strălucea lumina, și în strălucirea ei văzu silueta unei femei uitându-se la stele. Se întrebă dacă își puna o dorință.

Nu căuta milă pentru starea ei, dar părea să aibă intenția de a se bucura de fiecare moment rămas. Poate, prin ea, el avea să poată învăța din nou să aprecieze ceea ce-i oferea viața, în loc să tânjească după ce îi fusese negat.

Sări pe verandă, se prinse de balustradă și se ridică înspre streășină. Punându-și mâinile pe pervaz, ea se aplecă peste fereastră.

— Domnule Montgomery, ce faci? întrebă ea cu îngrijorare în voce.

— Vin să te văd, domnișoară Robertson.

— Ești nebun? Ți-ai fi putut rupe gâtul.

— Nu ar fi o pierdere, te asigur.

Într-un echilibru precar, își croi drum cu precauție pe acoperișul oblic de deasupra verandei până când ajunse în zona de deasupra ferestrei. Întinse mâna.

— Vino alături de mine!

Ochii ei se rotunjiră precum luna.

— Și să risc să-mi rup gâtul?

— Jur că nu te las să cazi.

Ea păru să ezite în timp ce apucă de partea din față a cămășii ei de noapte.

— Sunt în cămașă de noapte.

Dezvăluirea ei inutilă îl amuză.

— Te asigur că am văzut femeii și mai dezbrăcate. Și apoi, cu panta acestui acoperiș nu pot face prea multe ca să te compromit, dar, dacă aș intra pe fereastra ta...

— Ies, zise ea repede.

El zâmbi și îi întinse mâna.

— Așa m-am gândit și eu.

Își strânse marginea cămășii și strecură un picior subțire pe fereastră. El o apucă de cot, îi cuprinse talia cu brațul și o conduse în siguranță pe acoperiș.

— Asta-i nebunie, șopti ea, așezându-se lângă el.

— Da, dar poți să vezi stelele mult mai bine. Îți puneai o dorință?

— Nu, doar mă gândeam la ziua de astăzi. Mi-o voi aminti cât voi... Pentru totdeauna. Se uită la el. Mulțumesc.

— A fost plăcerea mea.

Ea îl atinse cu un deget chiar sub bărbie.

— Mai devreme, am observat cicatricea asta. Cum ai căpătat-o?

— Un cadou de la tatăl meu.

Ea se încruntă, iar ochii ei îi trădau confuzia.

— Dar arată ca o arsură. De ce te-ar răni așa?

— Am un frate geamăn, Christopher. El s-a născut primul, și, ca atare, el este moștenitorul de drept. Tatăl meu a vrut să se asigure că nimeni nu mă va confunda cu el, așa că a aplicat vătraiul fierbinte chiar sub bărbia mea la scurt timp după ce m-am născut.

— Cât de incredibil de crud!

El ridică din umeri de parcă acțiunea tatălui său nu avea vreo consecință, când, de fapt, deseori și el simțise la fel.

— Nu-mi amintesc durerea.

— Mi se pare ciudat că numele lui este Christopher și oamenii îți spun ție Kit. Mereu am crezut că Kit era diminutivul de la Christopher. Și lui i se spune Kit?

— Doamne, nu! Ca viitor conte de Ravenleigh, poartă al doilea titlu al tatălui meu, viconte Wyndhaven, și oamenii i se adresează mereu formal. Când eram băieți, Christopher spunea că Christian nu este un nume potrivit pentru mine când intram în belele, așa că mi-a dat diminutivul lui, din moment ce el nu urma să aibă niciodată nevoie de el.

— Mi se pare că voi doi erați apropiați.

— Foarte. Zâmbi cu căldură la amintirile din tinerețea lui. Într-un fel, apropierea noastră este înspăimântătoare. Într-o zi, eram la școală, scriind un eseu, și dintr-odată am simțit o durere în braț, creionul mi-a zburat și nu mai puteam să scriu. Chiar și când profesorul m-a amenințat că mă pocnește, nu mi-am putut face mâna să mă asculte, și durerea nu se domolea.

Fruntea ei delicată se încruntă.

— Ce a cauzat-o?

— Nimeni nu a știut. Au chemat un doctor. M-a examinat. Nu a avut niciun răspuns. Au trimis vorbă tatălui meu. A sosit destul de palid. Christopher căzuse dintr-un copac și-și rupsese brațul. El o privi în ochi. La aceeași oră când eu îmi scriam eseul.

Ea făcu ochii mari.

— Incredibil.

Uneori, nu eram siguri dacă gândurile noastre erau chiar ale noastre proprii sau ale celui alt.

— Arătați la fel?

— Identici. Își frecă cicatricea. Cu excepția ăsteia.

— Tot mi se pare că a fost extraordinar de crud din partea tatălui tău. Cred că ți-a fost greu să crești știind că fratele tău urma să aibă totul.

— A existat un singur moment în care am regretat că nu am fost eu cel dintâi născut - și a durat o eternitate.

— Când a fost asta? întrebă ea.

El privi spre stele, simțind cum încă se sufoca, după toți acești ani.

— În momentul în care Christopher s-a căsătorit cu femeia pe care eu o iubeam.

Mâna ei mică o acoperea pe a lui cu o blândețe pe care nu o mai simțise de mulți ani.

— Îmi pare așa rău, zise ea moale.

El se uită la o stea căzătoare pe cer.

— Tatăl meu a aranjat căsătoria, așa că nu m-am simțit niciodată trădat de Christopher. Nu a avut de ales, așa cum eu nu am avut niciun cuvânt de spus. Dar, din fericire pentru ei, o iubea pe Clarisse, și ea pe el.

— Ce femeie incredibil de norocoasă să aibă parte de iubirea a doi bărbați!

El își petrecu degetele printre ale ei, îi duse mâna la buze și îi susținu privirea.

— S-a îmbolnăvit și a murit cu puțin timp înainte ca eu să plec din Anglia.

Pe chipul ei se văzu regretul.

— Îmi amintesc suferința din ochii tăi când ne-ai spus la cină. Cererea lui David a fost incredibil de crudă.

— Ea nu a știut că o iubeam sau că am fost lângă ea când a murit cu numele fratelui meu pe buze.

— De ce nu a fost lângă ea fratele tău?

— Nu a putut să o vadă murind, așa că am stat eu în locul lui, lăsând-o să creadă că eram el.

Ochii lui Ashton se umplură de lacrimi în timp ce-î cuprinse obrazul.

— Ai cunoscut atâta suferință, domnule Montgomery. Îmi pare teribil de rău pentru tot ce ai suferit.

El își puse mâna peste ai ei, o întoarse ușor și o sărută în podul palmei.

— Îmi vei face onoarea de a fi mireasa mea?

Încinind, ea se smuci din strânsoarea lui.

— Activitățile din după-amiaza asta te-au făcut să-ți pierzi rațiunea?

Nu, de vină era zâmbetul ei triumfător după ce prinsese cinci inele pe lance. Cum putea să-i explice ca ea să accepte propunerea lui? Dintr-odată i se păru imperativ ca ea să fie de acord.

— Înainte să moară Clarisse, a vorbit despre dorințe. Nu i-am putut îndeplini decât una. Mi-aș fi vândut sufletul diavolului să am puterea de a i le îndeplini pe toate. David a zis că tu ai o dorință – să fii mireasă.

— Dar ceremonia ar fi reală. Ai fi legat de mine de un document și de jurămintele.

— Ashton, nu am pe nimeni în viața mea – pe nimeni. Am iubit o dată, profund. Nu mă aștept să iubesc din nou. Dacă te iau de soție, nu mă voi lipsi de nimic, dar poate îți voi oferi tot ce ai visat.

Pe obrajii ei curseră lacrimi, ce străluciră în lumina lunii.

— Totul, domnule Montgomery. Și chiar mai mult.

Capitolul 5

Stând pe marginea patului, Ashton atinge cu atenție

frumoasa rochie care stătea întinsă peste pat. David fusese așa sigur de reușita planului său, că adusese cu el rochia de nuntă a mamei.

Dacă el nu ar fi găsit-o niciodată în rochie, poate că nu ar fi așteptat sosirea serii și nunta ei cu Kit. Dragul de Kit, care fusese nelipsit din visele ei de când îl văzuse prima dată.

De ce nu era plină de bucurie? Pentru că David, cu bunele lui intenții, interpretase greșit cuvintele rostite de ea în pod. Voia să fie mai mult decât o mireasă. Voia să fie iubită.

Știa că în câteva minute ar trebui să scoată rochia simplă pe care o purta acum și să se îmbrace în rochia decorată cu dantelă și mici perle. David ar fi fost incredibil de dezamăgit dacă ea nu ar fi purtat rochia mamei, după tot efortul pe care îl depusese ca să o aducă. Și totuși, cum putea să o poarte? Mama o purtase pentru a-i face pe plac bărbatului care o iubea. Deși Ashton voia cu disperare să-i facă pe plac lui Kit în această seară, știa că el nu o iubea.

Oftând adânc, închise ochii. David aștepta de la ea un lucru atât de simplu, dar cumva i se părea incredibil de greșit să poarte rochia mamei, de parcă faptul că făcea asta îi altera scopul.

— Ai îndoieli? se auzi o voce guturală în cameră.

Ashton deschise ochii, își duse o mână la gât și întoarse capul. Kit stătea pe pervazul ferestrei și o studia. Sări în picioare și se duse la capătul patului, încercând să ascundă rochia.

— Ce faci aici? Nu știi că aduce ghinion dacă mirele vede mireasa înainte de nuntă? întrebă ea.

El își înclină un pic bărbia.

— Credeam că aduce ghinion să o vezi în rochia de mireasă înainte de nuntă. Mișcându-se un pic, își trecu picioarele înăuntru și se ridică lent. Și apoi, doar nu te aștepți ca un mire grijuliu să stea toată ziua fără să-și viziteze mireasa.

Ea își împreună mâinile.

— Nu știu sigur la ce să mă aștept. Nu-mi vine să cred

că asta chiar se întâmplă, că mă mărit.

Cu grația unei pantere, el acoperi mica distanță care-i separa. Ușor ca o umbră, îi atinse obrazul cu degetele, uitându-se în ochii ei.

— Crede-o, dulceată!

Cuvântul de alint o încântă, și și-l lipi de inimă precum o boare strivită între paginile unei cărți, pentru a nu fi uitată vreodată. Se gândise așa des la el șoptindu-i vorbe romantice în ureche. În jurnalul ei, scrisese copilărește o listă de apelative cu care el i s-ar fi adresat, și își dădu seama că nu-și mai putea imagina niciun alt cuvânt de alint trecând de buzele lui cu excepția celui pe care îl rostise, un cuvânt pe care ea nu-l scrisese, dar despre care acum știa că i se potrivea lui.

— Mi-am dorit foarte mult să am parte de ziua asta, mărturisi ea.

În ochii lui se citi înțelegerea, și ridică un colț al gurii.

— Știu, și acum o vei avea.

— Mi-aș dori ca Madeline să fie aici. Nu știu ce să fac.

— M-am ocupat eu de toate detaliile, o asigură el cu un zâmbet încrezător. Tot ce trebuie să faci este să te îmbraci.

El atinse panglica care-i ținea părul. Ea simți două smucituri ușoare, apoi el își înfășură panglica de mătase de culoarea lavandei în jurul degetului. Părea un gest așa intim, la fel de neliniștitor de parcă i-ar fi desfăcut nasturii și i-ar fi dat rochia jos.

— Nu-ți lega părul, îi ceru el cu blândețe.

Incapabilă să vorbească, ea nu putu decât să încuviințeze din cap. El privi dincolo de ea, spre pat.

— Aia este rochia pe care ai de gând să o porți?

Ea tuși.

— Da, a fost a mamei. Nu sunt însă sigură că ar trebui să o port.

Privirea lui deveni apreciativă.

— Ar trebui. Este perfectă. Băgă mâna în buzunar și scoase o cutie alungită, împachetată cu o hârtie albă și prinsă cu o panglică albă și o fundă. O întinse spre ea.

Pentru tine, zise el.

Privirea ei se plimbă între cadou și ochii lui albaștri.

— Ce este?

— Un cadou de nuntă? Îl întinse mai aproape de ea.

la-!l

Ea stătea pe pat, întorcând cadoul pe toate părțile.

— Eu nu am nimic pentru tine.

— Prezența ta alături de mine în seara asta este un cadou suficient.

Cuvintele lui, rostite cu o asemenea sinceritate, erau mai prețioase decât cadoul oferit de el. Ea ridică ochii spre el.

— Pot să-l deschid acum?

Văzu în ochii lui o încântare molipsitoare.

— Desigur.

Desfăcu lent funda, apoi o scoase și desfăcu pachetul. Deschise cu atenție cutia, simțind cum i se taie răsuflarea când văzu șiragul de perle. În centrul lor atârna o camee în miniatură.

— Este frumoasă, zise ea cu un oftat. Ridică ochii spre el. Nu pot să accept asta.

El îngenunche în fața ei și luă bijuteria din cutie.

— Sigur că poți. Petrecu delicat capetele colierului în jurul gâtului ei, uitându-se în ochii ei cât îl încheia în spate. E un cadou de la un bărbat care îți va deveni soț peste mai puțin de două ore.

Ochii o înțepară când duse degetele la buze și exclamă:

— Este prea mult!

El culese cu degetul mare o lacrimă solitară care aluneca pe obrazul ei.

— Este doar începutul. Am plănuit atât de multe. Bucură-te de fiecare moment și zâmbește cum ai făcut ieri, și voi fi cel mai fericit bărbat din Fortune.

Îi cuprinse obrazul și se aplecă lent spre ea. Ochii i se întunecară, buzele i se deschiseră...

Un ciocănit puternic în ușă îi făcu pe amândoi să sară înapoi, Kit ridicându-se în picioare, iar Ashton apăsându-și

mâna în dreptul inimii care-i bătea cu putere.

— Ashton? Sunt Jessye. M-am gândit că ai putea avea nevoie de ceva ajutor să te pregătești.

— Da, mulțumesc, doar un minut, strigă Ashton.

Dintr-odată lângă ea, Kit o sărută iute pe obraz și șopti:

— Pe diseară! Ține minte, părul desfăcut.

Se ridică, traversă rapid camera și ieși pe fereastră. Se uită peste umăr și îi trimise un sărut înainte de a dispărea. Toate îndoielile se risipiră precum ceața alungată de soare. Atinse cameea. În noaptea aceasta, avea să fie o mireasă prețuită.

*

Ashton își studie reflexia în oglinda mare. Rochia mamei îi venea perfect. Gulerul înalt și drept se potrivea de minune în jurul gâtului ei. Șiragul de perle îl încercuia și cameea stătea peste dantelă, chiar sub gât. Ceva vechi. Ceva nou.

— Kit va fi foarte mulțumit când te va vedea, zise Jessye.

Ashton simți cum îi freamătă stomacul la menționarea viitorului ei soț. Întâlni privirea lui Jessye în oglindă.

— Chiar crezi asta?

— Nu aș fi zis-o dacă nu o credeam.

Ashton zâmbi la răspunsul direct al lui Jessye. Uitase cât de directă era Jessye, așa diferită de femeile pe care le cunoscuse ea.

— Vreau să-i fac pe plac.

— Sigur că vrei, zise Jessye în timp ce îi îndrepta vâlul ținut pe loc de o coroniță de flori. Un bun început ar fi să ajungem la timp la biserică. Haide, să mergem!

Ashton trase adânc aer pentru a-și calma nervii și se uită din nou la ea în oglindă. Dacă zâmbetul îi rămânea la fel de larg, maxilarul avea să o doară la sfârșitul serii. Dar nu se putea opri din zâmbit. Urma să se mărite, să fie mireasă... și doar ea și David știau că se căsătorea cu

singurul bărbat pe care îl visase vreodată ca soț.

Jessye deschise ochii.

— Ne vedem la biserică.

— Jessye.

Jessye se opri și se întoarse spre ea.

Ashton mai respiră o dată tremurător, recunoscătoare că purta mănuși care să-i absoarbă transpirația de pe mâini.

— Jessye, știu că este în ultimul minut, dar ai vrea să stai alături de mine la biserică?

Zâmbind larg, Jessye reveni în cameră și o îmbrățișă pe Ashton.

— Aș fi fericită să o fac. Acum, grăbește-te! Englezilor ăstora nu le place să aștepte.

După ce Jessye ieși din cameră, Ashton se mai uită o ultimă dată în oglindă și zâmbi la imaginea ei, știind că, măcar în această noapte, fericirea ei avea să îi depășească boala.

Păși pe hol, și chipul i se încălzi când David se uită la ea cu aprecierea reflectată în adâncurile ochilor lui căprui.

— Arăți minunată, Ashton, zise el luându-i mâna, ridicându-i brațul și rotind-o lent.

Nerăbdarea pusese stăpânire pe ea, și, uimitor, nu era deloc obosită. Începea să înțeleagă de ce doamna Gurney recomandase căsătoria. David îi întinse un buchet de trandafiri albi delicați și albăstrele înflorite cu întârziere legat cu panglica ei de mătase de culoarea lavandei, își dădu ea seama. Kit o luase cu el mai devreme.

— Astea sunt de la Kit? întrebă ea, știind aproape sigur răspunsul.

— Da, recunosc David. Pare să se fi gândit la aproape tot.

Ceva împrumutat, ceva albastru.

Era aproape amețită de încântarea dată de atenția lui Kit. David își îndoi cotul.

— Mergem?

Ea își petrecu brațul peste al lui. Duse florile la nas și le inspiră parfumul dulce.

— El este aici?

David o însoți în jos pe scări.

— Nu, așteaptă la biserică.

Afară, îi aștepta o trăsură cu doi cai bălțați cenușii.

— Biserica nu este departe, dar Kit nu a vrut să te umpli de praf de-a lungul drumului, explică David, ajutând-o să urce în trăsură.

Vehiculul se clătină când el urcă alături de ea. Ridică frâiele, și ea își puse mâna peste a lui. El înlemni și se uită la ea.

— Mulțumesc, David.

Ochii lui se umplură de dragoste, și îi atinse obrazul.

— Îmi doresc să fie mai mult, Ashton.

Știa că el își dorea ca ea să fie sănătoasă, dar nimeni nu-i putea îndeplini această dorință.

— Este suficient că am această seară, David.

El încuviință din cap, apoi plesni cu frâiele peste crupele cailor și puse trăsura în mișcare. Ashton se rezemă de scaun, în timp ce apusul se lăsa în jurul ei. Văzu apărând prima stea pe cer și zâmbi ușor, știind că orice dorință ar putea avea ar păli comparativ cu visul care se desfășura în această seară.

*

— Nu îmi vine să cred că ai fost de acord cu ideea asta idioată, șopti Harry dur, stând în picioare lângă Kit în biserică.

— Nu-mi aduc aminte să-ți fi cerut părerea despre acest subiect, izbucni Kit, așteptând să-i sosească mireasa și să își înceapă drumul spre altar.

Nu avea nevoie să audă rostite cu voce tare propriile îndoieli.

Vestea despre iminenta nuntă ajunsese la fiecare ureche care auzea, și rezistența stranelor era testată de mulțimea de oameni adunați să o vadă pe femeia care pusese stăpânire pe inima șerifului cu un zâmbet solitar.

— Te-ai gândit vreun pic la faptul că s-ar putea să

cunoști pe cineva cu care să vrei să te căsătorești înainte de a deveni văduv? Întrebă Harry. Ce vei face atunci? Pui femeia respectivă să aștepte, când medicii au mai prezis greșit moartea? Onorezi jurăminte care cer să renunți la toate celelalte...

Kit îl săgetă pe prietenul lui cu privirea.

— Ce cer este să taci din gură!

— ...Să renunți la toate celelalte până când moartea vă va despărți, continuă Harry. Nu poți să trăiești în abstenență șase săptămâni, darămite șase luni. Îți vei bate joc de aceste jurăminte?

— Nu îmi voi bate joc de niciun jurământ pe care-l fac astăzi. Ofer unei femei șansa de a-și trăi visul. Tu nu ai face la fel pentru Jessye?

— Dar eu o iubesc pe Jessye. Tu nu o iubești pe Ashton. Aici este diferența, prietene. Pur și simplu, te afunzi și mai mult în străfundurile iadului.

— Sau poate caut salvarea. Tot ce știu este că nu va ieși nimic rău din acest aranjament, pentru că nici unei femei din lume nu-i pasă de ce dracu' fac eu. Nu va exista o altă femeie în afară de Clarisse pe care să o iubesc.

Preotul tuși.

Kit îi aruncă o privire urâtă lui Harry.

— Acum, ori pleci de lângă mine, ori încetezi să mă mai condamni și rămâi prietenul viteaz de care am nevoie în acest moment.

Harry încuviință scurt din cap.

— Mă rog la Dumnezeu să nu ajungi să regreti ziua asta.

Organistul începu să cânte, umplând stranele de muzică până în cel mai îndepărtat colț. Kit inspiră adânc, apoi își îndreaptă atenția către ușa care se deschidea în biserică.

La dracu'! Gura i se uscă și i se tăie răsuflarea, iar el fu convins că nu avea să mai poată respira vreodată.

Mireasa lui pășea spre altar, către el, cu brațul petrecut peste al fratelui ei, și, Dumnezeu să-l ajute, Kit gândi că nu mai văzuse vreodată ceva mai frumos. Rochia

ei albă atingea podeaua. Peste capul ei era un voal diafan ce îi acoperea chipul, dar nu putea ascunde strălucirea luminoasă a fericirii din ochii ei.

Poate că el pășea mai adânc în iad. Dar, pentru prima dată, nu îl deranja. Ea își purta părul desfăcut, așa cum îi ceruse el. Acesta îi trecea de umeri, ajungând până la talia ei mică, și el avu un moment de ezitare. Bărbatul care o aștepta în fața altarului ar fi trebuit să fie unul dispus să-iperie părul în fiecare noapte înainte de culcare.

Visul ei era să fie o mireasă, dar când anume o mireasă devenea soție?

La momentul consumării căsătoriei, presupuse el. Pentru ei, acel moment nu avea să sosească niciodată. De ce se grăbea el mereu să facă un pact cu diavolul? De câte ori își vânduse sufletul?

Măcar de data asta, nu avea să-și vândă și inima.

Ashton se opri în fața lui, și el văzu în ochii ei o umbră de îndoială. El zâmbi de parcă era un îndrăgostit nebun care se credea cel mai norocos bărbat de pe pământ. Ochii lui Ashton se umplură de recunoștință, și toate îndoielile lui se topiră.

— Cine o dă pe această femeie acestui bărbat? Întrebă preotul.

— Eu, zise David.

Cu o mișcare fluidă, Kit o luă pe Ashton de la fratele ei și o aduse lângă el. Își coborî capul și șopti:

— Să rostești jurămintele ca și cum ar fi reale.

Ashton se uită la viitorul ei soț îndreptându-se și vru să-l ducă într-un colț și să-i explice de ce îl alesese David. Voia să-i spună ce dezvăluia jurnalul ei despre sentimentele pe care le avea ea față de acest bărbat care stătea lângă ea acum, pe punctul de a rosti niște jurămintele false pentru a-i oferi ei o singură zi de fericire.

Îl adora. Atât de simplu și totuși atât de complex. Din momentul în care auzise poveștile despre englezul pe care David îl întâlnise în călătoria lui peste hotare, fusese fascinată de el. Apoi, îl cunoscuse la petrecerea fratelui ei, îl ascultase vorbind cu vocea lui profundă accentuată de

grandoare și se uitase fascinată la fiecare gest al lui manierat. Își dorise cu disperare să danseze cu el, dar subiectul despre Clarisse intervenise în conversația de la cină. După aceea, Kit nu mai fusese interesat decât de vinul scump al fratelui ei, nu și de tovarășii săi.

Ah, da, avea să rostească jurămintele ca și cum ar fi reale, pentru că pentru ea erau reale. Se ruga ca inima ei să nu se frângă atunci când el avea să repete jurămintele care erau prea puțin importante pentru el sau pentru inima lui.

Privirea lui Kit nu se îndepărtă de a ei cât preotul vorbi despre meritele iubirii și despre responsabilitățile căsătoriei. Tânjise să audă că îi erau adresate cuvinte ca acestea, ca aceste cuvinte să îi înconjoare pe ea și pe bărbatul care avea să își trăiască viața cu ea. Nu se așteptase ca aceste cuvinte să răsunе în biserică, un sunet gol ce reverbera în inima ei pustie.

Ea și Kit nu urmau să aibă o viață dincolo de această seară. Nu urmau să aibă copii, casă și vise comune despre care să-și vorbească noaptea, ținându-se în brațe. Stătea în fața altarului, trăind nunta unui copil, nu a unei femei.

Preotul se întoarse spre Kit și îl rugă să repete jurămintele. Până în acest moment, Ashton nu-și dăduse seama că se temea de jurămintele care aveau să-i lege la *boală* și până când *moartea* îi va despărți. Cuvinte pe care ea le ura avea să-și croiască drum în seara ei specială, întinând-o. De ce nu se gândise să ceară să li se schimbe jurămintele?

De parcă i-ar fi simțit îndoielile și i-ar fi înțeles presimțirile rele, Kit îi luă o mână, o duse spre gura lui și își lipi buzele peste degetele ei, căldura gurii lui revărsându-se prin mânușile ei.

— Repetați după mine, începu preotul.

Înainte ca preotul să mai spună vreun cuvânt, Kit își rosti jurământul cu voce răsunătoare, dară și sinceră.

— Eu, Christian Montgomery, te iau pe tine, draga mea Ashton Robertson, să te iubesc, să te respect și să te prețuiesc ca preaiubita mea soție.

Totul păru să dispară, cu excepția acestui bărbat care stătea lângă ea, oferindu-i o seară așa cum nu-și imaginase niciodată și pe care nu avea să o uite nicicând. Inima i se umplu de bucurie, și prin ea se agita bucuria în timp ce ea își strângea degetele în jurul degetelor lui, cu nesfârșită recunoștință. Nu făcuse nicio referire la boală, nu permisesse nicio referință la caracterul inevitabil al morții. Doar la caracterul inevitabil al vieții.

Ashton recită jurământul care era acum gravat în inima ei.

— Eu, Ashton Robertson, te iau pe tine, dragul meu Christian Montgomery, să te iubesc, să te respect și să te prețuiesc ca preaiubitul meu soț.

De parcă nu ar fi fost niciodată întrerupt, preotul anunță:

— Pe cine a unit Dumnezeu, nici un om să nu separe. Poți săruta mireasa.

Ținându-și răsuflarea, Ashton așteptă cât Kit îi ridică lent vălul. Ca o mângâiere intimă, privirea lui se mișcă pe chipul ei de parcă dorea să-și graveze momentul în memorie la fel de mult ca ea. El îi cuprinse chipul cu mâinile lui mari și puternice, îi înclină capul ușor și își coborî gura spre a ei. Îi atinse buzele cu ale lui, pecetluind jurămintele și soarta lor doar cu umbra unui sărut.

Absența pasiunii o făcu să resimtă dezamăgire. Se agăță de darul jurămintelor lui, știind că trebuia să găsească mulțumirea undeva la granița dintre vis și realitate.

— Așa dulce, murmură el pe tâmpla ei. În seara asta, chiar sunt e el mai norocos bărbat din Fortune.

Lacrimile i se adunară în ochi când el reveni cu gura peste a ei cu o presiune blândă care îi înmuie genunchii și lăsa să se înțeleagă secrete care încă nu fuseseră împărtășite. El își înălță capul și se uită în ochii ei. Ea îi zâmbi, încântată de toate darurile pe care el i le oferise în această zi.

El îi culese cu degetul mare lacrima care-i aluneca pe obraz. Gura i se curbă într-un zâmbet tandru în timp ce își

îndoia brațul.

— Doamnă Montgomery, mergem să vedem ce alte secrete mai are seara asta de dezvăluit?

Bucuria o străbătu când își dădu seama că era cu adevărat Ashton Montgomery, soția lui Kit. Își petrecu brațul peste al lui, savurând fermitatea acestuia.

În timp ce el o însoțea pe culoar, ea era vag conștientă că oamenii se ridicau din stranele lor în timp ce ei treceau, dar lumea ei se restrânsese la albastrul-deschis al ochilor care se uitau în ochii ei de parcă nimic nu era mai important decât acest moment trăit împreună.

În toate visele ei, niciodată nu îndrăznise să și-l imagineze privind-o așa cum o privea acum; de parcă o iubea cu toată inima lui.

Capitolul 6

— Oh, nu sunt deloc surprinsă că a cucerit inima șerifului, anunță doamna Gurney către audiența ei captivată, în timp ce dădea peste mână unui copil pentru al îndepărta de tava cu biscuiți. Păi, chiar din prima dimineață, la micul dejun, abia își putea lua ochii de la ea și atunci mi-am zis: „O place”. Eu n-am citit niciodată greșit un bărbat.

Auzind cuvintele doamnei Gurney, Ashton își suprimă zâmbetul. Ținându-se de brațul lui Kit în timp ce întâmpinau oaspeții care sosiseră la pensiune pentru a sărbători căsătoria lui Kit cu ea, aruncă o privire pe furiș spre soțul ei.

— Nu mi-am dat seama că m-ai plăcut așa mult.

El îi zâmbi obraznic.

— Ai încredere în doamna Gurney când vine vorba despre înflorit o poveste.

— Cred că am stârnit un scandal. Nu am mai făcut asta niciodată.

— Scandalurile sunt specialitatea mea, o asigură el.

— Din câte îmi amintesc, asta-i motivul pentru care

tatăl tău te-a trimis aici.

— Printre alte motive, recunosc el fără vreun pic de jenă.

— Bănuiesc că majoritatea oamenilor știu mai mult despre soții lor când se căsătoresc decât știm noi unul despre altul, zise ea încet.

El îi duse mâna la buze și îi sărută ușor degetele.

— Știu tot ce trebuie să știu despre tine și, crede-mă, tu știi tot ceea ce vrei să știi despre mine.

După această seară, nu avea să știe mai multe despre el, pentru că a doua zi urma să plece cu David pentru a se întoarce în Dallas și la îngrozitoarea așteptare a morții.

— Mă întrebam dacă am putea... să corespondăm... din când în când... doar câteva noutăți.

— Dacă vrei, deși mărturisesc că am o caligrafie la fel de dizgrațioasă precum reputația mea.

Ea râse ușor.

— Mulțumesc pentru seara asta.

— Nu-mi mulțumi până nu se termină. Încuviință scurt din cap spre niște bărbați care stăteau într-un colț, și toți își ridicară instrumentele și începură să cânte o melodie dulce și lentă. Cred că primul dans este al tău.

Ea simți ca și cum o mie de fluturi își făcuseră dintr-odată loc în pieptul ei. Inspiră profund pentru a se calma.

— Nu sunt prea pricepută.

— Eu sunt. Urmează-mă! Cândva am dansat cu o femeie de trei ori mai lată decât mine, și nu ne-am ciocnit nici măcar o dată.

Pe măsură ce oamenii se dădeau la o parte, Kit o conduse în centrul încăperii. Se înclină ușor, dăruindu-i un zâmbet cald, apoi o luă în brațe, singurul loc unde ea își dorea cu disperare să fie. Cu mișcări născute din experiență, el o conduse prin vals, în ochii lui citindu-se adorația în timp ce privirea lui rămase captivă în a ei.

— Te pricepi să te prefaci, zise ea melancolică, acum, că trăia visul, dorindu-și ca acesta să devină realitate.

— De asta m-a ales David, nu?

— Nu mă plâng. Mă consider norocoasă să îți fiu

mireasă.

Mâna pe talia ei se strânse mai mult, și el o aduse mai aproape, până când ea putea să simtă căldura iradiind din trupul lui.

— Să știi că în această seară nu m-am prefăcut deloc, zise el încet. Jurămintele noastre au fost adevărate. Ești mireasa mea, și ador curajul tău în fața dificultăților.

— Dar jurămintele noastre au fost despre iubire, respect și prețuire.

— Este ușor să fii respectată și prețuită, Ashton. Cât despre iubire, ea are multe forme. Eu sunt sigur că în adâncul inimii tale ai prefera un mire care să fi jurat o iubire mai profundă decât a mea, dar nu cumva să crezi că jurământul meu de iubire a fost fals. Poate fi spus același lucru despre jurămintele tale?

Inima ei tresăltă când se gândi la toate momentele în care mintea ei alunecase spre amintirile despre el

— Am rostit serios cuvintele pe care le-am spus în biserică, chiar dacă au fost doar un ecou al cuvintelor tale.

— Atunci, totul este bine, și în seara asta îți trăiești visul.

Ea încuviință din cap, zâmbind cu recunoștință.

— Chiar mai mult. Când ai fost în Dallas, mi-am dorit să dansez cu tine.

El se încruntă.

— Nu-mi amintesc să fi dansat cu cineva.

— Nu ai dansat, dar asta nu m-a împiedicat să vreau.

— Atunci, în seara asta vom dansa cât vei dori.

Alte cupluri li se alăturară. Cu o mână îi cuprindea talia, în timp ce cu cealaltă îi ținea una din mâini. Ea simți duritatea și bătăturile din palma lui, pe care cu siguranță nu le adusesese din Anglia.

De când îl văzuse ultima dată, soarele și vântul îi ciopliseră riduri pe chip, transformând trăsăturile lui aristocratice în linii mai ascuțite. Modul lui de a fi era la fel de arogant cum remarcase ea când el fusese în vizită în Dallas. Viața l-ar fi putut transforma într-un cerșetor, dar mereu avea să posede moștenirea unui nobil.

Când muzica încetă, Kit se opri, dar mâinile lui nu se îndepărtară de pe ea, ci doar o traseră mai aproape. În ochii lui, pentru un scurt moment, ei i se păru că vede dorință, dorință adevărată... și inima îi bătu nebunește. Dar trecu la fel de repede, și ea se întrebă dacă chiar fusese acolo sau era doar dorința ei.

Muzica începu să se audă iar de la viori. David se apropie și se înclină ușor.

— Nu pot să las să treacă seara fără să dansez măcar odată cu sora mea.

Kit îi dădu drumul.

— Un dans. Îi atinse nasul. Mă voi întoarce.

O privi cum se îndepărtează, apoi se îndreptă spre David. Îl văzuse dansând cu Madeline de nenumărate ori, dar nu dansase niciodată cu ea.

— Pari mulțumit, zise ea în timp ce valsau în jurul încăperii.

— Sunt. Kit joacă foarte bine rolul de mire iubitor.

Inima ei tresaltă amintindu-și că totul era un joc. Se împiedică în propriul picior, și David o prinse, echilibrând-o, până putură să-și reia dansul.

— Îmi pare rău, zise el încet. A fost nechibzuit din partea mea să îți amintesc...

Ea clătină iute din cap.

— Nu contează, David. Gândul nu este niciodată departe.

Dar fusese departe. O vreme, cât dansase în brațele lui Kit, aproape că uitase că seara asta era doar o prefăcătorie. Privi peste umăr, căutându-l pe Kit. Îl voia înapoi. Voia să danseze cu el toate dansurile.

Ea și David încheiară dansul în tăcere. Când muzica se termină, tot ce voia să facă era să-l găsească pe Kit, dar Grayson Rhodes se apropie și ceru permisiunea să danseze cu ea, iar ea nu putea refuza o simplă cerere venind dinspre prietenul lui Kit. Îl văzuse dansând cu Abbie, deci nu era surprinsă să descopere că dansa aproape la fel de elegant precum Kit.

— Harry nu este deloc mulțumit că el nu mai poate

dansa, îi zise Grayson. Așa că dansul ăsta este pentru el și pentru mine.

Ea zâmbi cu sfială.

— Ce prieten bun ești!

— Doar pentru că el a fost un prieten bun cu mine. Cum a fost și Kit. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut pe Kit arătând așa mulțumit cum arată în seara asta.

Ea simți cum fața i se încălzește și își feri privirea de a lui.

— Nu trebuie să te uiți în altă parte, Ashton. Știu motivul acestei căsătorii.

Ea își îndreptă privirea spre el. Spera ca, la următorul dans, Kit să se întoarcă la ea. Era singurul care nu-i amintea în mod constant că seara asta era doar un vis. Lacrimile îi ardeau ochii.

— Tot orașul știe?

El își înclină ușor capul, negreșind niciun pas.

— Că ține la tine? Așa cred. Este destul de evident din felul cum se uită la tine.

Se simți copleșită de ușurare. Nu știa adevăratul motiv al căsătoriei, și ea cu siguranță nu avea să i-l spună. Dacă Kit reușise să îl păcălească pe unul dintre prietenii lui...

Ultimele note ale melodiei se stinseră. Ea îi zâmbi lui Grayson.

— Îți mulțumesc foarte mult.

— Plăcerea a fost a mea.

Ea simți o mână pe talia ei și ridică ochii pentru a-l vedea pe Kit stând posesiv lângă ea.

— Du-te și dansează cu soția ta, Gray, ordonă acesta.

— Ah, gelozia. Te prinde, Kit.

Râzând, Grayson se îndepărtă.

— Încă un dans, dulceață? întrebă Kit.

Încuviință din cap, zâmbind blând. Când muzica umplu din nou încăperea, el o luă în brațe.

— Crede că ții la mine, îi zise ea.

El se uită la ea, cu uimire evidentă în ochi.

— Chiar țin... extrem de mult. Să nu te îndoiești

niciodată de asta.

Confuzia părași privirea lui, lăsând să se vadă ceea ce ea văzuse mereu și nu reușise să recunoască: o afecțiune profundă și durabilă pentru ea.

Pierdu șirul dansurilor din timpul serii pe măsură ce tot mai mulți oaspeți se apropiară de ea. Dar cel mai mult se bucură de valsurile ei cu Kit. Cu el, se simțea ca și cum plutea pe nori pufoși. Așa avea să fie drumul spre rai?

— Ești obosită, observă el.

Ea se uită în ochii lui Kit, clătinând din cap pentru a nega adevărul.

— Oamenii vor începe să vorbească, zise el încet. Majoritatea soților nu sunt așa răbdători când vine vorba să pună capăt petrecerii de nuntă. Cred că a sosit momentul să ne retragem pentru noapte.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, el o ridică în brațe. Ashton își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

— Sunteți liberi să vă bucurați de muzică și băutură până la răsărit, anunță Kit, cu o strălucire vicleană în ochi și un zâmbet atâteștiutor, dar, acum, dacă ne scuzați, eu și soția mea vom continua să sărbătorim în privat.

Scandalos! Gândul răsună în mintea ei, dar era prea obosită să protesteze. Își potrivi capul în scobitura umărului lui și zâmbi cât el o duse în sus pe scări. Un sfârșit perfect al unei seri perfecte.

Traversă holul, deschise ușa de la dormitorul ei, intră, închise ușa cu piciorul și o duse la pat. O așeză cu blândețe pe pat. Ea îi zâmbi.

— Mulțumesc.

— Ți-am spus să nu-mi mulțumești până nu se termină seara.

— S-a terminat acum, îi zise ea, știind că era imposibil să se întâmple mai mult.

Sau cel puțin așa o lăsase să creadă David.

— Cineva trebuie să te pregătească pentru somn, și este clar că tu ai dansat prea mult. Arăți ca un trandafir ofilit.

— Mă pot ocupa și singură de mine.

El o sărută pe frunte.

— Și eu pot, ca soț al tău.

Un ciocănit puternic se auzi la ușă, apoi aceasta fu deschisă. David stătea în ușă, cu picioarele depărtate, cu pumnii strânși în lateral.

— Ce crezi că faci? Te-am avertizat că este prea delicată...

— Nu fac nimic mai mult decât să o pregătesc pentru somn.

David intră în cameră.

— Pot să fac eu asta. Poți să pleci acum.

— Nu prea cred, zise Kit. Gura lumii va vorbi și așa când mireasa mea va pleca mâine-dimineață, după o noapte în brațele mele. Nu am de gând să-i las să bârfească înainte ca noaptea să se termine.

Ashton se ridică din pat, cu mâinile la gât.

— Nu m-am gândit la asta. Bârfa pe care va trebui să o înduri când vom pleca...

Kit îngenunche lângă pat și o prinse de mână.

— Nu îți face griji pentru reputația mea. Nu merită.

— Nu există niciun motiv ca tu să nu pleci acum, zise David.

Kit se ridică lent.

— Poate că șiretlicul ăsta a fost ideea ta, dar eu joc după regulile mele. Vei pleca din cameră. Îmi voi pregăti mireasa pentru somn și apoi mă voi strecura afară pe fereastră.

Privirea lui David se plimba între cei doi.

— Kit, este prea fragilă...

— Nu voi face dragoste cu ea. N-ai decât să o duci la medic dimineață să o examineze dacă vrei și să mă provoci la duel dacă nu mai este virgină.

Ashton își privi fratele cum înghite în sec.

— Eu pur și simplu nu am conceput să fiți singuri în noaptea asta.

— Păi, regândește-ți viziunea și gândește-te la rușinea care va cădea pe umerii ei dacă soțul ei este văzut plecând din camera asta la cinci minute după ce a intrat.

David încuviință din cap.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Am și eu un cuvânt de spus în asta? întrebă Ashton încet.

Kit se întoarce.

— Normal că ai. Vrei să plec cu David?

Uitându-se la el, ea clătină din cap.

— Nu.

— Atunci, problema este rezolvată. Se întoarce spre David. Spune-i noapte bună surorii tale și urează-i vise plăcute.

David traversă camera și o sărută pe frunte, așa cum făcea de când ea era copil.

— Este un prieten bun, dar, dacă încearcă să te seducă...

— Este soțul meu.

David se îndreaptă de spate și întâlnește privirea lui Kit.

— Vei fi la micul dejun?

— Desigur. Ce fel de soț atent și ar lăsa soția să mănânce singură după prima lor noapte de extaz?

David ridică un deget.

— Mireasă și mire. Nu veți trece la soț și soție.

— Nu mă provoca, David. Nu-ți va plăcea să afli ce fel de zid de piatră pot deveni.

— Domnilor, am obosit de la aceasta ceartă și îmi stricați scara perfectă.

David încuviință brusc din cap.

— Ne vedem la micul dejun. Strigă dacă ai nevoie de mine. Îi aruncă o privire lui Kit. Ai grija când ieși pe fereastră.

David traversă camera și închise ușa în urma sa.

— Are intenții bune, zise Ashton cu blândețe.

Kit se întoarce spre ea.

— Atitudinea asta protectoare nu este mereu un lucru bun. Imaginează-ți dacă o pasăre nu și-ar arunca niciodată puii din cuib. Copacilor le-ar lipsi cântecul și cerul nu ar cunoaște niciodată grația frumoasă a zborului.

— Nici pălăria unei doamne nu ar fi decorată cu pene.

Râzând, el îi luă mâinile și o trase în picioare.

— Să te pregătim pentru somn, dulceață. Arăți obosită.

Punându-i mâinile pe umeri, o întoarse ușor cu spatele spre el și începu să-i desfacă rândul de nasturi care se întindea de la gulerul înalt al rochiei ei la talie. Mișcările lui erau lente, dar nu nefirești, de parcă se bucura de acea sarcină.

— Ai făcut asta deseori, se amuză ea.

— Nu este bine să discuți despre trecutul unui bărbat în noaptea nunții.

Aerul rece o făcu să se înfioare în timp ce materialul se desfăcu. Simți delicatetea buzelor lui pe ceafă. Închise ochii și se bucură de căldura respirației lui și de blândețea sărutului. Amintea de cel pe care i-l dăduse după ceremonie. O scurtă atingere a buzelor... la fel de superficială ca jurămintele pe care le rostiseră.

— Îți amintești de sărutul pe care ți l-am dat în biserică? Întrebă el în timp ce îi dădea rochia la o parte de pe umeri și gura îi aluneca peste claviculă.

Limba lui atinse locul gol de la baza gâtului ei.

Un fior îi străbătu șira spinării, și ea simți un incredibil impuls de a se sprijini de el. Înghiți zgomotos.

— Îmi amintesc.

Camera se încălzi. Venise luna august fără ca ea să știe?

— Nu era sărutul pe care doream să ți-l ofer, ci cel pe care i-am promis lui David că ți-l dau. Îi cuprinse chipul între palme ca și cum ar fi cuprins o sculptură de cristal prețioasă. Un zâmbet îi apăru pe buze. Nu am mai oferit un sărut așa cast ca acela de când aveam doisprezece ani.

Ei i se tăie răsuflarea, în timp ce inima îi bătea dureros în piept.

— Într-adevăr. Ce fel de sărut doreai să îmi oferi?

— Este imposibil de descris în cuvinte.

Ea închise ochii în timp ce el își cobora gura spre a ei. Mereu își imaginase că buzele unui bărbat erau dure, gura lui solicitantă - poate pentru că-și petrecuse viața

ascultându-i pe tatăl și pe fratele ei emitând ordine. Buzele lui Kit erau incredibil de moi, dar nu la fel ca ale ei, pentru că, dincolo de moliciune, detecta forță, puterea de a stăpâni fără a folosi forța pentru a obține victoria. Buzele lui se deschiseră și limba lui se plimbă pe marginea gurii ei de parcă voia să rețină fiecare adâncitură și fiecare curbă. Cu un oftat, ea își apăsă mâinile pe pieptul lui și simți bătaia puternică și ritmică a inimii lui în timp ce limba lui adâncea explorarea până când ea nu mai știa unde începea gura lui și unde se termina a ei – până când nu-i mai păsa.

El o răsplăti cu o răbdare blândă care punea la încercare propria răbdare. Voia mai mult. Mâinile ei urcară pe pieptul lui, și își petrecu brațele în jurul gâtului său. Cu un geamăt sălbatic, el îi lipi corpul de al lui, și sărutul deveni mai profund, atât de intens, încât o lăsă fără aer în piept, fără forță în picioare. Cu un braț, el o ținea ferm, în timp ce gura lui o tortura cu extaz.

El se retrase lent, cu tandrețe, atingându-i buzele umflate cu limba, într-un rămas-bun dulce-amărui. Respirația lui era la fel de precipitată ca a ei, și ea văzu cum pe gâtul lui strălucea transpirația.

— Poate ar fi bine să termini tu să te îmbraci pentru somn, zise el răgușit.

Ea încuviință mută și se îndepărtă de el.

— Ashton?

Privi peste umăr la el.

— Aș aprecia onoarea de a-ți peria părul înainte să-l împletești.

— Spune-mi, domnule Montgomery, piepteni părul cu aceeași exuberanță cu care săruți?

El îi zâmbi obraznic, zâmbet egalat de strălucirea la fel de obraznică din ochii lui.

— Cred că am trecut de asemenea formalități, Ashton. Poți să-mi spui Kit.

Abia când fu ascunsă în siguranță după paravan și se schimba în cămașa de noapte își dădu seama că el evitase să-i răspundă la întrebare.

Capitolul 7

Kit își desfăcu lavaliera și se întrebă ce naiba făcea. Ar fi trebuit să iasă pe fereastră cu mult înainte să o sărute cu adevărat pe faina lui soție. Ashton era ca o umbră care putea să apară doar în prezența luminii și era condamnată la inexistență la sosirea întunericului. Și, pentru ea, întunericul avea să sosească mult prea curând.

Slavă Domnului, nu avea să fie nevoit să fie martor la asta. Ea ieși din spatele paravanului. În cămașa de noapte, cu o singură lampă care oferea o strălucire palidă, părea incredibil de slabă. Mijind ochii, el îi analiză trupul delicat. Roșind, ea își încrucișă brațele peste piept, apoi goni spre măsuța de toaletă. Se așeză, luă peria, își desfăcu părul cu cărare pe mijloc și îl așeză peste fiecare umăr.

— Îți căptușești hainele, observă el, uimit și amuzat de acea descoperire. Noaptea trecută, a fost prea întuneric ca să observ când eram pe acoperiș.

— Nu este ceva neobișnuit la femei, anunță ea, înclinându-și bărbia și privindu-l în ochi prin oglindă.

— Dar lasă o impresie greșită bărbatului.

— Atunci, primește ce merită în noaptea nunții dacă nu se uită dincolo de aspectul fizic al iubitei lui.

Kit râse în timp ce traversa încăperea.

— Joci un joc periculos, dulceată. De ce ți-ai căptuși hainele dacă nu ai avut niciodată nicio speranță să atragi atenția unui bărbat?

Ea înlemni și își plecă privirea la peria din mâna ei.

— Pentru că am și eu mândrie.

Îngenunchind, el puse o mână peste ale ei, degetele lui cuprinzând peria.

— Mi-am promis onoarea de a-ți peria părul.

— Ar trebui să pleci înainte să-mi descoperi toate defectele.

— Ce te face să crezi că eu consider sânii mici un

defect?

— Ai mei sunt mai mult decât mici, zise ea cu o voce firavă. Sunt aproape inexistenți.

— Întreb din nou. De ce este ăsta un defect?

Obrajii ei se înroșiră.

— Deseori i-am auzit pe David și pe prietenii lui vorbind. Păreau să observe femeile cu sânii mari mai des decât pe celelalte.

El luă peria de la ea și trecu perii moi printre șuvițele ei blonde mătăsoase.

— Să nu faci niciodată greșeala de a-mi judeca preferințele după standardele celorlalți.

Își petrecu mâna sub cascada ei de păr și alunecă cu peria de-a lungul gâtului, trecu de claviculă și se opri când ajunse la sânii ei. Atinse lent, atât de lent, cu degetele materialul moale care separa carnea lui aspră de sfârcul ei sensibil. O auzi cum trage aer în piept și simți cum se întărește micul mugur.

— Gusturile mele nu au fost niciodată ca ale majorității, zise el încet.

Ea își linse buzele.

— Clarisse avea sânii mici?

Blestemă în gând amintirile care se trezeau în el, amintiri care ar fi fost mai bine să rămână ascunse.

— Nu.

Îndepărtă mâna de sânul ei și continuă să-i perie părul în timp ce ea își studia mâinile strânse.

— Îmi pare rău, șopti ea. Nu aveam niciun drept să întreb despre ea.

— Nu contează. Nu mai este de mult timp.

— Dar încă trăiește în inima ta. Își ridică privirea și o întâlni pe a lui reflectată în oglindă. Te-am rănit cu întrebarea mea insensibilă.

— Aș prefera să nu te compari cu ea.

— Mereu voi fi în dezavantaj. Luă peria de la el. Ar trebui să pleci pe fereastră acum. Noaptea s-a sfârșit, și îți mulțumesc că m-ai făcut mireasă, din prietenie pentru David.

Naiba să-l ia cu sufletul lui deja condamnat. El o rănisese pe ea, nu ea pe el. Ar fi preferat ca ea să nu o menționeze pe Clarisse, dar era uimit să descopere că amintirile nu mai aveau nimic amar în ele. Ce îl durea era faptul că nu îi oferise lui Ashton întregul ei vis.

Îi cuprinse obrazul.

— Crezi că te-am făcut mireașa mea din prietenie pentru David?

— De ce altceva ai face-o? El te-a rugat...

— L-am refuzat. Ar fi putut să mi-o ceară de o mie de ori și aș fi răspuns la fel.

Ea își încruntă fruntea delicată.

— Atunci, de ce?

El îi mângâie curba obrazului cu degetul mare, chiar sub ochi.

— Pentru că, ieri după-masă, în ochii tăi am văzut încântare, și a trecut așa mult timp de când i-am oferit unei femei bucurie. M-am căsătorit cu tine din motive egoiste. Doar ca să văd iarăși încântarea în ochii tăi. Nu voi pleca până nu va reveni.

Ea zâmbi cu căldură.

— Ai un mare dar de a vorbi. Ar trebui să te gândești să te apuci de scris.

— Chiar scriu. Trimit ocazional articole cu aventurile mele unei reviste din Londra. Chiar m-am gândit să scriu o istorie completă a experiențelor mele în acest stat nenorocit...

— Nu-ți place Texasul?

— Îmi e dor de Anglia.

— Atunci, ar trebui să te întorci.

— Mă așteaptă la fel de puține acolo ca aici.

— Țasta-i un răspuns prea superficial, domnule Montgomery.

— Doamnă Montgomery, trebuie să-mi spui Kit.

Ochii ei se aprinseră.

— Mai spune-o o dată.

— Doamnă Montgomery.

Ea râse ușor.

— Ador cum sună. Ea își plimbă degetele de-a lungul maxilarului său, strălucirea din ochii ei stingându-se. Până în acest moment însă, nu m-am gândit că vei deveni văduv.

— Ți-am mai spus și înainte să nu îți faci griji de acest aspect al aranjamentului ăstuia. Dăruiește-mi zâmbetele și râsetele tale, dar niciodată lacrimile tale, și nu voi avea niciun regret.

Trecu peria prin părul ei.

— Acum, să continuăm cu treburile importante. Îl perii de o sută de ori?

În ochii ei se văzu o sclipire vicleană.

— De două sute.

El mișcă lent peria prin șuvițele ei mătăsoase, desfătându-se cu moliciunea lor pe pielea lui. Dacă ea ar putea să stea trează suficient, i-ar face cadou trei sute.

— Deci am o soție lacomă, se amuză el.

— Doar când vine vorba despre periatul părului și ciocolată.

— Îți place ciocolata? Întrebă el, dorindu-și să fi știut asta mai devreme.

I-ar fi oferit ciocolată înainte de culcare.

— E slăbiciunea mea, deși medicul mi-a ordonat să nu mănânc ciocolată.

— De ce?

— Simte că mi-ar grăbi sfârșitul.

— Medicul ăsta al tău este unul cu studii?

Ea încuviință din cap, cu tristețe în ochi.

— S-a instruit singur, cum fac mulți medici în vest. Cu toate astea, David nu m-ar duce decât la cel mai bun.

— Desigur. Întrebarea mea a fost nefondată.

— Dar te-a deranjat răspunsul meu. Eu mi-am acceptat destinul. Te rog să nu-ți fie milă de mine, altfel voi fi obligată să-ți ofer lacrimile pe care nu le dorești.

El încuviință scurt din cap. Cu cât stătea mai mult, cu atât mai puțin grandios devenea visul ei. Trebuia să o facă mireasă. Nimic mai mult. Își făcuse treaba. De ce îi era așa greu să plece? Ar trebui să se bucure că scăpa de ea.

Se mulțumi să-i perie părul de o sută douăzeci și cinci

de ori, apoi se retrase, ca ea să și-l poată împleti. După ce Christopher se căsătorise cu Clarisse, Kit nu se mai gândise deloc la căsătorie. Nu intra în responsabilitățile lui să ofere un moștenitor pentru Ravenleigh.

Se întrebă dacă fratele lui periase vreodată părul lui Clarisse. Închise ochii, înlăturând gândul și toate celelalte imagini sălbatice care îi influențau starea de pace – toate lucrurile pe care fratele lui le avusese și care îi fuseseră negate lui Kit. Refuza să deteste ce nu era al lui de drept. O mână mică se sprijini pe brațul lui.

— Ești bine?

Deschise ochii și zâmbi cu căldură către soția lui.

— Mă gândeam la cum o să ies pe fereastră.

Ea își înclină capul ușor.

— Este bine că nu o să avem o căsătorie adevărată, pentru că nu există încredere între noi. Nu trebuie să minți. Spuneai că nu e treaba mea la ce le gândești.

Dumnezeule, i se părea deranjant că ea reușise să-i citească starea așa bine. Traversă camera și trase de păturile de pe pat.

— Haide. Să te bag să pat. Ca să-mi pot ține promisiunea față de David.

Ea păși până la pat și se strecură între cearșafuri. Kit se întinse după lampă.

— Nu întineric complet, zise ea repede. Îl voi avea destul de curând.

El diminuea flacăra până când strălucirea ei tăcută lăsa umbrele să se strecoare în cameră. Se aplecă și o sărută pe frunte.

— Somn ușor, dulceată! Ne vedem dimineață.

Se îndreptă spre fereastră, dădu perdeaua la o parte, se așeză pe pervaz și își trecu un picior peste, punându-l pe acoperiș.

— Christian.

El privi peste umăr. Ea stătea întinsă singură în pat. O făptură fragilă, cu păturile până la bărbie. Singură. Avea să doarmă singură pentru tot restul nopților.

— Acum, nu mă mai poți contrazice că visul nu s-a

terminat, așa că îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai oferit.

— A fost plăcerea mea.

Se aplecă peste fereastră, în întuneric. Avea să se întoarcă în camera lui de la închisoare, unde îl așteptau un pat îngust și o sticlă de whisky.

În ziua următoare avea să o însoțească la diligență și, printre limbile bârfitoare, avea să-și ia definitiv rămas-bun de la ea. Pe măsură ce lunile aveau să treacă, avea să aștepte scrisoarea de la David prin care să îl anunțe că era cu adevărat eliberat de ea.

Cu adevărat eliberat de ea și de visul ei afurisit.

Ashton strângea păturile în timp ce studia partea din Kit care încă se afla în camera el. Ce-l mai ținea acolo? Dacă nu pleca în curând, ea avea să piardă controlul pe care se străduia cu disperare să-l păstreze și avea să-l cheme înapoi să-i ceară măcar să o țină în brațe o vreme, așa cum deseori își imaginase că ar ține-o soțul ei. Oh, își dorese să fie mireasă, dar totul fusese fals. Nu un vis adevărat, doar o prefăcătorie. Nu era ceea ce-și dorea cu adevărat, dar refuza să-i rănească pe cei doi bărbați care încercaseră să-i ofere ce credeau ei că ea dorea.

Kit reveni în cameră. Ea sări în sus, cu degetele strânse în jurul păturilor în timp ce el își dădea jos haina și o aruncă pe un scaun din apropiere. Lavaliera desfăcută mai devreme ajunsese tot acolo.

— Ce faci? Întrebă ea.

O mireasă nu ar trebui să-și petreacă noaptea nunții dormind singură, zise el încet, în timp ce-și desfăcea nasturii cămășii.

Inima ei se lovi de coaste.

— Dar eu credeam... adică David a zis...

— Dormim, Ashton. Nu facem mai mult decât să dormim.

Cuvintele lui năruiră speranțele ei că poate avea să cunoască întreaga iubire a unui bărbat. Acea dorință era adevăratul ei vis. Un vis despre care știa că nu avea să se realizeze niciodată.

El își trase cămașa peste cap și o aruncă pe scaun.

Lumina slabă a lămpii îi dezvăluia pieptul lat și umerii de o splendoare glorioasă. Venise din Anglia cu mușchii așa tari și un corp așa ferm? Se gândi că nu. Își imaginează că sosise mai slab, dar la fel de elegant. Descendența lui îl formase mai mult decât natura.

Patul se lăsă când el se așează pe margine și își scoase pantofii. Ea se prinse de marginea saltelei pentru a nu se rostogoli peste el. Ce ar gândi el dacă s-ar trezi cu trupul ei slab lângă al lui?

În cameră era mai multă umbră decât lumină, dar ea tot îi putea vedea fiecare mișcare. Se ridică și, dintr-o singură mișcare fluidă, el își dădu jos pantalonii și se strecură sub cearceafuri, care se adunară ciorchine la șoldurile lui, lăsându-i la vedere abdomenul și pieptul. Ea strânse mai tare de pături, pentru că astfel ar fi lăsat degetelor ei libertatea de a-l atinge așa cum își dorea cu disperare să o facă.

— Vino aici, Ashton, zise el cu voce joasă și seducătoare.

Ea își mută privirea lui chipul lui. Chiar și în umbre, simți intensitatea din ochii lui.

— Nu sunt sigură că este o idee înțeleaptă.

— Emoții? Întrebă el.

— Miresele nu ar trebui să aibă emoții?

— Nu neapărat. Mă îndoiesc că Abbie sau Jessye au avut așa emoții în noaptea nunții lor.

— Da, păi, poate că știau mai bine la ce să se aștepte.

— Ți-am spus la ce să te aștepți. La somn.

— Atunci, de ce e nevoie să vin la tine?

— Ca să te țin în brațe.

Ea trase aer în piept, tremurând.

— Nu porți cămașă.

— Asta nu a părut să te deranjeze ieri, când ai călărit pe cal cu spatele lipit de pieptul meu.

Asta așa era. Se bucurase de asta, dar ieri era mai multă îmbrăcăminte între ei. Înghiți cu greu.

— Bănuiesc că nu are ce să iasă rău.

El își ridică brațul și ea veni ușor lângă el, lângă

căldura lui, lângă corpul lui gol, unde carnea lui se întâlnea cu materialul subțire al cămășii ei de noapte. El își coborî brațul și o trase în îmbrățișarea lui. Îi luă mâna și i-o așează pe pieptul lui, chiar în dreptul inimii.

— N-am mai făcut asta niciodată, șopti ea. Să stau așa aproape de un bărbat, mai ales de unul pe jumătate îmbrăcat.

— Dacă nu-ți place, plec.

— Nu! Închise ochii. Adică, nu este nevoie, acum, că suntem aici și din moment ce ești soțul meu, nu este nimic greșit să dormim unul în brațele celuilalt.

— Atunci, relaxează-te. Ești încordată ca un vătrai folosit să aducă la viață tăciunii.

Ea își întoarse un pic capul, oftă lung și lent și se relaxă lângă el. Își aminti cum, în copilărie, se juca ore întregi cu piese de puzzle din lemn, aranjându-le până formau imagini. În acest moment, se simțea ca și cum tocmai pusese la locul ei o piesă de o formă ciudată.

Trase aer în piept și simți aroma dafinului și a romului și un pic de iz de transpirație. Mai devreme, nu păruse, dar ea se întrebă dacă și el fusese agitat în legătură cu seara asta cum fusese ea. Își întoarse din nou capul și oftă.

— Ce faci? Întrebă el.

Ea își ridică privirea spre a lui.

— Am crezut că respirația mea pe pieptul tău te-ar putea gădila.

Pieptul lui bubui sub obrazul ei când el râse.

— Dumnezeu, Ashton, ce mă fac eu cu tine? Uit cât ești de inocentă. Nu te-a curtat niciodată un bărbat?

— Niciodată. Niciun băiat.

Râsul lui se stinse, și el se întoarse până când ea simți că era prinsă într-un cocon. El îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— Viața nu a fost dreaptă cu tine. Astăzi, recuperăm prea puțin.

Ea își linse buzele.

— Este adevărat că uniunea dintre un bărbat și o femeie este așa dificilă pentru femeie cum mi-a dat David

de înțeles?

El își afundă degetele în părul ei.

— Poate fi energică... sau nu, depinde de cuplu, de stare, de sentimentele pe care le împărtășesc cei doi.

— Deci poți fi blând.

— În această privință, trebuie să recunosc că este bine de ținut cont de avertismentul lui David.

Ea își coborî privirea la pieptul lui, preferând să vadă asta în loc de mila din ochii lui. Râse, deși nu era deloc amuzată.

— Nici măcar nu știu de ce merg pe drumul ăsta când știu așa puține despre ce se întâmplă între un bărbat și o femeie.

El îi cuprinse bărbia între degetul mare și arătător și îi înălță capul. Trecu ușor cu buzele peste fruntea ei, peste obraz, până când gura lui ajunse la urechea ei.

— Ți-aș poseda trupul, cărnurile noastre s-ar uni într-o pasiune fierbinte care te-ar face a mea pentru totdeauna și pe mine al tău. În acest moment, despărțirea ar fi mai ușoară, pentru că ne leagă doar cuvinte. Respirația lui deveni mai precipitată în timp ce se îndepărta ca să o poată privi în ochi. Îți pot oferi plăcerea fizică, Ashton, dar ai putea cu adevărat să o accepți știind că inimile noastre au privit de la depărtare?

— Oricum mi se pare că voi avea regrete.

El îi așează fața în scobitura umărului său.

— Nu a fost intenția mea să te fac să regreti ceva, doar să îți amintesc de înțelegerea noastră originală.

— Înseamnă că ai iubit toate femeile cu care te-ai culcat.

— Nu am iubit-o pe niciuna.

Inima ei se strânse auzind informația pe care el o oferise fără să vrea. Nu făcuse niciodată dragoste cu mult iubita lui Clarisse.

— Atunci, cum poți știi că este o diferență?

Ea scoase un mic țipăt când el o rostogoli, făcându-și loc între coapsele ei, cu cămașa de noapte strânsă între picioarele ei.

— Vrei să-mi unesc corpul cu al tău? Dă-mi voie, și așa voi face.

Lumina lămpii arunca un nimb în jurul furiei care ardea puternic în ochii lui.

— Nu, șopti ea răgușit. Voia adorația în ochii lui și dorința lui, fără să-i ceară permisiunea. Cred că ai dreptate. Depășim granițele înțelegerii originale.

El își lipi fruntea de a ei.

— Ar trebui să plec. Stric ceea ce ar fi trebuit să fie un cadou.

Ea îndrăzni să-și treacă degetele prin părul lui des.

— Rămâi, te rog. Nu te voi sâcâi cu lucruri pe care nu le poți oferi.

El se dădu jos de pe ea și o trase lângă el.

— În următoarele luni, cât ești în Dallas, dacă întâlnești un bărbat care să îți cucerească inima, să știi că voi înțelege dacă îi vei da permisiunea să îți posede corpul.

— Atunci, jurămintele noastre de astăzi ar deveni false. Vei căuta consolare cu alte femei după ce plec? Întrebă ea, uimită de durerea din pieptul ei la acest gând.

— Nu.

— Deci vei respecta jurămintele, dar nu te aștepti ca eu să o fac?

— Mă aștept ca tu să profiți de fiecare oportunitate de fericire pe care ți-o așterne în față viața.

— Și fericirea *ta*?

— Poate aștepta.

Ea își lipi palma de pieptul lui și se minună de cât de tare și de constant îi bătea inima.

— Se spune că o fată nu devine femeie până când nu se căsătorește. M-am gândit doar la ce mi-ar oferi ziua de astăzi, nu și la ce îți va lua ție.

— Nu m-ai lipsit de nimic astăzi.

— Doar de șansa la fericire.

— Nu, am pierdut asta în urmă cu opt ani, când am pus ceva ce valora cel mai mult pentru mine mai presus de singurul lucru pe care l-am prețuit vreodată.

Capitolul 8

Pentru Kit nimic nu era mai reconfortat decât felul cum se simțea corpul unei femei lipit de al lui, curbele ei cuibărite în golurile din silueta lui. Cu toate astea niciodată nu simțise această așezare așa incredibil de perfectă. Bănuia că era un motiv suficient pentru ca un bărbat să se căsătorească.

Dar era un motiv suficient pentru o femeie? O femeie avea nevoie de dragoste, chiar dacă era doar prefăcătorie. Nu se așteptase ca, odată lungit în pat cu Ashton, partea de jos a corpului lui să înceapă să pună stăpânire pe creierul lui, nici că ea ar putea să-l dorească.

Deși somnul îl ocolea, ea adormise destul de repede după ce se opriseră din vorbit. Nu-și amintea să fi vorbit cu o femeie în pat, cu excepția chestiilor erotice pe care le șoptea la urechea femeii. Ar fi trebuit să plece pe geam, așa cum plănuise.

Dumnezeule, ar fi trebuit să se arunce cu capul înainte.

Pentru că, acum, tot ce putea face era să o privească dormind și să-și dorească lucruri care nu aveau să se poată petrece niciodată. Câte alte vise ale ei nu aveau să poată deveni realitate?

Ea începu să tremure, și el trase păturile mai aproape în jurul ei. Cum putea să-i fie frig în căldura din Texas? Poate pentru că avea așa puțină carne pe oase. Avea să se asigure să mănânce bine la micul dejun înainte de a-și începe călătoria înapoi spre Dallas.

Ea se rostogoli de lângă el, și singurătatea își făcu loc. Ciudat cum nu observase absența singurătății, dar devenise conștient de prezenta ei abia acum.

Se gândi să o tragă înapoi în îmbrățișarea lui, dar nu voia să riște să o deranjeze. Își băgă brațele sub cap, se uită la umbrele care dansau pe tavan și își dădu seama că

dorea cu disperare să facă dragoste cu femeia care stătea întinsă lângă el în pat.

Ashton avusese dreptate cu prezumția ei că bărbații preferau femeile cu curbe mai rotunde, dar nu caracteristicile fizice ale ei îl atrăgeau. Liniștea din sufletul ei era cea care ajungea la el. Tânjea după mai mult decât o uniune fizică. Voia mulțumirea emoțională.

Era un lucru periculos după care să tânjească în viața lui lipsită de iubire.

*

Kit simți flăcările iadului ridicându-se în jurul lui, înghițindu-l în timp ce flăcări bifurcate îi ardeau carnea. Auzi foalele care alimentează focul cum se ridică și coboară dur. Transpirația care îl înconjura și pământul tremura în timp ce el era consumat...

Sări din pat, respirând cu dificultate, în timp ce ochii i se acomodau cu umbrele. Visul plana deasupra lui, refuzând să fie alungat. Nu era pe patul lui de campanie. Era într-o cameră, o cameră în care se simțea parfumul persistent al unei femei. O femeie. O femeie cuibărită pe o parte, tremurând de parcă era îngropată în zăpadă.

Realitatea îl lovi, și se aplecă spre acea femeie.

— Ashton?

Ea respira cu dificultate și tușea sec. Îi atinse umărul. Cămașa ei de noapte era udă, și sub ea se simți febra.

— Ashton, spune-mi ce să fac.

— Pleacă. Pot... să mă ocup de mine.

— Poți pe dracu'!

Azvârli cuverturile la o parte, se ridică din pat și se grăbi spre partea ei. Se întinse spre nasturii cămășii ei de noapte. Degetele ei le cuprinsesă pe ale lui.

— Nu, te rog, pleacă.

— Este aerul prea închis aici. Cine a închis fereastra?

— Eu. M-am trezit și dormeai, așa că am închis-o. Este o regulă. Regula mamei. Aerul nopții nu este sănătos.

Prin minte îi trecură o mie de înjurături.

— Ai nevoie de aer proaspăt, dar nu pot să-l las să intre până nu ești uscată. Îți scot cămașa de noapte.

— Nu se cuvine.

— Sunt soțul tău, îți reaminti el, pierzându-și răbdarea și rupând cămașa.

Ea țipă, încercând să ascundă ceea ce el tocmai dezvăluise, dar nu avusese timp să observe. El luă pătura de deasupra și începu să-i șteargă transpirația de pe corp.

— Te rog, mă pot șterge singură, zise ea, cu voce mică și temătoare.

— Eu o pot face mai repede și mai eficient. Cât despre pudoarea ta, ți-o vei recăpăta imediat ce nu vei mai tremura.

El mai luă o pătură și o înfășură în jurul ei. Lăsând-o în pat, se poticni prin întuneric, înjurând când se lovi cu fluierul piciorului de obiectul pe care îl căuta. Mută fotoliul la fereastră, trase de draperii și deschise fereastra.

Traversează camera și o ridică pe Ashton în brațe cât putu de blând.

— Ai nevoie de aer proaspăt.

— Dar mama m-a avertizat...

— Nu dau doi bani pe avertismentele maică-tii. Dacă eu sunt pe punctul de a mă sufoca în camera asta, tu cum ai putea respira?

O duse la fotoliu, se așează în el și o lipi de corpul lui.

— Ai febră.

— Va trece.

— S-a mai întâmplat? Întrebă el, dorindu-și ca vocea lui să nu sune ca a unui școlar panicat.

Îi frecă iute spatele și brațele, încercând să găsească o metodă de a o încălzi ca să nu mai tremure. Cum putea să tremure când avea febră?

— Da, răspunse ea într-un final, cu dinții clănțănind.

— David știe?

— Nu, și te rog nu-i spune. Cu un tremur violent, căzu pe el, cuibărindu-și capul în scobitura umărului său. Mereu trece.

Prudent, el îi atinse fruntea și fu recunoscător pentru

răcoarea pe care o simți la atingere. Nu mai tremura și nu mai tușea. Tot ce rămânea era respirația precipitată care abia îi urca și îi cobora pieptul.

El inspiră adânc și tremurând și se relaxă pe fotoliu, legănându-se încet în timp ce o ținea tot mai aproape de el. Aerul rece al nopții aluneca în cameră. Nu era încă greu, ca aerul verii, dar era proaspăt și curat. Poate că el greșea și avea să-i facă mai mult rău decât bine, dar, pentru moment, era mulțumit că ea nu mai tremura. Scoase un ușor chicot.

— Ce este așa de amuzant? întrebă ea încet.

— Am făcut multe lucruri cu multe femei, dar niciodată asta. Deși mintea lui începu să țină posibilități. Dacă i-ar întoarce chipul spre el, picioarele ei peste coapsele lui... închise ochii și se luptă cu imaginile. Ultimul lucru de care avea nevoie mureasa lui inocentă era să simtă pe coapsa ei direcția gândurilor lui. De ce nu i-ai spus lui David despre episoadele astea?

Ea oftă.

— Pentru că angaja o asistentă să doarmă în cameră cu mine, și mi-aș pierde ultima fărâma de independență. Am așa puține în viața mea, că prețuiesc miile de libertăți, și dormitul de una singură este cea mai importantă dintre acestea.

El deschise ochii și îi întâlni privirea.

— Ai fi trebuit să-mi spui adevăratul motiv pentru care voiai să plec. Nu intenționez să îți știrbesc independența.

— Mă bucur că ai rămas. Nu mă simt ca o prizonieră când tu mă ții în brațe. Când m-am trezit prima dată, te-am privit cum dormeai. Dormi atât de fără griji, de parcă nu te bântuie niciun demon.

El zâmbi ironic.

— Doar în somn nu mă chinuiesc demonii, așa că mereu mă bucur de somn.

Se uită cum ea îi studia chipul, și cuta de pe fruntea ei se adânci.

— Dacă se înșală în privința tuberculozei?

— În ce sens?

— Se spune că este o boală de familie. Cu toate astea, niciunul dintre părinții mei și nici David nu au dat semne de tuberculoză.

— Cu siguranță, medicii îi cunosc cauza.

— Nu știu totul.

Durerea îi săgetă inima, pentru că în cuvintele ei era adevărul. Medicii nu știuseră cum să oprească boala care o luase pe Clarisse.

— Care-i teoria ta despre cauză?

Ea își feri privirea.

— Trăiește în plămânii mei. Mie mi se pare că ar putea scăpa de acolo cu fiecare expirație, și dacă cineva ar fi suficient de aproape să îmi inspire aerul...

Se împinse în el.

Nu ar trebui să mă ții așa aproape.

Trăgând-o înapoi, el o cuprinse cu un braț.

— E un pic cam târziu să îți faci griji în privința asta, nu crezi? Mai ales după ce te-am sărutat.

Ea își întoarse capul.

— Nu am respirat când m-ai sărutat.

— Așa bine a fost, nu?

Ea zâmbi timid.

— Bărbat arogant! Știi că a fost divin.

El își petrecu degetele printre șuvițele ei de păr care se desfăcuseră din coada ei.

— Ai dureri?

— Nu, mă tem că acest aspect înspăimântător vine mai târziu, aproape de final.

— De ce a prevăzut medicul că vei muri în iarna asta?

— Pentru că lunile de iarnă sunt cele mai grele pentru mine. Când vine vara, mă simt mai bine, dar iarna trecută nu se aștepta să supraviețuiesc, așa că a zis că anul ăsta va fi ultimul. Ea îi cuprinse obrazul. Dacă ți-am dat și ție boala asta?

— Nu mă pot gândi la un cadou de nuntă mai bun.

Ea îl lovi în umăr.

— Nu râde de temerile mele.

Cuprinzându-i chipul, îi studie ridurile care nu

fuseseră formate de fericire. Era clar că părinții ei o protejaseră exagerat și acum fratele ei era hotărât să ducă treaba mai departe.

— Ashton, am învățat de mult că sunt lucruri în viață pe care nu pot controla. Grija nu alterează asta.

— Dar ai putea să mori din cauza visului meu stupid. A fost o dorință copilărească, nu dorința unei femei. Îmi voi face constant griji...

— Nu îți vei face deloc griji pentru mine. Eu nu mă tem de moarte, își plimbă degetul pe obrazul ei. Tu te temi?

— Nu mă tem de moarte sau de ce mă așteaptă după. Cred că doar regret tot ce moartea îmi neagă. Zâmbi blând. Dar te-am primit pe tine, nu?

Lui i se strânse stomacul la căldura din ochii ei.

— Doar temporar, Ashton. Până sosește mâine diligentă.

Ura să vadă cum i se stingea lumina din ochi, dar, pentru numele lui Dumnezeu, jucase rolul de mire și chiar mai mult.

Ea își cuibări capul în scobitura umărului său până când chipul i se pierdu în umbre.

— Mulțumesc, Christian, că ai călătorit alături de mine în noapte. El o strânse mai aproape și continuă să o legene până când ea adormi, o femeie care avea să moară inocentă precum un copil și cu numele familiei lui sculptat pe piatra de la căpătâi pentru eternitate.

Nu se putea hotărî dacă avea să fie un tribut al visurilor ei sau o bătaie de joc la adresa lor.

Pătura alunecă de pe umărul ei gol și raza lunii surprinse perfecțiunea sânelui ei mic. Sfârcul fin și roz îl fascina. De obicei, după ce dezbrăca femeia de haine, pasiunea îl întârea într-un mic boboc. Tentația de a-l atinge cu limba și de a simți cum se formează mugurul în gura lui era aproape mai mult decât putea îndura.

Aerul suflă cu blândețe peste ei, și el privi cum i se întărește sfârcul. Tentația era acolo. Ce-i oferise, de fapt, în această zi? Nimic cu adevărat.

Ocazia să se îmbrace frumos și să joace un rol. Câteva

dansuri. Un sărut. O pregătire pentru culcare. Ocazia să doarmă în brațele lui.

Și acum, o legăna de parcă era un copil. Trase cu grijă pătura la loc peste umărul ei și o prinse bine până când carnea ei tentantă fu ascunsă de privirea lui. Din păcate, nu putea să-și șteargă imaginea din memorie.

*

Ciocănitul se auzi la ora opt fix. Kit chicoti în timp ce încheia ultimul nasture al rochiei lui Ashton.

— Fratele tău este punctual.

Ashton se întoarse ușor și îi zâmbi.

— Nu vrea să piardă diligența.

Ea îl invită pe David să intre. Kit se sprijini de comodă și își încrucișă brațele peste piept, bucurându-se de expresia de indignare a lui David.

— Bună dimineața, zise Kit vesel.

— Nu exista niciun motiv ca tu să te streкори înapoi în cameră în dimineața asta, zise David.

— Cu siguranță nu.

David se uită urât la el.

— N-ai plecat deloc, nu-i așa?

— Răspunsul ăsta ne aparține mie și soției mele.

— Soția ta? izbucni David.

Kit ridică mâinile.

— Mireasa mea. Dacă a venit în acest pat virgină aseară, atunci tot virgină este.

— Te îndoiești că ar fi?

— Oh, David, calmează-te, îl certă Ashton. Nu vezi că-i face plăcere să te tachineze?

Se întinse după o panglică. Kit o luă de la ea și puse mâna pe o perie.

— Dă-mi voie.

Corpul îl durea în fiecare loc imaginabil. Un fotoliu nu era un pat bun. Nu ar fi crezut niciodată că și-ar fi preferat patul lui de campanie în locul brațelor unei femei.

Îi dădu părul spre spate și-l legă cu panglica. Neagră.

Avea să-i trimită niște panglici colorate și poate o scrisoare sau două, doar ca să păstreze legătura.

Îi oferi brațul.

— Mergem la micul dejun?

Ea își petrecu brațul peste al lui.

— David, nu mai sta încruntat. Și tu mă poți însoți jos.

Kit merse alături de ea spre ușă.

— Cum ai dormit azi-noapte, David? Întrebă Kit în timp ce ea își petrecea brațul peste cel al fratelui ei.

— Prost.

— Mă bucur să aud.

— Kit, îl certă Ashton.

— Căsătoria asta a fost ideea lui, și mă cam bucură ideea că a pierdut niște ore de somn din cauza asta.

— Nu a ținut o armă la capul tău, îl certă ea în timp ce coborau scările.

Nu, ținuse ea ceva mult mai letal – bucuria din ochii ei.

El îi trase scaunul și așteptă până când ea se așează, apoi luă loc pe scaunul de lângă al ei.

— Sfinte Sisoe, zise doamna Gurney ieșind din bucătărie. Nu mă așteptam să văd tinerii însurăței aici jos. Plănuisem să vă aduc ceva sus, mai târziu. Vei locui aici, acum că ai o soție, șerifule?

Kit tuși și își luă șervetul.

— Nu, doamnă Gurney.

Ea își puse mâinile în șolduri.

— Doar nu te aștepți ca doamna Montgomery să doarmă în patul ăla de campanie din închisoare.

— Nu trebuie să îți faci griji, doamnă Gurney, zise David. Ashton se întoarce în Dallas cu mine. Soția mea este însărcinată și are nevoie de ea.

— Pentru mine nu are niciun sens că pleacă așa repede. Deci cred că șeriful doar și-a luat ce i se cuvenea.

— Da, murmură David.

Doamna Gurney reveni în bucătărie, și Kit o privi pe Ashton luându-și obișnuitele porții mici de mâncare.

— De fapt, Ashton nu se va întoarce în Dallas cu tine,

zise Kit luând niște ouă.

Furculița lui David se lovi de farfurie, și Ashton se întoarse spre Kit, cu o cută adâncă pe frunte.

Zâmbea cald, deși mintea lui urla că adăuga fără să-i pese paie pe focul favorurilor prost înțelese.

— Fiecare mireasă ar trebui să aibă o lună de miere. Am hotărât să te duc la Galveston.

În ochii ei izbucni bucuria, dar se diminuează rapid.

— Dar ai responsabilități aici.

— Nu mi-am luat liber vreme de trei ani. Orașul poate trăi fără prezența mea timp de câteva săptămâni.

— Nu sunt sigur că asta-i înțelept, zise David cu voce joasă.

— De când ai ajuns, nimic din ce am făcut nu a fost înțelept, dar am pornit la un drum, și trebuie să-l urmăresc, zise Kit.

— Cât vom sta? întrebă Ashton.

— Cât dorești tu.

— Ashton... începu David.

Ea întâlni privirea fratelui ei.

— Vreau să văd oceanul. Reveni cu atenția spre Kit. Dar ești sigur? Ai făcut deja atât de multe.

— Și voi face un pic mai multe. Ce poate fi rău?

Capitolul 9

— Oh, Kit, este așa frumos.

Cu brațele încrucișate peste piept, Kit se sprijini de peretele din apropierea ușii deschise care dădea spre balconul unde soția lui stătea în colțul mai îndepărtat, cu mâinile prinse pe balustradă în timp ce se uita la mare. Se întrebă câte femei mai făcuseră la fel, așteptând ca soții lor să se întoarcă de la amanta lor, oceanul.

El și Ashton călătoriseră cu diligența la Galveston, o călătorie de câteva zile. În fiecare noapte, dormiseră în alt han de-a lungul drumului. Ashton nu dormise bine, și el era

hotărât ca ea să recupereze bine cât se aflau aici. Împărțitul camerei cu cineva părea să o facă să se simtă inconfortabil.

Când ajunseseră la Galveston în această după-amiază, luase o cameră la hotel pentru ea. În timp ce ea dormea, plecase să caute ceva mai plăcut. Din fericire, reușise să găsească și să închirieze această micuță cabană într-o zonă izolată a insulei. Dunele de nisip o ascundeau pe o parte, în timp ce golful o încercuia pe partea cealaltă.

— Zici că oceanul este infinit, remarcă Ashton.

— Într-un fel, este, deși din când în când dă peste bucăți de pământ: insule, Anglia, Europa, Africa.

Ea privi peste umăr, cu ochii plini de încântare.

— Știu geografia lumii. Se întoarce la apă. Nu mă așteptam ca oceanul să fie așa zgomotos, și plânsul vântului te face să crezi că este în doliu.

— Plânge, fără îndoială, după marinarii pierduți pe mare.

Ea se întoarce.

— Chiar crezi asta?

El ridică din umeri.

— Adevărul este că mă îndoiesc că vântului îi pasă că în furia lui a trimis așa mulți oameni la moarte.

— Ți-a fost teamă când ai venit aici pe corabie?

— Doar în ziua în care am dat despre monstrul mării.

Ea râse.

— Nu există monștri ai mării. Își coborî genele și privi spre el. Sau există?

Zâmbind, el anulă distanța care-i separa.

— Nu, eu n-am văzut niciunul. Ce mi-a plăcut a fost să văd delfini. Arată spre golf. Drăguțul ăla m-a urmat tot drumul din Anglia.

Ea se întoarce, și el o auzi exclamând când un delfin sări grațios din apă, apoi plonjă înapoi. Kit îi studie ceafa, fiind incredibil de tentat să o sărute acolo.

— Este frumos. Cum știi că este același? Întrebă ea.

— Nu știu.

Ea se întoarce, cu gura suficient de aproape de a lui,

Încât el ar fi putut acoperi distanța într-o secundă. Bucuria din ochii ei oferea o priveliște incredibilă. Corpul lui reacționa la apropierea de ea cu o ferocitate care îl făcea să se îndoiască de înțelepciunea acestei idei de ai oferi miresei lui o lună de miere.

— De ce râzi de mine? Întrebă ea.

Pentru că, dacă nu o făcea, ar fi putut să o ia în brațe și să o sărute până își pierdeau amândoi simțurile. Era ceva în aerul sărat, în prospețimea, în zgomotul oceanului care reînnoia viața. Dădu înapoi până nu-i mai simți parfumul.

— Nu râd de tine, dulceață, dar berbantul din mine nu poate rezista unei ocazii de a tachina.

Ea mijii ochii.

— Cât ai zis că vom sta aici?

— Cât vrei tu.

— Dar oamenii din Fortune și datoria ta față de ei?

El zâmbi larg.

— Te vei plictisi de mine cu mult înainte ca el să-și dea seama că am plecat.

Ea clătină din deget spre el.

— Nu fi așa sigur, Christian Montgomery. S-ar putea să mă obișnuiesc cu tachinatul tău. Și atunci, ce?

„Și atunci, ce, chiar?” Nu îndrăznea să se gândească la inevitabil sau la faptul că s-ar putea obișnui și mai mult cu prezența ei. Începea să-i devină dificil să-și amintească de o perioadă când ea nu era lângă el oferindu-i zâmbete și o conversație plăcută. Și, ca bonus, ea nu scuipa tutun și nici nu înjura.

Ea reveni cu privirea spre mare.

— Nu-mi vine să cred că ai găsit cabana asta.

— Am avut un pic de noroc. Am angajat o bucătăreasă care să vină în fiecare zi să ne pregătească mesele, dar va sosi abia mâine-dimineață, așa că mă tem că în seara asta va trebui să suportî încercarea mea deplorabilă de a găti.

Ea privi la el.

— M-aș oferi să gătesc dacă aș ști.

— Nu gătești?

Ea clătină din cap.

— Mereu au făcut alții totul pentru mine.

— Atunci, bănuiesc că este bine că am angajat-o pe fiica bucătăresei să vină să curețe casa.

Văzu dezamăgire în ochii ei.

— Mi se pare că vom avea o casă plină de oameni. Pe cine ai mai angajat?

— Doar femeile astea două – și vor sta doar până terminăm cina. Apoi, se vor duce la casele lor.

— Și vom fi aici singuri?

— Da.

Deși începea să se teamă că acest aspect al lunii lor de miere nu era cea mai înțeleaptă parte a micului plan.

— Te-ai gândit la tot, nu-i așa? întrebă ea.

— Îmi place să mă ocup de detalii și să nu las nimic la voia întâmplării. Își înalță capul spre cer. Soarele va apune în curând. Dă-mi voie să pregătesc cina, și vom mânca aici pe balcon, ca să te poți bucura în continuare de ocean.

*

Ashton stătea la masa acoperită cu o față de masă, în centrul căreia se afla cea mai urâtă lampă pe care o văzuse vreodată. Cu briza care bătea, știa că lumânările nu erau o opțiune. În mintea ei știa și că Kit nu avea în plan o cină romantică, dar inima ei sperase. O dorință nebunească ce înflorește în fiecare zi în pieptul ei.

Plimbă mâncarea prin farfuria ei și privi spre Kit, care mâncase deja.

— Cum se numește asta? întrebă ea.

— Mâncare pentru cowboy. Fasole, pâinici și ce mai ai la îndemână.

Ea încuviință gânditoare din cap.

— Tocmai acest „Ce mai ai la îndemână” mă îngrijorează.

El se aplecă spre ea și atinse cu furculița peștele de pe farfuria ei.

— Țasta-i calcan. Unul dintre preferații mei. Dacă-l

desfaci cu grijă, carnea iese de pe os, iar scheletul rămâne intact, și așa nu ai deloc oase în gură. L-am aseasonat cu unt și lămâie. Te asigur că este delicios.

Ea se strâmbă.

— Dar i-ai lăsat capul. Nu pot să mănânc ceva care se holbează la mine.

— Este mort. Nu te poate vedea.

— Dar eu îl pot *vedea*.

Puse șervetul peste farfurie și îl prinse sub aceasta ca să nu-l ia vântul. Kit oftă.

— Ashton, nu mănânci nici cât să ții o pasăre în viață.

— Îmi pare rău. Știu că ai depus mult efort să pregătești creatura, dar nu pot mânca.

El ridică un deget

— Nu te atinge de farfurie. Aduc desertul.

Îl privi cum dispare prin ușile care dădeau din dormitorul lor în balcon, apoi trase șalul mai aproape și se întrebă cât de mult puteau să stea aici. Se îndrăgostise de zonă în clipa în care o văzuse.

Kit reveni cu o cutie mare. Înainte stătuse vizavi de ea. Mută scaunul până când ajunse lângă ea și puse cutia pe podea. Mai scoase o cutie și o ridică.

Ochii ei se măriră de încântare.

— Ciocolată! Ți-ai adus aminte.

— Eu îmi amintesc totul. Scoase capacul de pe cutie și luă o ciocolată. Este un magazin în oraș care vinde doar dulciuri

— Toată cutia este plină de ciocolată?

— Da, este.

— Cred că mă îndrăgostesc de tine.

Pe chipul lui apăru o emoție similară grijii. Ea râse ușor când își dădu seama că îl făcuse să se simtă incomod cu cuvintele ei.

— Nu-ți face griji. Știu că nu trebuie să te iubesc, dar pot să te ador că îmi aduci ciocolată, deși știi că medicul meu m-a atenționat să nu mănânc.

— Nu este în intenția mea să fiu lipsit de respect, dar medicul tău a fost un prost. Ciocolata nu poate face rău.

— Bănuiesc că știi asta de la o autoritate în domeniu?

— Chiar da. Fratele meu este cel mai sănătos om pe care-l cunosc, și el are un apetit insașiabil pentru ciocolată, apetit pe care-l potolește la orice oră din zi sau din noapte. Acum, deschide gura.

Ea deschise gura, nefiind sigură de ce se bucura mai mult: de gustul ciocolatei sau de degetele lui. Decadentul gând o încălzi. Degetele lui nu rămaseră mult timp în gura ei, așa că savură ciocolata închizând ochii și gemând în timp ce făcea asta.

— Delicios, murmură ea. Mai iau una. Deschise ochii și se uită la furculița ei care acum avea ceva carne albă în ea. Ce este aia?

— Calcanul tău.

Aruncă o privire la masă și descoperi că, în vreme ce ea se bucurase de ciocolată, Kit mutase farfuria ei și acum se afla în fața lui.

— Eu n-am nicio dificultate în a mă uita la un pește care se uită la mine, zise el calm în timp ce apropia furculița de gura ei. Mănânci! Două îmbucături de pește și îți mai dau o bucată de ciocolată.

Voia să se supere pe el dar, dintr-un motiv de neînțeles, îl găsea incredibil de atrăgător stând acolo, cu furculița întinsă, tentând-o cu ciocolată în timp ce încerca să o facă să mănânce.

— Țasta-i șantaj.

— Da, este.

Miji ochii.

— O îmbucătură de pește pentru două bucăți de ciocolată.

— Una de pește, una de ciocolată.

Ea deschise gura și acceptă fără entuziasm peștele. Spre surprinderea ei îi plăcu gustul își linse buzele.

— Nu-i rău.

— Mincinoaso! Este delicios.

— Nu egalează ciocolata.

Zâmbind, el îi băgă o bucată de ciocolată în gură.

— Nu, nu egalează ciocolata.

Stând pe scaunul de pe balcon, Ashton se uita în noapte. Kit dusesese vasele jos, lăsând ciocolata în urma lui. Mai mănca o bucată. Avea alt gust când nu era atinsă întâi de degetele lui. Nu era deloc la fel de tentantă.

Dacă ar fi înțeleaptă, ar sugera să plece înapoi spre Dallas a doua zi. Kit i-ar putea răpi cu ușurință inima, dacă nu o făcuse deja. Ciudat cum mereu le purtase pică celor care o serveau, dar adora felul cum el se ocupa de fiecare nevoie a ei.

Își amintise în mod constant că el era pur și simplu amabil și că nu simțea nicio afecțiune reală pentru ea. Cu toate astea, amintirile erau dulci și rămâneau, la fel de dulci precum ciocolata pe care o mesteca.

Auzi pașii și privi peste umăr. Ținând o pătură, Kit păși în balcon, își luă scaunul și îl trase pe podeaua de lemn. Puse pătura în jurul ei, apoi se așeză lângă ea.

— Nu-mi vine să cred că sunt așa multe corăbii în larg, zise ea încet. Acea mi se pare foarte interesantă.

Arată spre o corabie a cărei lumină strălucea mai puternic decât a oricărei alta.

— Este singura navă-far de pe coasta golfului. Au mai venit și altele înaintea ei, dar, după spusele recepționarului de la hotel, *Galveston Lightship Number 28* a ajuns în Galveston în ianuarie.

— Care este scopul ei? întrebă ea.

— Același cu al unui far. Este ancorată la intrarea în golful Galveston pentru a avertiza corăbiile că pământul este în apropiere și pentru a le ghida când este nevoie.

Ashton trase pătura mai aproape de ea.

— Dintr-un motiv ciudat, mă simt mai în siguranță știind că este acolo.

— Ți este frig? întrebă el încet.

Ea se uită la el.

— Un pic, dar nu sunt gata să intru încă.

El se întinse spre ea.

— Vino aici, atunci, și te încălzesc eu.

Instinctul o avertiză să stea potolită, dar inima ei și corpul care tremura ascultară de cererea lui, așa că ea veni în poala lui. El aranjă confortabil pătura în jurul ei, apoi o cuprinse în brațe.

— Cum poți să fii atât de cald? întrebă ea.

— Eu am crescut într-o zonă cu climă mai rece. După cinci ani aici, căldură mă deranjează mai puțin, dar nu mă dau în vânt după veri.

— Eu iubesc verile. Este singura perioadă în care nu îmi este frig. August este luna mea preferată.

Ea îl simți cum ridică din umeri, știind că acțiunea lui era intenționată și nu era provocată de răcoarea aerului nopții.

— Eu detest cel mai mult luna august, zise el. Și nu doar pentru că este luna în care am cules prima dată bumbac.

— Nu mi te pot imagina muncind pe câmpul de bumbac, zise ea.

— Și mie îmi este greu să-mi imaginez, dar am răbdat, pentru că Gray era hotărât să vadă tulpinile curățate. Eu am detestat fiecare moment.

— Sunteți norocoși că aveți un prieten așa bun unul în celălalt.

— Mereu am crezut asta.

Ea își cuibări capul în golul din umărul lui.

— Mi-ai povestit despre fratele tău și despre tatăl tău. Dar mama ta?

— Era o sfântă.

— Era?

Brațele lui se strânseseră în jurul ei, iar Ashton ridică ochii spre el, văzând că se uita la mare.

— S-a îmbolnăvit în iarna dinainte de moartea lui Clarisse. Orice ar fi fost, boala a luat-o repede. Eu o țineam, îi citeam și, când am privit în jos, nu mai era.

Ashton își lipi palma de obrazul lui.

— Și acum, ții o altă femeie muribundă.

— Tragedia vine în trei acte, nu?

— Cât de nedrept pentru tine!

Ea își acoperi gura, încercând să ascundă un căscat.

— Este târziu, dulceată. Ar trebui să te bag în pat.

Ea își trecu brațele în jurul gâtului său când el se ridică.

— Să știi că pot să merg.

— Am zis să te și duc dacă tot ești în brațele mele.

— Mă vei răsfăța.

— În feluri în care nici nu-ți poți imagina, promise el intrând în dormitor.

Ea se uită la patul cu patru stâlpi și baldachin, și gura i se uscă în momentul în care el îi dădu drumul și ea alunecă ușor pe lângă corpul lui. Pe cât putu de dezinvolt, lăsă pătura și o puse pe pat.

— Nu există paravan pentru schimbat.

— Nu vei avea nevoie de unul, o asigură el.

Inima ei bătu mai repede, și își întoarse fața spre el.

— Nu?

— Aici, vei avea intimitate. Am luat camera de la capătul holului. Ea se simți dezamăgită.

— Nu trebuie să faci asta.

El întinse o mână, vrând parcă să explice mai bine.

— Suntem singuri într-o casă. Într-o zonă izolată a insulei. Obiceiurile noastre de somn nu vor fi subiect pentru bârfitorii locali, așa cum ar fi fost în Fortune.

Ea încuviință repede din cap.

— Desigur.

— Este mai bine. Ashton. Dacă păstrăm înțelegerea inițială a căsătoriei noastre.

— Înțeleg, zise ea, frângându-și mâinile. Chiar înțeleg. Ne vedem dimineață.

— Bucătăreasa ar trebui să sosească la timp pentru a ne pregăti micul dejun.

— Minunat!

El se aplecă și o sărută pe frunte.

— Somn ușor, dulceată!

Îleși din cameră, închizând ușa în urma lui.

Ea se întoarse și lovi unul dintre stâlpii patului. Își

dorise un sărut pe buze. Nu pe frunte, de parcă ar fi fost sora lui sau, mai rău, copilul lui. Voia să se ghemuiască în brațele lui în timp ce adormea.

Se aruncă pe pat. Își dorise să viziteze Galvestonul, și el o adusese ca prieten, nu ca soț. Avea dreptate, bineînțeles. Aranjamentul lor pentru somn era cel potrivit.

Cu toate astea, din motive pe care nu le putea explica, acest lucru o rănea.

*

Kit se plimba între pereții camerei lui în timp ce un nenorocit de de jos bătu de două ori. Două dimineața, și el nu reușise să pună încă geană pe geană.

După câteva nopți în care o ținuse pe Ashton în brațele lui în timp ce dormise – întâi în noaptea în care se căsătoriseră, apoi în fiecare noapte a călătoriei lor, când poposeau la câte un han –, nu știa ce să facă cu brațele lui când erau goale. Se agitau, căutând-o, ținându-l treaz. Cum de se putuse obișnui așa mult cu micul corp ghemuit în al lui în timp ce adormea? Era ridicol faptul că trupul lui îl chinuia cu amintirea parfumului ei, a căldurii ei, a sunetului respirației ei.

Trecuse de punctul de extenuare, petrecându-și mare parte din după amiază făcând toate aranjamentele pentru șederea lor aici.

Somnul ar fi trebuit să vină repede. În schimb, îl ocolea la fel de mult ca eliberarea.

Dacă avea o altă criză cum avusese în noaptea nunții lor? Avea să-l cheme? Ar fi trebuit să-i ceară să strige dacă avea nevoie de el. Dar vocea ei era așa moale... Ar fi auzit-o dacă striga?

Mâine avea să cumpere un clopoțel, ca ea să-l poată chema dacă avea vreo criză. Da, într-adevăr, acțiunea asta ar rezolva mica lui problemă legată de faptul că poate nu știa când avea nevoie de el. Acum, tot ce-i mai rămânea să hotărască era cum putea să doarmă fără ea în brațele lui. Se uită urât la pat, de parcă el ar fi fost inamicul. Ar fi

trebuit să caute o casă cu un singur dormitor. Atunci, pentru ei ar fi existat o singură opțiune. Cea pe care el o dorea.

Se opri din mers și se uită la ușa. Ar putea să o verifice. Ar trebui să o verifice. Să se asigure că stătea confortabil și că dormea bine. Ca soț, era responsabil de bunăstarea ei. După ce stabili acest lucru, traversă camera și deschise ușa.

Se opri dintr-odată când o văzu pe Ashton stând în cadrul ușii. Țipătul ei răsună pe hol când duse o mână, apăsând-o chiar sub gât, și făcu un pas înapoi.

— Ce este? Întrebă el.

— M-ai speriat îngrozitor.

— Îmi dau seama de asta. De ce nu ești în pat?

— Nu puteam să dorm. M-am gândit că niște lapte cald poate ajuta, explică ea.

— Eu am o soluție mai bună.

Traversă holul și o ridică în brațe.

— Ce faci? Întrebă ea când el merse spre patul ei.

— Din păcate, am descoperit că m-am obișnuit să dorm cu tine. O așeză pe pat. Dacă nu ai nimic de obiectat, aș vrea să dorm în patul tău în noaptea asta.

— Și vrei să dorm eu în al tău?

— Nu! Dacă aș fi vrut asta, nu te-aș fi cărat aici. N-ai ascultat ce am zis?

— Ba da, dar este neclar când pari așa supărat.

El oftă profund.

— Nu sunt supărat. Sunt obosit. Este ora două dimineața.

Ea se strecură sub cearșafuri și îi făcu loc.

— Vino alături de mine, atunci.

Recunoscător pentru înțelegerea ei, diminueă lumina lămpii, își dădu pantalonii jos și se urcă în pat. Ridică brațul, și ea veni în îmbrățișarea lui de parcă acolo îi era locul. Dacă nu ar fi fost așa obosit, gândul l-ar fi ținut treaz.

Exact când adormea, auzi vocea ei blândă.

— Kit?

— Mmm?

— Am mințit.
— Despre ce?
— Nu mă duceam după lapte cald. Voiam să mă strecur în patul tău. Se pare că și eu m-am obișnuit să dorm cu tine.

Chicotind, o sărută pe creștetul capului.

— Oh, Ashton, ce mă fac eu cu tine?

Capitolul 10

Pe măsură ce un abur cenușiu intra în cameră, Kit simți cum soția lui se foiește, îndepărtându-se din îmbrățișarea lui. El o strânse mai puternic și mormăi.

— Unde te duci?

— Vreau să văd răsăritul.

Înainte să apuce să o oprească, ea alunecă de lângă el.

După câteva zile pe drum și cu mai puțin de patru ore de somn în noaptea trecută, sperase că aveau să stea în pat până după măsă târziu.

— Vino înapoi în pat, dulceață. Răsăritul va fi acolo și mâine.

— Pentru tine, zise ea încet.

Strânse ochii închiși, ascultându-i picioarele goale pe podea în timp ce se îndrepta spre balcon. Viața ei nu era nimic mai mult decât așteptarea morții sau era așa prinsă cu moartea, încât evita viața?

Dădu cuverturile la o parte, își luă pantalonii și îi trase pe el. Ieși pe balcon și merse unde se afla ea, uitându-se la soarele care îndepărta ușor dovada nopții. O lipi de pieptul lui, cuprinzând-o în brațe, și își sprijini bărbia de creștetul ei.

— Nu trebuie să te ridici, zise ea.

— Știu.

Își puse brațele peste ale lui.

— Este așa incredibil de frumos.

— Soarelui pare să-i placă cerul de deasupra Texasului, deși eu prefer apusurile.

Ea își întoarse ușor capul și se uită în sus la el.

— De ce?

Pentru că mai trecea peste o zi de vinovăție, în timp ce răsăritul marca încă o zi de îndurat. Poate că semănau mai mult decât credea el, evitând viața pentru că moartea îi ținea în strânsoarea ei nemiloasă.

— Nu știu, minți el, poate pentru că îmi place noaptea. Căscă. Și somnul pe care-l aduce.

Ea reveni cu privirea la răsărit.

— Noaptea trecută, patul mi s-a părut incredibil de gol înainte să mi te alături.

— A fost gol. Tu nu ocupi mult loc. Cedă tentației și o sărută pe ceafă. Ea își întoarse umărul spre interior. Vei arăta ca soția lui Jack Spratt înainte să terminăm aici, promise el.

Ea chicoti și înteeți strânsoarea.

— Bănuiesc că nu pot mânca niște ciocolată la micul dejun.

— Dulceață, poți mânca orice dorește inima ta.

Ea arătă cu degetul în depărtare, unde o căruță devenea vizibilă chiar dincolo de dune.

— Vine cineva.

— Probabil, bucătăreasa și fiica ei. Îi voi spune să mai întârzie cu micul dejun pentru o oră, până terminăm cu plimbarea noastră de dimineață.

Ea se întoarse.

— Plimbarea de dimineață?

— Da, îmi place să fac o plimbare rapidă înainte de micul dejun. Din moment ce ți-am făcut pe plac și am văzut răsăritul împreună, acum, tu îmi faci mie pe plac și vii cu mine cât îmi fac plimbarea. O lovi peste fund. Acum, îmbracă-te, și ne vedem jos. Nu trebuie să îți bați capul cu ciorapi sau pantofi.

Ieși din camera ei și intră în a lui. Se uită urât la reflexia lui din oglindă.

— A fost o mișcare proastă să o inviți la plimbare,

dobitocule. Nu vrei să te atașezi prea mult de ea.

Reflexia lui se uita la el în bătaie de joc, pentru că știa deja adevărul. Era foarte atașat de Ashton și de inocența ei.

Luă o cămașă și o trase peste cap, încheind restul de nasturi în timp ce ieșea pe hol în același moment în care o făcea soția lui.

Cu un zâmbet timid, ea își mișcă degetele de la picioare.

— Nu am mers niciodată desculță. Mi se pare indecent.

Râsul lui răsună pe hol în timp ce o luă de mână.

— Ah, dulceață. Ți-aș putea povesti despre chestii indecente care te-ar face să te înflori.

— Cum ar fi?

Râse și mai tare când coborâră treptele.

— Nu vrei să știi.

Ea se opri brusc. Și el se întoarse un pic și se uită la ea. Pe chipul ei se citea seriozitatea.

— Ba vreau să știu.

Oftă adânc. Cum Dumnezeuului reușise să ducă discuția în direcția asta?

Refăcu pașii până ajunse la același nivel cu el, se aplecă spre ea și îi șopti la ureche. Se retrase cu satisfacție, așteptându-i gura deschisă și ochii mari.

Ea însă doar ridică din umeri.

— Ah, asta.

Și coborî treptele.

— Ce vrei și spui cu „Ah, asta”? se grăbi după ea în bucătărie. Ashton...

Se opri când le văzu pe bucătăreasă și pe fiica ei. Le dăduse cheile casei când le angajase, ca să poată veni și pleca la nevoie. Își înclină ușor capul.

— Doamnă Edwards, domnișoară Edwards, aș vrea să v-o prezint pe soția mea.

Ambele femei făcură o reverență.

— Este o plăcere să vă servim, doamnă Montgomery, zise doamna Edwards. Abia așteptăm să avem grijă de dumneavoastră cât sunteți aici.

Kit luă cu blândețe brațul lui Ashton și o conduse spre ușa.

— Mergem să facem o plimbare. Să pregățiți un mic dejun enorm într-o oră.

Cum ajunseră pe verandă, Ashton se eliberă din strânsoarea lui și sări pe pământ.

— Ce flori sunt alea roz și albe din arbustul de lângă casă? întrebă ea.

— Leandru. Nu sunt din zonă, dar cresc din abundență aici. Galvestonul este faimos pentru ei.

Se apropie de unul, culese o floare și o duse la nas.

— Are miros dulceag.

— Ashton, pe scări...

— Crezi că aș putea lua o plantă cu mine în Dallas?

Nu-i păsa de plante, dar îi păsa de dorințele ei.

— Nu unul dintre ăștia. Sunt prea mari. Dar poate găsim un arbust mai mic.

Ea zâmbi dulce.

— Mi-ar plăcea. Nu mă voi putea bucura mult de el, dar cred că lui Madeline i-ar plăcea. Voiam să duc înapoi ceva mai puțin obișnuit.

— Asta cu siguranță ar fi ceva insolit. Ashton, când eram pe scări, ce ai vrut să spui cu „Oh, asta”? întrebă el repede, înainte ca ea să treacă la un alt subiect.

Întinzând brațele, ea se întoarse.

— Nisipul se simte minunat sub picioarele mele. Mă bucur că mi-ai zis fără pantofi. Se îndreptă spre țarm. Mergem la apă?

Uluit că ea îi ignora cu bună știință întrebările, se grăbi după ea.

— Ashton, îmi eviți întrebarea. Ce ai vrut să zici cu „Oh, asta”?

Ea privi spre el, cu o sclipire în ochi care îl făcu să creadă că-l enerva cu un scop.

— Ce ar fi trebuit să spun?

— Nu știu. Poate: „Cât de scandalos!”

Ea ajunse la țarm și își propti bine picioarele, ca apa puțin adâncă să poată înainta, să-i cuprindă degetele și să

se retragă. Își încreți nasul de parcă se concentra profund. Clătină din cap.

— Nu cred că era ceva scandalos.

— Nu ți se pare scandalos că amanta lui Harry a pozat goală...

Ea se întoarse, zâmbind larg și cu o expresie de ușurare pe chip.

— Deci era amanta lui Harry? Nu ai spus a cui amantă era.

El mârâi. Omisese această parte cu un anumit scop.

— Ce contează a cui amantă era?

— Bănuiesc că a avut amantă înainte de a se însura, nu?

— Dumnezeu, da, și să nu îndrăznești să pomenesti despre asta de față cu Jessye. O să ne scalpeze și pe mine, și pe Harry. Nu i-ar plăcea să afle că am bârfit despre fostele lui iubite.

— Ai văzut tabloul?

— Cum puteam să nu-l văd? Amanta lui l-a expus deasupra căminului într-o ramă aurită grosolană.

Ochii ei se aprinseră cu interes. Veni mai aproape.

— A fost scandalos?

— Normal. Nu a lăsat nimic nedescoperit, și părea chiar în largul ei mândrindu-se cu atuurile ei.

— Așadar, nu ți-a plăcut portretul?

— Nu este important că mi-a plăcut sau nu. Își dădu ochii peste cap. Cum am reușit să deviem așa mult de la subiect?

— Tu ai vrut să mă șochezi și te-ai supărat că nu ai reușit. Acum, dacă ar fi fost vorba despre soția lui, atunci poate mi s-ar fi părut scandalos.

Femeia asta îl deruta, dar ochii ei aveau o sclipire care dădea de înțeles că îi făcea plăcere direcția în care se îndrepta discuția. Așa că hotărî să îi facă pe plac.

— Care ar putea fi diferența?

— O amantă e de așteptat să fie scandaloasă. Ar trebui să fie curajoasă și îndrăzneță, exact cum nu ar trebui să fie o soție.

— Ar trebui să fie discretă.

Ashton se întoarse și făcu câțiva pași în apă, până aceasta îi ajunse la glezne.

— Am văzut schițe ale corpului uman. În forma sa naturală, cred că este destul de... provocator. Își coborî genele. Desigur, pe tine te-am văzut cel mai bine, și ești foarte atent să păstrezi anumite lucruri pe tine.

Foarte atent? Soția lui avea o înclinație către adevăruri spuse doar pe jumătate. Înainte de a-i cere să se căsătorească cu el, făcuse un jurământ cu inima și cu mintea. Partea inferioară a corpului său părea să intenționeze să se revolte și reușea să se controleze doar pentru că era foarte atent să-și păstreze decența.

Soția lui avea și un mod captivant de a arăta ca o inocentă care stă la marginea prăpastiei, dorind să sară în fântâna cunoștințelor necuviincioase. Își petrecu degetele printre ale ei, bucurându-se de intimitatea atingerii, palmă pe palmă, mult mai bine decât ca mâna să îi stea inertă pe brațul lui.

— Haide. Trebuia să facem o plimbare vioaie.

Degetele ei se încordară în jurul alor lui în timp ce mergea alături de el.

— Mă consideri o nerușinată pentru că nu am fost șocată? Întrebă ea.

— Nu, deși m-a luat prin surprindere că nu ai fost șocată.

— Nu-mi place să fiu așa inocentă, Kit. Mă simt ca un copil, când eu îmi doresc cu disperare să fiu o femeie.

Îi dădu o șuviță de păr după ureche.

— Păstrează-ți inocența, Ashton. Odată pierdută, nu mai poate fi recâștigată.

— Îți dorești să fi fost încă inocent? Întrebă ea pe un ton de revoltă în voce.

El îi întâlni privirea.

— Uneori, mi-o doresc din toată inima.

Capitolul 11

Kit nu-și putea aminti să fi dormit după-amiază de când avea opt ani. O făcuse doar pentru că mama lui insistase și nu dorise să o dezamăgească.

Astăzi însă era epuizat, mai mult decât fusese pe durata nopții precedente. După prânz, se întinsese pentru un pui de somn. Ultimul lucru pe care și-l amintea era cum îi scotea Ashton ghetetele.

Se întinse, deschise ochii și văzu fire de praf dansând în fața ușii deschise a balconului în vreme ce după-amiaza târzie se revărsa în cameră. Tentația de a sta aici până la răsărit era puternică, dar trebuia să se ocupe de nevoile lui Lancelot.

Calul călătorise legat la spatele diligenței. Kit adusese murgul cu el ca să-l poată călări la întoarcere, după ce o lăsa pe Ashton în Dallas. Prefera libertatea pe care un cal solitar i-o dădea în locul drumului predictibil și monoton pe care mergea diligența.

Își întoarse ușor capul și nu văzu nicio adâncitură în pat, unde ar fi trebuit să se odihnească soția lui. Poate că se hotărâse să folosească patul din camera lui.

Cu un căscat, se ridică și își încălță cizmele. Privi spre balconul gol și căută dincolo de el, spre țarm. Nu văzu nici urmă de Ashton. Verifică în celălalt dormitor. Gol.

Coboî scările și se duse în bucătărie, fiind întâmpinat de aroma scorțișoarei. O auzi pe doamna Edwards cântând o melodie despre valea Râului Roșu. Vizitase zona o dată. Din câte știa el, vizitase mare parte din stat.

De parcă simți prezența, se opri din cântat și îi zâmbi.

— Ați dormit bine?

— Ca un copil. Aveți idee pe unde este soția mea?

— Da. S-a dus la infirmerie.

Kit simți că i se oprește inima.

— La infirmerie?

Ștergându-și mâinile murdare de făină pe șorț, doamna Edwards.

Încuviință din cap.

— Sfânta Maria în Galveston. Martha a dus-o.

— Dumnezeuule, de ce nu mi-ați spus imediat? urlă Kit în timp ce ieșea valvârtej din încăpere.

— Pentru că doamna Montgomery a zis să nu vă deranjăm, răspunse doamna Edwards.

— Să nu mai ascultați niciodată de ordinele soției mele, strigă Kit peste umăr în timp ce ieșea grăbit pe ușă și cobora treptele.

Dacă avea să mai existe un *altă dată*.

De ce nu-i spusese Ashton că nu se simțea bine? Ce era în capul ei să meargă la spital cu o femeie pe care abia o cunoștea, în timp ce Kit dormea?

Se apropie de locul unde-l ținea pe Lancelot și îl pregăti în grabă. Urcă pe cal și îl îndemnă la galop spre oraș. Putea doar să speră că nu ajungea prea târziu.

Nu putea să îndure gândul ca Ashton să moară de una singură.

*

— Atunci, Sir Kit, cel mai curajos dintre cavaleri, lovi cu puternica lui sabie în inima dragonului. Acesta își urlă furia și suflă flăcări spre ceruri, știind că fusese învins. Căzu pe o parte, mort. Sir Kit luă prințesa din sălașul dragonului și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

În timp ce copiii care o înconjurau pe Ashton aplaudau, Kit hotărî că avea să-și stranguleze soția. Intrase valvârtej în spital ca un nebun, cerând să știe unde era soția lui, ca să o descopere spunându-le copiilor povești cu domnițe la ananghie.

Nu era deloc bolnavă. Știa că ar fi trebuit să fie incredibil de recunoscător și, când reușea să se oprească din tremurat, avea să fie. Dar acum putea doar să își imagineze mâinile lui în jurul gâtului ei în timp ce-și plasa degetele sub bărbia ei... și îi înclina chipul spre el pentru a

primi un sărut foarte satisfăcător.

Femeia îl speriasse îngrozitor, și nu-i plăcea asta deloc. Urma să moară, dar nu voia ca asta să se întâmple cât era el lângă ea.

Ocoli încăperea, oferindu-i fiecărui copil câte o îmbrățișare, majoritatea având pete întunecate la colțurile gurii. Apoi, Ashton îl văzu și îi oferă cel mai frumos zâmbet pe care el îl văzuse vreodată, și inima i se topi precum ciocolata pe care ea o mâncase în noaptea precedentă.

— Ce cauți aici? Întrebă ea când se apropie de el.

— Întrebarea, doamnă, este ce cauți tu aici. M-am gândit la ce e mai rău când doamna Edwards a zis că te-ai dus la spital.

Zâmbetul ei dispăru, și el se blestemă pentru că făcuse cuvintele să răsunе așa tăios și dur.

— Credeam că mă întorc până te trezești.

Se întoarse, le zâmbi copiilor și flutură dintr-o mână în timp ce aceștia se urcau în paturile lor. Îl urmă pe hol.

— Îmi pare așa rău. Nu credeam că te va deranja dacă duc mâncarea ce ne-a rămas de la prânz...

— Ashton. Se întoarse și o privi direct. Mă interesează prea puțin mâncarea. Credeam că ai o altă criză, cum ai avut în noaptea în care ne-am căsătorit, și că ai venit aici... înghiți... în loc să vii la mine.

În ochii ei se ivi blândețea în timp ce își punea liniștitor o mână pe brațul lui.

— Nu am vrut să te îngrijorez. Își mușcă buza de jos. Deși mă bucur că te-ai îngrijorat. Sunt o persoană îngrozitoare pentru că mă bucur de asta.

El îi atinse obrazul.

— Nu ești îngrozitoare. Cum ai ajuns în aventura asta, oricum?

— Martha m-a întrebat dacă poate duce mâncarea pe care nu am mâncat-o la prânz și eu am cerut să o însoțesc. De fapt, am adus mâncarea foarte repede, dar apoi am văzut copiii... Ochii i se umplură de lacrimi. Am vrut doar să-i fac să zâmbească. Este îngrozitor să stai acolo în pat și să nu faci altceva decât să aștepti să te faci bine.

El îi luă brațul și o conduse afară.

— La cât ești de fragilă, poate că un spital nu este cel mai bun loc în care să-ți petreci timpul.

— Știu. Arăta vinovată. Le-am adus toată ciocolata mea.

— Putem cumpăra mai multă. Putem chiar să aranjăm să trimitem niște ciocolată aici în fiecare zi dacă vrei.

Ea zâmbi cu căldură.

— Mi-ar plăcea asta.

— Te rog doar să-mi promiți că nu vei mai pleca în altă aventură fără să-mi spui.

— Promit.

El încuviință gânditor din cap.

— Sir Kit deci? Nu am auzit numele prințesei.

— Păi, era prințesa Ashton, normal.

Îi strânse brațul mai puternic.

— Și el a omorât de-a binelea dragonul? Ce înseamnă asta?

— Este doar o expresie.

Nu avu curajul să întrebe numele dragonului, pentru că se temea că-l știa deja. Tuberculoză. Din păcate, Sir Kit nu avea o sabie cu care să-l înfrângă.

*

Stând singur pe balcon cu rămășițele unui coșmar infernal care îl agitase, Kit privea cum ceața venea dinspre ocean, deasă și grea, tăcută, dar amenințătoare. Auzi sunetul gros al unei sirene răsunând de pe nava-far, a cărei lumină plana deasupra ceții dense.

Cuprinzând balustrada cu mâinile până când simți cum lemnul îi taie palmele, Kit încercă să-și descifreze visul. Imaginile diafane erau neclare, și el era sigur de un singur lucru: fusese pierdut, confuz, bâjbâind prin întuneric, chinându-se să-și găsească drumul.

Se trezise într-o baie de transpirație pe care o putea atribui nopții călduroase, la care se adăugase căldura lui Ashton, care stătea întinsă în brațele lui, dar frisoanele,

tremurul, incapacitatea de a avea gânduri concrete îl obligaseră să caute aerul precum un om care se îneacă.

Aşa avea să fie sfârşitul pentru Ashton? Încercând cu disperare să inspire aer când acesta nu era de găsit?

Inspiră adânc şi tremurător. Poate că grijile lui pentru Ashton provocaseră visul. În ultima săptămână, de când ajunseseră pe țărmurile Galvestonului, ataşamentul lui pentru ea sporise şi gândul că ea avea să înfrunte moartea devenea tot mai greu de tolerat, dar nu credea că emoţiile lui provocaseră visul. Fusesse speriat, dezorientat, precum o corabie aruncată într-o mare agitată, incapabilă să găsească unde să ancoreze.

Când se trezise, se simţise rău - cum se simţise la bordul corăbiei când călătorise din Liverpool până la Galveston. Îi trebuiseră două săptămâni în care îşi vomase mesele pentru a se obişnui cu agitaţia constantă a corăbiei. Bietul Grayson nu se obişnuise deloc. Harry nu se îmbolnăvisese deloc. El mereu avea noroc. Mă rog, aproape mereu.

— Kit? şopti Ashton.

El privi peste umăr. Stătea lângă el, cu o pătură în jurul ei, părul, pe care el îl desfăcuse din coadă, atârându-i într-un abandon sălbatic în jurul chipului şi pe umeri. Devenise un joc între ei. Ea îşi împletea părul în fiecare noapte înainte de culcare, şi, odată ce adormea, el îi desfăcea şuviţele cu grijă ca să nu o deranjeze. Părul ei desfăcut i se părea incredibil de ispititor. Se gândise de vreo duzină de ori să o convingă că ar putea dormi fără haine, dar nu credea că putea să reziste asaltului simţurilor lui. Să aibă întregul ei corp lipit de al lui - gândul şi era periculos. Capacitatea lui de autocontrol lui era din greu testată. Poate că demonii cu care se lupta aduseseră visul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet, studiindu-l cu căldură. M-am trezit şi nu erai acolo.

— Doar un vis deranjant. Du-te înapoi la somn. Vin înapoi repede, zise el

Cu ceaţa învărtindu-se în jurul ei, părea să plutească spre el, eterică, şi el se întrebă pentru o clipă dacă nu

dormea încă.

— Este înspăimântător aici afară, zise ea cu voce joasă.

Sirena răsună, și ea sări.

Zâmbind cu blândețe, Kit se întinse, o luă de braț și o trase în brațele lui. Sprijinindu-și bărbia de creștetul capului ei.

— Este doar un pic de ceață.

— Nu este periculoasă pentru vase? întrebă ea.

— Ar putea să fie, dar, din moment ce nu este vânt, vasele probabil doar plutesc pe apă.

— Ceața deformează totul. Poate asta te-a deranjat pe tine.

— Nu, a fost visul.

Ea se întoarse în brațele lui, își înclină capul spre spate și îi studie chipul.

— Ce s-a întâmplat în vis?

— Imaginile nu erau clare. Gândurile însă erau clare. Privi dincolo de ea uitându-se la lumina singuratică ce încerca să servească drept far. Gândurile erau foarte clare, repetă el. Poate că nu erau ale mele. Poate că erau ale lui Christopher.

— Poți să-i citești gândurile chiar și cu un ocean între voi? întrebă ea, cu îndoiala în voce.

Cum să-i explice ce nici el nu putea înțelege?

— Nu este vorba că îi citesc gândurile, ci că îi simt emoțiile. Flutură exasperat din mână. Este imposibil de descris ceea ce simt.

— Încearcă, zise ea cu hotărâre în voce, fapt ce-l amuza de fiecare dată. Ai explicat un pic, dar mie tot mi se pare ciudat.

Se lăsă pe un scaun din apropiere și o trase în poala lui.

— Ciudat, zici? Un cuvânt potrivit pentru a descrie relația cu fratele meu. Dacă tata nu ar fi scos așa iute în evidență că Christopher era mai mare – și deci favoritul –, ne-aș fi crezut egali.

— Nu este ca și cum între voi ar fi ani, sublinie ea.

Kit se așeză mai bine pe scaun și o lipi de scobitura umărului, simțind că acea curbă superficială fusese creată special pentru chipul ei.

Îi plăcea să o simtă acolo, să-i simtă respirația pe pieptul lui gol.

— De fapt, ne-am născut la doar câteva momente diferență, și, cu toate astea, au fost momente hotărâtoare, aducându-l pe Christopher în solemna poziție de moștenitor de drept și pe mine în poziția de al doilea fiu.

— Ești la fel de important ca el, zise ea indignată.

El o strânse mai puternic în brațe, impresionat de faptul că ea îl apăra. Christopher fusese la fel de protector, nedându-se niciodată mare cu titlul lui față de Kit, ci simțindu-se uneori inconfortabil cu ierarhia din familia lor.

— Nu când vine vorba despre regatul englez al legilor legate de moștenire.

— Nu-mi plac legile voastre.

— Eu nu am treabă cu legile. Au și ele un scop.

— Spune-mi cum tu și Christian aveți aceleași gânduri, îl îndemnă ea.

El zâmbi larg.

— Nu gânduri exact. Impresii. La început, mereu cred că este ceea ce simt eu, dar, când analizez senzațiile, încep să-mi dau seama că nu sunt ale mele. În noaptea asta, m-am trezit simțindu-mă fără sprijin, trădat, furios. Ceva îl supăra pe Christopher, dar nu îmi dau seama exact ce. Până când îi scriu eu și el îmi trimite un răspuns, criza va fi trecut.

— Criza? Crezi că s-a întâmplat ceva groaznic?

El se uită spre ceață.

— Nu groaznic. Derutant. Nu îți face griji. Va găsi el o soluție.

Ridică pătura pentru a-i acoperi chipul de umezeala din aer. Se auzi sirena.

— Ce sunet singuratic, murmură ea.

Trecură câteva momente până când o simți moale pe el, respirând regulat și ușor. Trebuia să o ducă în pat și să-i șteargă umezeala din păr. Dar, în schimb, o trase mai

aproape de el. Plutise în derivă prea mulți ani, și acum o femeie fragilă începea să-i devină port. Gândul acesta îl tulbura mai mult decât visul.

Capitolul 12

„Ce poate fi rău în asta?”

Stând pe pătura întinsă pe nisip, nu departe de cabană, Kit se temea de răspunsul la întrebarea pe care el o aruncase tu atâta nonșalanță în Fortune, cu o lună în urmă.

Purtând o rochie albă, Ashton stătea lângă el pe pătură, sprijinită în coate, cu micii ei sâni ivindu-se la fel de mândri ca și cum ar fi fost cei mai mari pe care-i văzuse ei vreodată, cu chipul întors spre soare, cu ochii închiși. Privea pierdută în împrejurimi, și, blestemat să-i fie sufletul deja condamnat, dar el începea să se piardă în ea.

În fiecare zi, era ca un copil care avea voie să iasă la prima plimbare. Se bucura de orice vedea, de fiecare sunet, de fiecare aspect al vieții care îi atinge simțurile, și totuși, avea să îi fie negată cea mai puternică senzație dintre toate.

Briza caldă a oceanului îi umfla fustele și se pierdea undeva între gleznele și coapsele ei. Știa cât putea să încânte și să excite o răsuflare delicată peste piele, o răcoare care avea puterea să aprind un foc.

— Auzi urletul oceanului? Întrebă ea liniștită, de parcă se temea să nu-l acopere. Nu am crezut niciodată că se poate auzi așa puternic.

Tot ce auzea el era agitația propriului sânge în tâmpile. Ba încetase să-și mai aranjeze hainele, și acum, în poziția întinsă pe spate, corsetul i se întindea peste piept, scoțând la iveală cei mai mici boboci ispititori. Trei nasturi desfăcuți, patru cel mult, și putea să cuprindă cu gura unul din sfârcurile acelea întărite și să treacă cu limba peste el într-o varietate de feluri: în sus și în jos, dintr-o parte în

alta, un opt, un cerc complet...

— Auzi? întrebă ea.

El își mută privirea asupra ei, încercând să-și controleze nu doar respirația, ci și corpul neascultător. În fiecare dimineață și seară, făceau plimbări lungi de-a lungul țărmului. Începea să-și dea seama că făcuse o gravă eroare de judecată. Ar fi trebuit să-și păstreze plimbările doar pentru el, un timp doar pentru el, dar se bucura de prezența ei mult prea mult. Tuși.

— Poftim?

Ea îi zâmbi de parcă era un copil căruia i se permitea să viseze cu ochii deschiși în timpul lecțiilor.

— Te-am întrebat dacă știi ce creează valurile?

— Valurile?

Ea încuviință din cap.

— Vezi, dincolo de valuri, apa este incredibil de calmă. Valurile par să înceapă fără vreun ritm sau motiv, imense și maiestuoase, apoi dispar pe țărm. Ce le stârnește călătoria?

— Eu de unde naiba să știu?

Se ridică și se duse spre marginea apei. Închise ochii și inspiră adânc. Ah, Doamne, nu era un bărbat predispus la a-și pierde calmul. Chiar și când Christopher se căsătorise cu Clarisse, Kit își păstrase demnitatea cât stătuse lângă fratele său, repetând în cap jurăminte pe care nu el trebuia să le respecte. Să le încalce se dovedise mult mai greu decât se așteptase, dar devenise mai ușor cu timpul. Nu avea să poată cunoaște niciodată carnal femeia pe care o iubise și acum nu putea să facă dragoste cu femeia care era soția lui.

Îi venea să râdă de ironia vieții precum nebunul acela din cârciumă care trăgea în podea.

— Te-am supărat cu vorbitul meu continuu, zise ea încet în urma lui.

— Nu.

Mai degrabă, îl surprinsese. Nu se așteptase să fie atras de ea într-o manieră incontestabilă. Crezuse că aveau să poată călători aici ca prieteni, și, pentru Dumnezeu, asta

aveau să fie. Prieteni. Soț și soție doar cu numele. Putea să-și controleze corpul și mintea câteva zile în plus. Apoi, avea să o ducă înapoi în Dallas, și ea urma să aibă amintiri cu oceanul. Se întoarse cu fața spre ea.

Stătea în picioare, cu vântul înfuriat suflându-i în sus pe picioare fustele și creând un gol care se oprea la încheietura coapselor ei. Femeia nu purta combinezon? Picioarele îi erau goale. Asta putea să înțeleagă. Ce rost aveau pantofii când voiai să simți fiecare fir de nisip sub talpă – dar lenjeria intimă? Dintr-odată, își dădu seama de ce corsajul ei îi oferea o imagine așa clară asupra sânilor ei.

Era o inocentă sau o seducătoare? Nu avea importanță. Nu avea să facă dragoste cu ea, și decizia lui nu avea nimic de-a face cu sănătatea ei, cu fragilitatea ei sau cu avertismentele fratelui ei. Responsabilitatea era singurul fir care îl ținea legat de un jurământ personal care îl făcuse în noaptea în care îi ceruse să se mărite cu el, dar firul devenea tot mai subțire, și, dacă se rupea, se temea pentru propria lui sănătate mentală.

Ashton stătea la masă în timp ce doamna Edwards punea mâncarea pe farfuria ei. Kit intrase în casă ca un om fugărit de un câine.

Amândoi se schimbaseră în haine potrivite pentru masa de seară. El purta o haină și lavalieră și ea purta o rochie de un albastru-deschis.

Abia rostise un cuvânt de la întrebarea ei despre valuri și rareori se uitase la ea. În asta evolua căsătoria odată cu trecerea timpului? Tăcere în locul înțelegerii?

Deși el nega asta, ea știa că făcuse ceva ce-l supăraseră. Poate că regreta că o adusese aici. Erau aici de mai mult timp decât se așteptase ea dar nu de atât de mult timp cât și-ar fi dorit ea.

De cum doamna Edwards ieși din încăpere, Kit privi spre Ashton peste paharul lui de vin.

— Trebuie să mănânci.

Ea dădu farfuria la o parte.

— Nu îmi este foame.

În ochii lui fulgeră mânia în timp ce puneă jos paharul,

dar continua să-l țină.

— Dacă nu mănânci, mâine, când ne vom plimba pe malul mării, vântul te va duce în mare.

— O să mănânc când îmi vei spune de ce ești supărat.

— Nu sunt supărat, zise el cu voce controlată.

— Mincinosule!

El rupse piciorul paharului de vin, și Ashton privi îngrozită cum vinul roșu se vărsă pe Kit și pe masă, împreună cu sângele lui. Luându-și șervetul, ea sări, veni în grabă lângă el și îi luă mâna. Se feri când văzu carnea tăiată și sângele care curgea din rană. Apăsă cu șervetul ei peste palma lui.

— De ce ești supărat pe mine? Ce am făcut?

Ei îi cuprinse obrazul și îi înclină fața, uitându-se în ochii ei.

— Nu ai făcut nimic, dulceață, doar ai fost tu însăși.

— Poate că ar trebui să mă întorc mâine în Dallas.

— Nu. Îi luă cu blândețe mâna liberă. Nu sunt supărat, Ashton. Încerc să controlez un corp care nu dorește să fie controlat și nu prea am noroc cu asta.

Chipul ei se încălzi în timp ce bucuria se agita în ea pentru că el era atras de ea; urmă vinovăția, pentru că, dacă ceda tentației, despărțirea lor avea să fie și mai dificilă. Își dorea să i schimbe starea în cea pe care o avusese în zilele dinaintea zilei de astăzi.

— Deci ești atras de doamna Edwards.

Ochii lui se măriră.

— Dumnezeu, nu! Are cel puțin optzeci de ani.

— Menajera...

— Fata bucătăresei? zâmbi și îi duse mâna la buze. Tu, doar tu mă faci să mă simt de parcă am făcut un pact cu diavolul.

— Atunci, ar trebui să plec.

Cu mâna rănită îi cuprinse obrazul, iar în ochii lui te citeau tristețea și ceva ce ea nu prea reușea să deslușească. Poate regret. Avea să-l înțeleagă vreodată pe bărbatul ăsta cu care se căsătorise?

— Tatăl meu m-a trimis aici pentru că se temea că mă

voi culca cu soția fratelui meu. Este ironic faptul că am jurat să nu mă culc cu a mea.

Ironie și incredibil de dezamăgitor. Stând întinsă lângă el noapte după noapte, descoperise între ei o intimitate crescândă ce părea să nu cunoască granițe. Iubea felul cum capul ei se potrivea în scobitura umărului lui, bătaia constantă a inimii lui, vuietul pieptului lui când respira. De câte ori se trezise chiar înainte de răsărit doar ca să-l privească fără ca el știe. Iubea barba care îi umbrea chipul când se trezea și zâmbetul de pe chipul lui când privirea lui cădea prima dată pe ea, de parcă se bucura că o descoperea în patul lui.

Se uită la mâna lui, recunoscătoare să vadă că sângerarea se opriese.

— Aș prefera să încalci un jurământ decât să mi te amintesc supărat.

El o sărută pe creștetul capului.

— Dacă nu vrei să ai de-a face cu furia mea, atunci mănâncă-ți cina.

Ea se ridică.

— Într-o zi Christian Montgomery, voi găsi o metodă să te opresc din a schimba mereu subiectul exact când devine interesant.

El îi zâmbi.

— Într-o zi, dulceată, te voi face să te bucuri că mi-am onorat jurământul.

*

Kit se trezi în miezul nopții, avertizat de propriul cap că băuse prea mult vin. Briza golfului șoptea peste corpul lui. Ce era pentru el reconfortant sigur pentru soția lui ar fi fost mult prea rece.

Se ridică în fund ca să tragă păturile peste ea, dar își dădu seama că nu avea pe cine să acopere. Era singur, nu doar în pat, ci și în cameră. Fusesse extrem de tăcută cât se pregătise pentru culcare. O ținuse în brațe până adormise el.

În semiobscuritatea din cameră, nu o putea vedea. Lampa nu mai era. Probabil că starea lui de mai devreme, pe care o regreta profund, o împiedicase să doarmă.

Se dădu jos din pat și ieși pe balcon. Văzu golfulețul și umbra albă diafană pe fâșia presărată cu stânci ce se întindea spre golf. De partea cealaltă, se afla Golful Mexicului, dar atenția ei părea să fie îndreptată spre cea mai mică semilună.

Puse repede hainele pe el, apoi luă două păaturi de pe pat. Femeie nebună. Probabil că tremura ca o frunză în vânt. Briza oceanului care venea dinspre apă era întotdeauna mai rece decât cea care venea dinspre pământ.

Se grăbi prin casă, ieșind în noapte, mirându-se de propria reacție. După felul cum îi bătea inima, ai fi zis că fusese atacată de tâlhari. Erau izolați, dar totuși ar fi putut să treacă oricine pe acolo. Traversă mica fâșie de pământ până când ea deveni vizibilă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci aici?

Fără să-și întoarcă privirea de la ocean, ea zise:

— Am nevoie să fiu singură. Mă lași, te rog?

— Să te las... Picioarele lui goale lovira lampa, flacăra nu se stinsese de mult judecând după căldura care îi arse degetele. Înjură în timp ce se împiedică și aproape căzu peste margine, în valurile care se zdrobeau dedesubt. Își recăpătă echilibrul și prinse păturile. Tu n-ai minte?

Privirea lui căzu pe chipul ei, luminat de lumina lunii, Lacrimile fură un semnal pentru inima lui cinică. Îngenunche lângă ea și îi puse o pătură în jurul umerilor.

— De ce plângi?

Ea râse aproape isteric, dur.

— Pentru că nu mă pot preface mereu că sunt curajoasă. Nu mă pot preface mereu că nu mă deranjează faptul că moartea îmi întinde mâna și că atingerea ei va fi rece și eternă. Își șterse lacrimile de pe obraz. Mulțumesc pentru pătură, dar poți pleca. Prefer să petrec momentele astea de slăbiciune de una singură.

— Atunci, nu ar fi trebuit să te căsătorești cu mine,

zise el încet în timp ce se așeza în spatele ei și o cuprindea în brațe, lipindu-i spatele de pieptul lui.

— Kit, te rog...

— Șșttt, șopti el la urechea ei. Avantajul unei căsătorii nu este că avem pe cineva lângă noi când suntem puternici, ci să avem pe cineva pe care să ne sprijinim când suntem slabi.

Ea clătină din cap.

— Dar eu sunt așa des slabă și tânjesc după lucruri pe care nu le pot avea niciodată.

Știind dinainte că se juca cu focul, el o sărută pe ceafă.

— După ce tânjești cel mai mult?

Auzi cum i se taie răsuflarea... apoi nimic, doar valurile care atingeau țărmul. Luna arunca așa puțină lumină, că era aproape inutilă. El strânse brațele mai mult în jurul ei.

— Nu tu ai fost cea care a pretins că trebuie să avem încredere unul în altul cu gândurile noastre?

Ea își lăsă capul pe spate până ajunsese sprijinit pe gâtul lui, și el își puse bărbia pe creștetul ei.

— Spune-mi ce vrei, Ashton, și, dacă este ceva ce îți pot da, o *voi* face.

— *Asta*-i problema. Toată lumea mi-a *dat* mereu totul. Râse ușor. Am vrut un soț, și acum am unul, fără să-i fi câștigat iubirea. Am vrut să vin la Galveston, și aici sunt, pentru că tu m-ai adus când aș fi putut să îmi cumpăr un bilet și să vin singură. Vreau normalitate și independență și nu vreau să mor cu atâtea regrete.

El simți cum îi tremură corpul.

— Ashton...

— Poți, te rog, să pleci ca să-mi plâng singuri de milă fără că mă vadă cineva?

— De ce nu mă lași să văd că ești și tu om?

— Nu vreau să descoperi că sunt egoistă și slabă.

Degetul lui mare alunecă sub bărbia ei și îi întoarse capul până o privi în ochi.

— Nu ai prieteni?

Ea clătină din cap.

— Soția lui David este ceea ce s-ar putea numi o prietenă. Ridică din umeri. Și tu.

Stomacul lui se strânse. Cine avea să fie alături de ea la sfârșit? Înghesui gândul într-un colț întunecat, unde-l putea ascunde de propria conștiință. Nu conta cine avea să fie cu ea. Conta doar că nu avea să fie el. Urma să-i aibă pe David și Madeline.

— Eu nu sunt prietenul tău, Ashton, zise el cu blândețe.

Ea vru să-și întoarcă iute capul, dar el o ținu pe loc.

— Dacă aș fi, nu ai fi deranjată să mă știi aici, văzându-ți slăbiciunile. Deși eu îi consider și pe Grayson și pe Harry prieteni, Harry îmi este prietenul mai bun dintre ei. Îmi știe fiecare slăbiciune, fiecare păcat. Când am nevoie de un duhovnic pentru cel mai rău dintre păcate, cel care m-a condamnat la iad, el acceptă sarcina fără să judece.

O privi în timp ce ea îl analiza, știind că o rodea curiozitatea. Nu știa de ce vorbise cum vorbise. Își dorise să o aline, dar, în schimb, permisesese propriilor demoni să iasă la suprafață.

— Nu pot să cred că ai comis un păcat așa grav încât vei arde în iad după ce vei muri.

— Crede-mă, dulceață, când situația o cere, iadul sosește cu mult înaintea morții.

Ea se foi în brațele lui până când se uită la el direct.

— Ce ai făcut?

— Ce am făcut nu are legătură cu scopul acestei povești – și anume, că un prieten adevărat îți știe greșelile și cu toate astea respectul lui pentru tine nu se diminuează. Dacă mă consideri un prieten, atunci trebuie să fii dispusă să îți împărtășești slăbiciunile cu mine.

— Slăbiciunile mele ți-ar repugna.

— Dacă așa stau lucrurile înseamnă că eu nu îți sunt prieten, și ai face bine să scapi de mine.

Cu un mic răs, ea se cuibări pe umărul lui.

— Dacă scap de tine, cine îmi va ține cald noaptea?

El închise ochii. Să-i țină cald noaptea era ceva doar temporar. Când avea să o ducă înapoi la David... Dumnezeu, dar nu dorea să o ia pe acel drum. Nu acum, nu în seara asta.

— Crezi că valurile se opresc vreodată? întrebă ea încet.

El deschise ochii și privi dincolo de ea. În întunericul oceanului, spre vârfurile albe care păreau să aibă puterea să capteze lumina lunii când nimic altceva nu reușea.

— Nu, zise el cu voce joasă.

— Mi se pare un gând liniștitor, șopti ea, să știi că există pe lumea asta ceva care nu moare.

Simți cum îi cade pe antebraț o lacrimă în timp ce o ținea și o trase mai aproape de el. Îl blestemă pe Harry pentru înțelepciunea cuvintelor lui.

În timp ce se lupta cu lacrimile care-i ardeau ochii, își dădu seama că tocmai căzuse și mai adânc în iad.

Capitolul 13

Cu soarele târziu al după-amiezii intrând în casă, Kit urcă în tăcere scările și intră în camera pe care o împărțea cu soția lui. Ușile balconului erau deschise, la fel ca toate ferestrele. Aerul sărat se juca cu șuvițele libere din părul lui Ashton în timp ce dormea în pat, ținând într-o mână penița care pătasese jurnalul care stătea acolo.

Habar nu avea de ce ea ținea un jurnal. Știa că dormea în fiecare după-masă. Bănuia că în această după-amiază adormise înainte să termine ce avea de scris. În noaptea precedentă, nu dormise bine, nici măcar după ce petrecuseră destul timp uitându-se la marea întunecată.

Își regreta cu disperare comportamentul din ziua anterioară. Își dorea ca ea să-și găsească fericirea pe perioada cât erau împreună, în ziua anterioară nu-i oferise altceva în afară de suferință.

Nu era obișnuit doar să țină în brațe o femeie în timp

ce ea stătea întinsă în patul lui. Cu toate astea, găsea un confort neașteptat în faptul că știa că ea era acolo, cerându-i nimic mai mult decât prezența lui. Dar și faptul că doar o ținea aducea propriul iad, pentru că știa că nu putea merge mai departe de atât.

Slavă Domnului că inocența ei îi permitea să găsească mulțumire în nimic mai mult decât brațele lui în jurul ei!

Clătină din cap în timp ce pata de cerneală devenea tot mai mare. Jurnalul lui Ashton avea să fie distrus până se trezea ea.

Atent să nu o deranjeze, îi luă penița din degetele moi și o puse pe masa de lângă pat. Aplecându-se, o sărută blând pe frunte. Privirea lui alunecă spre jurnal, și își citi propriul nume. Se întoarse. Nu avea să intre în intimitatea ei.

Se opri și privi în urmă. Ar trebui să ia jurnalul din pat. Dacă ea se rostogolea, risca să mototolească paginile. Avea să-l pună pur și simplu pe masă. Putea să facă asta destul de ușor, fără a citi cuvintele.

Luă jurnalul. Avea o caligrafie minunată, fiecare literă ilustrând ideea de perfecțiune a unui profesor. Poate pentru că nu-și putea controla sănătatea, fusese hotărâtă să-ți controleze caligrafia.

Închise caietul. Nu avea să citească ceea ce ea tocmai scrisese despre el. În ciuda faptului că o privire superficială îi dezvăluise numele de cel puțin trei ori îl rodea curiozitatea. Ce rău putea să fie din a de ceea ce scrisese ea înainte ca ei să se căsătorească, evenimente și gânduri care nu aveau de-a face cu el? Cu un sentiment de vinovăție, dădu la prima pagină.

12 aprilie 1866

Mi se pare important să încep cel mai recent jurnal după o noapte de trezire. Simt că până acum am dormit toată viața mea.

În seara aceasta, l-am cunoscut pe Christian Montgomery la o petrecere pe care a organizat-o David.

Când David s-a întors din Anglia, unde l-a cunoscut pe domnul Montgomery, făcuse portretul unui bărbat mai mare decât viața. Imaginează-ți surpriza mea când am descoperit că au fost adevărate cuvintele lui. Nu am cunoscut niciun bărbat care să aibă o ținută de o grație așa regală sau care să atragă atenția doar vorbind sau mișcându-se prin încăpere.

Abia mi-am putut lua privirea de la el. Desigur, el nu m-a observat. Nu am fost spirituală, încântătoare sau atrăgătoare.

Cred că a fost trimis în Texas din cauza unui scandal. Mi-ar plăcea să știu detaliile, deși asta nu ar diminua respectul meu față de el.

Îmi lasă impresia unui om periculos. Un bărbat care ar frânge inimi. I-aș oferi-o pe a mea de bunăvoie drept sacrificiu ca să am parte de atenția lui pentru un singur moment.

Kit privi la soția lui. Se întrebă dacă David îi citise jurnalul și dacă acesta îi influențase decizia de a-i cere lui Kit să se căsătorească cu ea.

Își amână cuvintele rostite de Ashton pe veranda casei doamnei Gurney.

— Eu nu am nimic ce ar atrage atenția unui bărbat ca tine.

Fusese atât de neatent și nepăsător față de sentimentele ei atunci? Probabil. La acel moment, nu era în stare să privească dincolo de vinovăția lui.

Puse jurnalul deoparte și îngenunche lângă pat, studiind felul cum genele ei blonde i se odihneau pe obraji. Așadar, cu patru ani în urmă era dispusă să-și sacrifice inima pentru el. Și acum, voia să ia cu ea în moarte amintirea unei inimi frânte?

Se îndoia. Cuvintele ei fuseseră scrise înainte ca ea să știe că moartea plana asupra ei, când ea avea timp ca inima ei să se vindece și să găsească pe altcineva să o prețuiască.

Până în acest moment, nu înțelesese că orice amintiri

îi oferea e/ aveau să fie cele mai strălucitoare în timp ce ea avea să zacă întinsă așteptând moartea, pentru că erau cele mai recente.

Și ce-i ofense el în ziua anterioară? Furie. Chiar dacă el era furios pe el. Nu pe ea. Furia lui reușise să o supere.

La început. Avusese dreptate. Căsătoria cu o femeie muribundă era o nebunie.

De ce continua să prelungească farsa când asta nu avea să aducă decât regrete? Se ridică în liniște și ieși din cameră, dorindu-și să nu aibă nici un motiv să se întoarcă.

*

Vinovăția îl rodea fără milă în timp ce călărea pe Lancelot prin Galveston. Își dorise cu disperare să scape de moarte.

Dacă ar putea găsi o cale pentru a o ajuta pe Ashton să scape din ghearele ei...

Ghidă calul spre malul apei. Valurile care o intrigau așa mult pe soția lui se loveau de țărm. Auzi râsetele zgomotoase ale bărbaților, urmate de râsul mai blajin al femeilor, mormăielile pescarilor care munceau să aducă la țărm captura zilei, în timp ce doamnele bârfeau despre ultima modă.

Privi spre cerul albastru. În jurul lui, toată lumea se purta de parcă nu se întâmpla nimic rău, în timp ce, la celălalt capăt al insulei, o femeie delicată se lupta să nu fie atinsă de mâna morții.

Începea să înțeleagă de ce Christopher trimisese după el, de ce fratele lui nu putuse să fie cu Clarisse la sfârșit. Christopher își privise soția ducând aceeași luptă pe care Ashton o ducea acum cu mult curaj.

Nu moartea lui Clarisse era greu de îndurat, ci încercările ei inutile de a învinge moartea. Nu dorise să fie martor la înfrângerea ei.

Ca unul care nu aparținea locului, Kit doar se uita la oamenii care se amestecau pe docuri, strigând de pe bărci în vreme ce soarele arunca un abur portocaliu asupra lor.

Se uita spre partea vestică a orizontului. Amurgul avea să se lase în curând. Nu intenționase să fie plecat așa mult. Și cu toate astea o parte din el își dorea să stea departe pentru totdeauna.

Se angajase să o facă pe Ashton doar mireasă, nu să-i devină prieten. Nu să ajungă să țină la ea. Să deteste că moartea avea să-i nege așa multe lucruri

Trase de căpăstru și o luă înapoi spre cabana care părea mai mult o închisoare decât o casă. A doua zi avea să cumpere biletele pentru călătoria lor înapoi spre fratele ei. Decizia fusese luată așa ușor și totuși cu o dificultate de neegalat.

Știa că ea avea să-i accepte decizia, avea să-i înțeleagă raționamentul și nu avea să se împotrivească. Dar putea să spună același lucru despre el însuși, când lui i se strângea stomacul și se simțea ca un om care se îndrepta spre temnița disperării?

Zări casa și nu se putu abține să nu zâmbească. Cu siguranță, ea avea să privească apusul. În anii ce urmau, când avea să vadă soarele apunând la orizont, avea să-și amintească de ea. Avea să o onoreze așa cum continua să o onoreze pe Clarisse. În seara asta. Avea să-i spună acest lucru. Poate că, știind asta, ea avea să se simtă mai în pace.

Opri calul în apropierea micului grajd, deși știa că să se refere la acel loc ca la un grajd era ca și cum i-ar oferi un titlu pe care nu-l merita. Avea un acoperiș, un perete solid, un jgheab cu ovăz și unul cu apă. Dar calul putea trăi o vreme fără lux. Era o cerință mică față de animal și avea să se revanșeze față de el când aveau să revină în Fortune.

Kit știa că avea să-și dorească singurătate pe drumul de întoarcere din Dallas. Roate că avea să facă și câteva ocoluri. Orice să scape de vinovăția care-i biciuia deja conștiința.

Auzi strigătul din interiorul casei, și o teamă brută puse stăpânire pe sufletul lui. Ashton dormea când el plecase, dar bucătăreasa și fiica ei erau în casă. Abia acum, când își auzi soția țipând din nou, își dădu seama că nu

vedea căruța lor.

Traversă în fugă peluza din spatele casei, unde se afla ușa care dădea spre bucătăria deschisă. Nu era un obicei ieșit din comun, ușa fiind ținută deschisă pentru a permite brizei să țină casa răcoroasă. Dar mai auzi un mic țipăt.

Pentru Dumnezeu, dacă cineva ridicase un deget la soția lui, avea să-i smulgă acelui om mâna.

Sări pe verandă și se opri în ușă, uimit să-și vadă soția fluturând o mătură peste o oală cu apă care fierbea.

— Treci înăuntru, bestie, mormăi soția lui, dar crabul care apucase de perii măturii nu părea dispus să-i asculte ordinele.

Cu o foarfecă, ea tăie paiele, și crabul căzu în apă. Ashton, care tremura vizibil, se întoarse. Alți crabi stăteau împrăștiați prin bucătărie.

Amuzat de curajul ei, Kit își încrucișă brațele peste piept și se sprijini de cadrul ușii.

— Ce faceți, doamnă?

Cu un țipăt ea se întoarse. Respirând din greu, se uită la el. Cocul ei era strâmb, iar șuvițe din părul ei atârnavu sălbatic în jurul feței datorită brizei care intra pe ușă. Chipul îi era acoperit de un amestec de făină și funingine. Corsajul îi era ud și apa îi sărise pe fustă.

La dracu'! Femeia asta iar nu purta lenjerie. Pofta puse stăpânire pe el în semn de răzbunare. Dumnezeule, nicio femeie îmbrăcată în cele mai frumoase haine pentru un bal nu-l atrăsese mai mult.

Micile picioare păcăneau în timp ce prada ei se mișca pe podea. Ea se învârtea, ținând mătura precum o armă, ca o zeiță războinică de temut.

— Pleacă, creatură mizerabilă, zise ea în timp ce mătura un crab, răsturnându-l pe spate.

Evitând găleata care stătea pe o parte, ceilalți crabi erau împrăștiați pe podea, cu cleștii ridicați în aer.

Ashton își întoarse capul și se uită urât la el.

— Nu sta acolo. Ajută-mă!

El își desfăcu brațele.

— Dulceață, le este la fel de frică de tine cum îți este

ție de ei.

— Nu îmi este frică, dar nu-mi place să fiu ciupită.

— Te-a ciupit vreunul? Întrebă el, nefiind sigur dacă ar trebui să fie îngrijorat sau amuzat.

— Mi-a ciupit pantoful. Acum, e pe fundul oalei.

Se abținu să nu râdă.

— Ar trebui să fac bine să-mi amintesc să nu te ciupec.

Ea ridică mătura.

— Să nu îndrăznești să râzi de mine, Christian Montgomery. Aveam totul sub control, până am dărmăt găleata.

Își întoarse fața în timp ce ridica găleată pentru a-și ascunde zâmbetul pe care nu și-l putuse reprima. Judecând după cum arăta bucătăria, avea să fie nevoie de o săptămână să o pună în ordine. Era clar că el și soția lui înțelegeau controlul în mod cu totul diferit.

— Da, văd că așa este.

Privi spre ea, întrebându-se de ce i se păreau așa amețitoare expresiile ei de răzvrătire. Dumnezeu, micuțul soarece avea temperament, și lui îi plăcea asta.

— Vezi dacă-i poți strânge cu mătura înapoi în găleată.

El ținu găleata pe loc în vreme ea strângea prin bucătărie cu îndârjirea unui soldat. Cu mișcări iuți și scurte și doar cu câteva sărituri înapoi, îndemnă crabii spre găleată. De cum unul sau doi intrară, el îndreptă găleata, se duse la cuptor și îi aruncă în apa care fierbea.

O auzi pe Ashton țipând și văzu cum un crab atârna de mătură.

— O prind și nu îi mai dau drumul, explică Ashton venind spre cuptor. Dă-te la o parte.

El se supuse în timp ce ea ținea crabul deasupra oalei și mai tăia un pic din mătură. În ritmul ăsta, nu mai aveau cu ce să curețe bucătăria.

Douăzeci de minute mai târziu, el lăsa ultimul crab să cadă în apa care fierbea, având un sentiment de împlinire. Dar observă acum ceva ce nu sesizase înainte. Se întoarse

spre Ashton.

— Ce-i duhoarea asta?

— Oh, nu!

Ea luă un prosop, îl dădu la o parte și deschise cuptorul. Scoase o tigaie cu ceva înnegrit. Biscuiți, bănuie el. Sau poate chifle. Aruncă tigaia pe masă, se lăsă iar un scaun și se lăsă în față, învinsă.

El îngenunche lângă ea, inima i se strânse văzând lacrima solitară care-i aluneca pe obraz. Dacă ar fi fost mai multe, ar fi râs, dar una îl rănea din motive pe care nu le putea înțelege.

Îi dădu la o parte părul de pe față.

— Dulceață, nu plânge. Nebunia asta nu este vina ta. Unde naiba este doamna Edwards? Am angajat-o ca să ne pregătească mesele, și când o să-i spun ce cred...

— Am trimis-o acasă, zise ea, părând a scoate cuvintele cu cleștele din gură.

— De ce, Doamne iartă-mă, ai făcut așa ceva?

Ea îi aruncă o privire scurtă.

— Pentru că am vrut să gătesc eu cina pentru tine. Și acum, uite, totul este un dezastru. Chiflele sunt arse, crabii sunt încăpățânați, sacul de făină este vărsat. În bucătărie este un dezastru. Ridică din umerii ei fragili. Voiam doar să fac ceva pentru tine, pentru că tu faci totul pentru mine.

El îi cuprinse obrazul.

— Mi-ai oferit totul.

— Poftim? Întrebă ea cu speranță în ochi.

O seară pe care nu avea să o uite niciodată. Umbrele amurgului se strecurau pe ușă și pe ferestre, și el nu reușea să-i spună ce-i oferise cu adevărat.

— Chifle englezești, zise el serios.

Ea se încruntă.

— Sunt arse.

— Și așa le facem în Anglia. Nu am mai mâncat chifle așa de când am plecat din Anglia, și îmi era teribil de dor de ele. Luă un cuțit și scoase una din tigaie. O aruncă în aer până se răci ca să o poată țină. Apoi, râcăi crusta arsă. Vezi tu, când le gătești așa cum ai făcut-o tu, capătă o aromă

specială. Apoi, le desfaci, pui mult unt... Încercă să rupă încăpățânată chiflă. Desigur, o adevărată chiflă englezească trebuie să stea în lapte cel puțin o săptămână...

Ea râse.

— Englezii nu mănâncă așa chiflele.

El se lăsă pe vine în fața ei și zâmbi cu căldură.

— Nu, nu le mănâncă așa. Știu că ai zis că nu ai gătit niciodată, dar m-am gândit că ai privit pe cineva făcând asta.

Ea clătină din cap.

— N-am făcut niciodată nimic în viața mea în afară de a sta pe undeva și a fi bolnavă.

Luând o batistă din buzunarul lui, el șterse cu blândețe făina și funinginea de pe fața ei.

— Ashton, am angajat servitori pentru că acasă avem servitori. În Anglia, aveam un valet, un om care mă îmbrăca. Îmi închidea fiecare nasture la cămașă și avea grijă să arăt mereu bine.

— Acum, nu ai valet, sublinie ea.

— Așa este.

— Preferi să ai pe cineva care să facă totul pentru tine?

Conversația nu o luase în direcția în care plănuiise el, dar cumva nu era surprins. Ashton avea o manieră de a-i întoarce lumea cu susul în jos.

— La vremea respectivă, era așa pentru că nu știam că se poate altfel.

Ea zâmbi.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să încep cu ceva mai simplu.

— Păi, dacă are vreo importanță, cred că crabii vor ieși bine, acum că au ajuns în oală. Simți un miros. La naiba! Cred că s-a evaporat apa.

Luă un prosop, sări și se grăbi spre cuptor. Luă oala de pe foc și o duse pe masă.

Ashton se ridică încruntată.

— Și ei sunt distruși?

— Doar animalul de pe fund. Cred că restul vor fi în regulă.

Pe chipul ei se citi ușurare.

— Slavă Cerului! Cina mea nu este un eșec total.

Folosindu-și batista, el șterse funinginea de pe gâtul ei.

— Nu sunt sigur că vrem să riscăm să cinăm înăuntru însă. De ce nu iei o pătură, și eu fac un foc lângă țărnișă? Privim ce a mai rămas din apus și cum răsare luna.

*

Cu un oftat de mulțumire, Ashton stătea întinsă, sprijinindu-se pe coate, și se uita la măreția cerului. În seara asta, luna era doar un zâmbet, dar stelele sclipeau din abundență.

— Nu te-am văzut niciodată mâncând așa mult, zise Kit în timp ce se întindea pe o parte lângă ea.

În spatele lui, ardea încet un foc făcut din lemne aduse de ocean.

— Răzbunare, zise ea cu satisfacție. Și vinovăție. Nu mi-a plăcut să arunc crabii de vii în apă, dar doamna Edwards a zis că trebuie să o fac. Nu voiam ca vreunul dintre ei să fi murit în van.

El râse zgomotos, un sunet dulce precum muzica pentru urechile ei. Întinzându-se, își plimbă degetul de-a lungul bărbiei. Inima ei bătu puternic.

— Dumnezeu, Ashton, ești o încântare. Ce mă fac eu cu tine?

Ea își mută privirea spre el.

— Măine plecăm, nu-i așa? De asta ai lipsit în după-amiaza asta. Ca să aranjezi lucrurile.

— Nu am făcut niciun aranjament pentru plecarea noastră.

— Dar te-ai gândit.

El o privi.

— Da.

Ashton își întoarse privirea spre stele și inspiră adânc.

— Îmi place aerul de aici. Aproape că pot să miros viața marină.

— De ce nu porți lenjerie?

Ea reveni cu privirea la el.

— Cum îți poți da seama?

— Nu sunt un novice când vine vorba despre femei sau hainele lor.

Ea ridică din umeri.

— Mi se pare îngrăditoare, și cred că o femeie în poziția mea ar trebui să-și permită anumite libertăți.

— Mă înnebunești, știi asta.

Ashton îl studie.

— Ce vrei să spui?

El veni mai aproape, îi cuprinse obrazul și își lipi buzele de lateralul gâtului ei, urcând spre ureche.

— Vreau să spun, șopti el răgușit, că mă face să vreau să îți smulg rochia și să mă bucur de priveliștea glorioasă a corpului tău.

Inima ei se agită și căldura din gura lui îi arse carnea. Începu să respire precipitat.

— Mi-ai văzut corpul.

Gura lui alunecă pe bărbia ei și se opri la colțul gurii ei.

— Te referi la noaptea în care tremurai?

Ea murmură aprobator, întrebându-se cum putea el să rostească o întreagă propoziție când ea abia putea gândi.

— Nu am fost atent și am regretat mai apoi.

Ajunse cu gura peste gura ei. Ea se smuci în spate.

— Nu!

— Nu-mi refuza un simplu sărut, Ashton.

— Dar dacă teoria mea este corectă și te vei îmbolnăvi și tu?

— Este un risc pe care sunt dispus și mi-l asum. Ce sens are viața dacă pasiunea este mereu ținută încătușată?

Își lipi gura de gâtului ei, și ea simți cum limba lui îi gustă carnea. Voia să faci și ea la fel cu el. Să cunoască pasiunea și grandoarea vieții.

— De ce încerci și îmi faci pe plac cu o masă dacă nu ții la mine? Întrebă el frecându-și nasul de gâtul ei.

— Țin la tine, dar am jurat...

— Să nu ne consumăm mariajul. Un sărut nu înseamnă asta.

Gura lui veni peste a ei, amuțindu-i toate protestele, eliberând-o de orice gând rațional, cu excepția unuia: voia să-și petreacă restul vieții în brațele lui.

Limba lui o atinse pe a ei în timp ce-și mișca ușor corpul, strecurând un picior între coapsele ei. Căldura se învoldura în ea, străbătând-o în cascade. Își ridică instinctiv soldurile, lipindu-se de erecția lui. Dacă asta era pasiunea, se gândi că ar muri cu plăcere din cauza ei.

Gemând, își strecură mâinile pe sub cămașa lui ca să-i poată cuprinde umerii goi. El își mișcă gura de lângă a ei și porni spre urechea ei.

— Simt că iau foc, zise el. Hai să mergem să înotăm!

Deschizând ochii, ea privi dincolo de el, spre pătura de stele de deasupra.

— Să înotăm? În ocean?

El înălță capul. Ochii îi erau umbriți de noapte, dar zâmbetul îi era cald.

— Mai știi vreo altă apă pe aici?

— O să mor. Duse mâna la gură și râse. Mama mereu m-a avertizat să nu intru în apă. Nu știu să înot.

— Atunci, nu o să mergem departe, zise el în timp ce-i deschidea un nasture de la corsaj. Și te țin tot timpul.

Mai desfăcu un nasture.

— Ce faci? Întrebă ea.

— Te ajut să te dezbraci de rochie.

— Și hainele tale?

— Le voi da jos și pe ale mele. O sărută în valea puțin adâncă dintre sânii ei, expuși acum atingerii degetelor lui abile. Mi le poți da tu jos, dacă vrei.

Se dădu jos de pe ea și o trase în fund pe pătura pe care mai devreme ea stătuse întinsă. Ashton simți briza jucându-se cu corsajul ei desfăcut în timp ce el îi scotea acele din păr.

Înghiți cu dificultate.

— Mi se pare un pic indecent.

El chicoti ușor.

— Nu e nimeni să ne vadă. Și chiar dacă ar fi, ești soția mea.

Aruncă ultimul ac de păr, și părul ei se revărsă în cascadă în jurul umerilor ei. Își strecură lent mâinile printre bucățile de material despărțite ale corsajul ei. Palmele lui atingându-i carnea în timp ce el îndepărta materialul de pe umerii ei. Căldura se aprinse în ea în timp ce flăcările focului aruncau umbre în jurul lor.

El îi eliberă brațele de mâneci, și corsajul ajunsese adunat în jurul taliei ei. Își plimbă degetul pe clavicula ei.

— Incredibil de minunat, zise el cu voce așa înceată, că aproape fu acoperită de sunetul valurilor oceanului

Cu mâini tremurânde, ea începu să-i desfacă nasturii de la cămașă. Se așteptase ca mâinile lui să fie la fel de nemișcate cum fuseseră ale ei cât el îi desfăcuse corsetul, dar se părea că el nu era capabil să nu o atingă. Mâinile lui urcau și coborau pe brațele ei, cuprinzându-i talia și trecând peste coastele ei, oprindu-se doar când se odihneau sub sâni el Gura i se uscă.

— Am terminat de desfăcut nasturii.

El scoase un geamăt de aprobare, apoi își luă mâinile de pe ea și trase cămașa peste cap. Ea se folosi de ocazie pentru a-i atinge pieptul cu mâinile.

— Kit, nu știu dacă asta-i o idee bună.

— Soția mea este timidă, zise el încet. Prea bine, dă-ți jos restul hainelor și ne întâlnim lângă apă.

Îl privi cum se ridică ușor, cu grație și încredere. Leși din raza luminii focului, îndreptându-se spre apă, unde deveni doar o siluetă, își scoase pantalonii și îi aruncă într-o parte, dar ea nu putea vedea mai mult decât conturul lui.

Își desfăcu nasturii fustei și o dădu jos. Își studie soțul, care o aștepta cu răbdare. Bănuia că majoritatea femeilor ajungeau să cunoască trupul soțului lor într-o manieră intimă în noaptea nunții.

De ce se temea?

Cu siguranță, nu de el. Poate, precum Eva, simțea că avea să câștige cunoașterea în noaptea asta, o cunoaștere de care era mai bine să nu aibă parte.

Trăgând adânc aer în piept, se ridică și traversează nisipul, simțindu-se incredibil de vulnerabilă și de liberă.

Kit își privi soția venind ezitant spre el.

Ce naiba îl apucase să sugereze să înoate? Ar fi dat vina pe vin dacă ar fi băut.

Dar adevărul se afla undeva între nebunie și obsesie. Dumnezeu. Dar chiar își dorea ca ea să fie soția lui, și nu putea să o aibă... niciodată. Se gândise de câteva ori să o ducă pe tărâmul plăcerii, dar fără a merge și el acolo.

Ar vedea ea acțiunea lui ca o trădare sau ca un dar? Nu voia să o rănească sau să-i provoace regrete în vreun fel.

Nu mai simțise posesivitatea asta față de o femeie, cu excepția lui Clarisse. Cu toate astea, acum, când închidea ochii, nu mai putea vedea chipul lui Clarisse. Îl vedea doar pe al soției lui. Prea palid, prea slab. Deși ea mânca mai mult. Poate că era de la aerul sărat. Cu siguranță, îi crescuse și lui apetitul – și nu doar pentru mâncare.

Întinse mâna spre Ashton. Ea își strecură mâna tremurândă în a lui.

— Ți-e frig? Întrebă el.

— Nu. Doar că nu prea văd.

Ceea ce era mai bine, își dădu el seama.

— Apa este caldă, o asigură el în timp ce o conducea spre apă.

— Bănuiesc că tu poți înota, zise ea, dar el îi auzi îndoiala din voce.

— Bănuiești corect.

Valurile se învârteau în jurul gambelor lui în timp ce nisipul se mișca sub picioarele lui.

— Cât de departe mergem? Întrebă ea.

— Până îmi spui tu să mă opresc.

— Crabii or fi animale răzbunătoare?

Râzând, se uită la ea.

— Îți este teamă că vor veni după tine fiindcă le-ai

mâncat verii?

— Doar mă prostesc, bănuiesc. Mâna ei se încordă în a lui. Îmi place cum se simt apa și nisipul ud. Este ceva diferit.

— Vreau să te bucuri.

— Te gândești vreodată să pleci de aici și să te întorci în Anglia?

— În fiecare zi, din păcate.

Ea se opri și el se întoarse spre ea.

— Chiar te gândești? întrebă ea cu uimire în voce.

— Spre deosebire de Harry și Grayson, care acum au familii, eu nu am nimic care să mă țină aici.

De cum rosti cuvintele, știu că ea avea să-l rețină aici. Patru luni, șase luni, un an. Atâta timp cât ea respira, el avea să rămână.

— Atunci, de ce nu te-ai întors acasă? întrebă ea.

— Pentru că nu mă cheamă nimic înapoi. O trase de mână. Haide, să mergem mai în față.

Apa clipoceă la nivelul taliei lui; valurile erau blânde, dar insistente. Ea scoase un mic țipăt și sări spre el. El o prinse, ținând-o lângă el, cu picioarele ei sprijinite pe gamba lui.

— Ceva mi-a atins piciorul, ceva rece și strălucitor, zise ea, respirând din greu.

— Cu siguranță, un pește inofensiv. Își petrecu brațele sub ea și o ridică mult deasupra șoldurilor lui. Ridică-ți picioarele și pune-le în jurul taliei mele.

Tremurând, ea făcu întocmai, lipindu-și sânii de pieptul lui.

— Ar trebui să ieșim acum din apă.

— De ce? întrebă el în timp ce căldura corpului ei trecea în al lui.

Ea se înclină un pic spre spate.

— Ar putea fi o creatură periculoasă.

— Ne-ar fi atacat deja.

Singura creatură periculoasă din apă era el. Susținând-o cu o mână mai jos de șolduri, își petrecu cealaltă mână pe după spatele ei. Înghițind greu, o sărută

deasupra sânilor.

— Kit, zise ea cu un oftat.

Se așteptase ca ea să se retragă. Dar ea își trecu degetele prin părul lui și îl trase mai aproape. El își întoarse ușor capul, îi cuprinse sfârcul care se întărea în gură și îl supse cu blândețe.

Ea își lăsă capul pe spate.

— Oh, Dumnezeuule!

El făcu un cerc cu limba pe carnea ei proeminentă, apoi o sărută pe sân.

— Vreau să știu ce gust are carnea ta, toată. Vreau să-ți ofer plăcere, Ashton, zise el cu o voce răgușită pe care abia și-o recunosc.

— Cred că tocmai ai făcut-o, șopti ea.

— Nu, ăsta a fost doar începutul. Își înclină capul în sus. Există multe feluri de a-ți oferi plăcere, dar trebuie să vrei și să ai încredere în mine.

Ea își coborî chipul și îi atinse buzele cu ale ei.

— Am încredere în tine, Christian, din toată inima și accept tot ce ești dispus să-mi oferi.

El sărută valea dintre sâni ei și începu să iasă din apă, știind chiar în timp ce făcea asta că se adâncea tot mai mult în iad.

*

Ashton se uita la flăcările focului, adus la viață de lemnul pe care Kit îl adăugase pentru a o încălzi. Stătea în lumina flăcărilor, în timp ce el se întindea de partea cealaltă, ascuns în umbre, mișcându-și mâna lent, provocator peste coapsa ei, între genunchi și sold.

Ea închise ochii. Ar fi trebuit să-i spună că nu avea nevoie de foc. Căldura pe care el o trezise adânc în ea era în măsură să îndepărteze orice răcoare pe care aerul nopții ar putea-o aduce.

El își frecă nasul de gâtul ei, aproape de urechea ei.

— Să nu-ți fie teamă, Ashton.

— Nu îmi este.

Mâna lui alunecă sub genunchiul ei și îi ridică piciorul până când degetele lui atinseră coapsa ei pe partea din spate. Ea murmură încet. Mâinile lui nu erau ca ale ei. Palmele lui erau mai aspre, dar atingerea lui era blândă, așa diferită de atunci când ea se spăla. Mișcările lui nu erau grăbite, de parcă aveau toată noaptea la dispoziție, de parcă răsăritul putea să aștepte.

Își mișcă gura de-a lungul gâtului ei și ajunsese sub bărbia ei.

— Așa? întrebă el.

— Mmm. Răspunse ea, bucurându-se de fiecare libertate pe care el și-o permitea.

Își trecu letargică degetele prin părul lui des, și o mână îi alunecă peste umărul lui, delectându-se cu mușchii lui solizi aflați sub pielea lui.

Mare parte din viața ei fusese obosită, dar senzația asta o făcea să se simtă vie chiar dacă-i făcea oasele să se topească. Ar fi putut să nu se mai miște niciodată din acest loc. Poate că avea să moară aici.

El își mișcă degetul de-a lungul șoldului ei, ajunsese în curba de pe lateral și se opri pe coastele ei, cu degetul mare atingând umflătura inferioară a sânelui ei. Un fior intens o străbătu, făcându-i degetele să tremure înainte de a le înfige în carnea lui fierbinte.

El își reglă poziția mâinii ușor, și palma lui îi cuprinse sânul.

— Se potrivește perfect, murmură el, și ea crezu că nu-l iubise vreodată mai mult pentru că o accepta așa cum era.

— Kit...

Orice ar fi vrut să spună printr-un oftat visător se pierdu când el îi acoperi gura cu a lui. Foamea pe care o simți venind din partea lui o surprinse. Limba lui atinse marginea buzelor ei în timp ce mâna îi aluneca în jos pe corpul ei. Simți cum sporește căldura, cum corpul ei tremură de nevoi pe care nu le înțelegea. Cu abilitate și hotărâre, el îi desfăcu buzele în timp ce mâna lui o cuprinse intim.

Ea se încordă, și el rămase nemișcat, tachinându-i gura doar cu limba, provocând-o să-l urmeze. Când limba lui se retrase, ea scânci și-l urmă, aflând pentru prima dată secretele gurii lui, atingând cu limba buzele lui, dinții lui, până ajunse la limba lui.

El gemu în timp ce-și mișcă ușor corpul până când pieptul lui tare întâlnește curbele ei moi. Cu mâna liberă, îi cuprinse capul și-l înclină ușor, sărutând-o mai adânc, limba lui valsând cu a ei până când ea jură că putea auzi sunetul viorilor, o amintire fantomatică din noaptea nunții lor, când dansaseră.

În locul unde coapsele ei se uneau, degetele lui începură să o atingă lent și cu blândețe, în contrast cu foamea rapace a gurii lui. Mâinile ei îl strânseseră mai puternic de umeri, ancorând-o de pământ când ea voia să atingă raiul.

Era un artist în a crea cu gura și mâinile o rețea complexă de senzații pe care ea nu îndrăznise niciodată să și le imagineze. Se înfierbântă, iar corpul îi tremura din vârful degetelor până în creștetul capului. Deși nu o atingea în întregime, era ca și cum ar fi făcut-o. Nu știuse niciodată că o călătorie spre plăcere includea totul dintr-un om: inima, corpul și sufletul. Întrepătrunse, inseparabile. Le făcea pe toate să tremure de uimire.

Plăcerea dulce spirala din miezul ei, urca pe șira spinării și se împrăstia în fiecare membru și, când crezu că nu avea să mai suporte, erupse într-o vâltoare de pasiune care nu cunoștea limite. Țipă, arcuindu-și spatele, strângându-l mai tare.

Mâna lui se opri. Respira la fel de precipitat ca ea. O sărută pe chip, pe maxilar, pe gât și pe umeri. Își mută mâinile pe coastele ei și își îngropă chipul între sânii ei.

Cu respirația care redevenea constantă, ea își dori să poată rămâne acolo pentru totdeauna. Ar fi putut să moară fără să știe *plăcerile* carnale. Voia să-i mulțumească, dar nu găsea niciun cuvânt suficient de potrivit pentru a exprima admirația cu care el o satisfăcuse.

Îi pieptăna părul cu degetele. El făcea cercuri cu limba

peste pielea ei, iar ea ridică privirea la stele.

Niciuna nu strălucea la fel de puternic precum darul pe care Kit tocmai i-l oferise.

Capitolul 14

Kit se trezi, amenințat cu o altă zi de lumină nemiloasă de dinainte de răsărit.

Nu-i venea să creadă că printr-o activitate așa inocentă precum înotul îi oferise plăcere soției lui. Dar, în timp ce se înjura, o mică parte din el, vanitatea masculină, fără îndoială, se bucura. Se bucura că îi dăduse ocazia să guste din plăcere.

Nimeni nu ar trebui să părăsească pământul fără să experimenteze așa ceva.

O dusesse pe Ashton în casă, amândoi în pielea goală. Dacă marea nu luase cu ea dovezile, bănuia că trebuia să se întoarcă la țarm și să adune pătura și hainele. Dacă lucrurile aveau să fie văzute de doamna Edwards sau de fiica ei, Kit era sigur că ele aveau să știe ce se întâmplase pe mal noaptea trecută. Iar imaginația lor ar fi mers chiar mai departe.

Dumnezeule, dar își dorise. Nu era în stilul lui să ofere plăcere fizică în timp ce el nu primea deloc. Dar normalitatea îl părăsise odată cu rațiunea în noaptea în care o ceruse pe Ashton de soție.

Cu toate astea, nu avea nici un regret. Avea momente de furie, da, de frustrare neîmpărtășită fără îndoială – dar nu regrete. Doar o dorință tot mai mare de a-i oferi mai mult.

Ea se mulțumea cu așa puțin, când el cunoscuse femeii nemulțumite de mult mai mult. De ce nu puteau lăcomia sau avariția să fie o condiție pentru boală? De ce alegea victimele dintre cei care meritau cel puțin mânia ei?

Simți cearceaful mișcându-se și întredeschise ochii. Apoi, îi deschise complet, nevenindu-i să creadă ce vedea.

Ridicată într-un cot, soția lui își băgase capul sub cearceaful pe care îl săltase un pic. Amândoi erau goi, și el putea foarte bine să ghicească la ce se holba ea.

Deși nu era un bărbat pudic, tot simți cum se îmbujorează.

— Doamnă, ce faci?

Tresărind, ea trase în jos de cearșaf, strângându-l la sâni, cu gura larg deschisă, la fel ca ochii. Clipi.

— Se modifică. Nu am putut să o văd pe întuneric, dar noaptea trecută mi s-a părut că simt că este... diferită... uneori.

Oh, Doamne, era sfâșiat între disperare și impulsul de a râde. Ridică dintr-o sprânceană.

— Da?

Ea încuviință din cap viguros și arată cu degetul spre mijlocul părții lui de pat, unde cearșaful se ridica rapid.

— Anatomia ta.

— Anatomia mea?

— Nu repeta sub formă de întrebare tot ce spun, ca să par grea de cap. Am citit toate cărțile medicale pe care le-am putut găsi, sperând să descopăr un tratament pentru boala mea. Așadar, cunosc anatomia și știu că ea are un nume. Doar că acum nu-mi amintesc.

— Nu știu cum i se spune în cărțile tale de anatomie, dar îți pot da o listă întreagă de nume bune de folosit, deși cred că nici unul nu ar trebui rostit de buzele unei femei.

Ea se încruntă.

— De ce se modifică?

El gemu în sinea lui, reprimându-și câteva înjurături. Tuși.

— Pentru că, atunci când un bărbat face pe deplin dragoste cu o femeie... pentru ca trupul lui să se unească cu al ei, el are nevoie de o anumită... soliditate.

În ochii ei se citi dezamăgirea.

— Înțeleg. Deci azi-noapte tu nu ai făcut pe deplin dragoste cu mine.

— Ți-am oferit plăcere, nu?

Roșind, ea își lăsa genele în jos. El îi cuprinse chipul.

— Se poate face dragoste în multe moduri. O mângâie în colțul ochiului cu degetul mare, până când ea deschise ochii și-l privi direct. Am fost de acord să nu ne consumăm mariajul, dar, în ceea ce mă privește, eu am făcut dragoste cu tine azi-noapte.

Ea încuviință ușor din cap.

— Eu am simțit că ai făcut, da. A fost cel mai splendid moment al vieții mele.

— Asta este tot ce contează, nu-i așa?

Ea îi atinse obrazul, și o dorință neașteptată se trezi în el.

— Te doare când este tare?

Da, pentru Dumnezeu, în acest moment îl omora. Dacă nu ieșea din pat în acea clipă, avea să-și rostogolească soția dulce, delicată și inocentă pe spate și să consume căsătoria cu o sălbăticie care îl speria. Avea nevoile unui barbar.

Trase de cearșaf și se dădu jos din pat.

— Pune o rochie pe tine, îi ceru el. Fără lenjerie.

— De ce?

Cu spatele la ea, încercând să-și ferească de privirea ei corpul incontrollabil, se uită peste umăr.

— Ieșim la o plimbare.

*

O plimbare călare. De ce se gândise ea la o excursie romantică cu trăsura la răsărit?

Ashton se întrebă dacă venea un moment în care o soție știe exact ce voia să spună soțul ei, fără ca el să trebuiască să îi explice în detaliu.

Cu siguranță, nu-și imaginase că avea să stea călare pe un cal mare negru, fără șa sub ea, cu fustele lovindu-se de picioarele ei în timp ce simțea puterea animalului care galopa de-a lungul țărmului, împrôșcând cu apă în jurul său.

Se agăță bine de coama lui, în timp ce soțul ei avea un braț ferm în jurul ei și ținea frâiele cu cealaltă mână. Stătea între coapsele lui ferme, îndreptându-se spre soarele

care răsărea, cu vântul vâjâind pe lângă urechile ei.

Simțea cum căldura corpului lui Kit ardea prin materialul subțire al corsajului ei. Iubea libertățile pe care el i le oferea. Și mai mult iubea atingerea lui, apropierea lui, onestitatea lui și faptul că el roșise.

În dimineața asta, stând în pat, își simțise inima ca o floare care-și deschide petalele când pusese întrebări și văzuse cum chipul lui se îmbujorase. Crezuse că se îndrăgostise de el când îl cunoscuse în Dallas.

Dar acum știa că nu fusese nimic mai mult decât pasiune. În urmă cu patru ani, o intrigase și o fascinase.

Încă avea efectul ăsta asupra ei, dar sentimentele ei înfloriseră, fiind la fel de radiante ca răsăritul. Îl iubea.

O binecuvântare și un blestem, pentru că avea să plece din lumea asta mai fericită decât fusese vreodată, dar plângând totuși după timpul pe care nu avea să-l poată petrece cu el.

Opri calul la limita unui golfuleț. Kit trase aer în piept mai profund decât ea.

Ea încercă să respire și se trezi cu un acces de tuse. Simțind resentimente față de propriul corp care-i reamintea de sănătatea ei fragilă, luă batista pe care el i-o oferise și își acoperi gura. El îi masă spatele până când criza trecu.

Așteptându-se la ce era mai rău, se uită la bumbacul alb. Nici urmă de sânge. Oftă ușurată și tremurând în timp ce băga bucata de pânză în buzunarul fustei.

— Ești bine? Întrebă el, cu o preocupare reală în voce.

Ea se rezemă de pieptul lui și încuviință din cap.

— Începeam, de fapt, să am speranțe. Nu-mi amintesc să fi tușit de când suntem aici.

— Aerul este bun atâta timp cât suntem contra vântului, care aduce mirosul de pește putrezit, zise el încet.

— Mereu te-ai trezit așa devreme? Întrebă ea.

Kit o sărută pe ceafă.

— Mmm-uh.

Ea zâmbi ușor.

— Cred că era o dezamăgire pentru amantele tale.

— Nu am avut niciodată amantă. Cuvântul sugerează

o relație de un anume fel, un angajament. Eu nu căutam așa ceva.

Ashton își întoarse capul.

— Dar ai fost cu femeii.

— Prea multe ca să le mai număr, și mă îndoiesc serios că vrei să purtăm discuția asta.

Ea îi studie ridurile create de greutate, nu de bucurie.

— Clarisse este singura femeie pe care ai iubit-o?

— Nu. Mi-am iubit mama. Îl privi cum înghite în timp ce-și mișca degetele pe chipul ei. Și pe tine.

Inima ei sări în același moment în care se prăbuși. Bucuria și tristețea îi provocară o durere insuportabilă. Se forță să afișeze un zâmbet pe care îl știa ezitant.

— Ești prea bun să spui asta.

El îi atinse colțul ochiului cu degetul mare.

Dacă aș fi bun, ți-aș fi ignorat întrebarea. Din prima clipă în care am cunoscut-o pe Clarisse și până în ziua în care m-am căsătorit cu tine, m-am trezit cu gândul la ea. Îi atinse ușor buzele cu ale lui. Acum, singurele momente când mă gândesc la ea sunt cele în care o menționezi tu. Mereu am crezut că, atunci când voi muri, singur și fără familie, ultimul meu gând va fi legat de ea. Acum, știu că va fi legat de tine.

Ochii o ardeau în timp ce își întorcea capul pentru a se uita la răsărit. Printre lacrimi, nu putea vedea decât un caleidoscop de culori.

— Nu ar fi trebuit să mă iubești.

El oftă adânc.

— Crede-mă, dulceață, nu am avut intenția de a mă îndrăgosti de tine.

— Nu vei muri singur și fără familie. Promite-mi că va fi cineva după mine. Auzi doar vântul suflând cu putere peste valurile oceanului. Închise ochii, forțând lacrimile să-i alunece pe obraji. Promite-mi, Christian.

— O promisiune aruncată în vânt este uitată în momentul în care vântul nu mai bate.

Dădu drumul frâielor și o cuprinse cu brațele. Calul pufni și păși în lateral. Ea simți cum coapsele lui Kit se

Încordează în timp ce controla animalul doar cu picioarele.

— Răsăritul este foarte frumos în dimineața asta, zise el cu voce joasă.

Inima ei se strânse, și i se puse un nod în gât. Neputând să vorbească, deschise ochii pentru a întâmpina răsăritul unei noi zile. Dar, în adâncul inimii ei, simțea ca și cum o mică parte din ea ar fi murit deja, știind ce pregătea viața pentru el.

Îi simți respirația pe urechea ei.

— Nu îți face griji, Ashton. Timpul petrecut cu tine a fost un dar pe care nu-l meritam.

Ea clătină din cap.

— Nu vreau să fii singur.

— Atunci, nu muri.

Inima ei se strânse la replica lui.

— O spui de parcă aş avea de ales.

— Uneori, mă întreb dacă nu ți-ai acceptat soarta cu prea multă grație, și cu acceptarea vine împlinirea.

— Este ușor să filosofezi când nu vezi moartea în față.

El scoase un chicot jos, cinic.

— Eu nu filosofez, pentru că am fost moartea.

Ea se întoarce.

— Ce vrea să însemne asta?

El își feri privirea și apucă frâiele.

— Hai să mergem în oraș astăzi și să cumpărăm niște bijuterii pe care să le ai ca amintire.

Întoarce calul. Dar în ea izbucni furia.

— Tu nu-mi faci nici o promisiune și nu-mi dai explicații.

El îi întâlnește privirea.

— Îți promit un lucru: nu îți voi oferi mai puțin decât i-am oferit lui Clarisse. O statuie de marmură a unui înger să te vegheze în somnul de veci și flori proaspete pe mormântul tău în fiecare zi.

Ea îi prinse antebrațul, înfigându-și degetele în el, oprindu-l.

— De ce aş vrea o promisiune despre marmură rece și flori care se vor veșteji? La ce mi-ar servi?

Văzu confuzia și furia din ochii lui când ea îi puse promisiunea sub semnul întrebării.

— Arată că ai fost iubită și că ești ținută minte.

— Îmi onorează moartea, nu viața. Dându-și seama că-l rănisese cu adevărat, își lipi palma de obrazul lui. Nu jurământul lui față de ea îl rănea, ci darurile lui pentru femeia pe care o iubise înainte de ea, daruri pe care el le crezuse demne de ea. Nu mă îndoiesc în privința sincerității darurilor tale sau că Clarisse era demnă de devoțiunea ta. Zâmbi cu căldură. Flori proaspete în fiecare zi și un înger care să vegheze asupra ei. Orice altă femeie ar fi onorată. Dar eu am crescut și-am trăit în umbra morții. Dacă vrei să mă onorezi, banii pe care i-ai cheltui pe flori sau statui dă-i-i unui medic care caută un tratament pentru orice boală care provoacă suferință ori moarte. Nu mă voi simți neglijată dacă mormântul îmi va fi acoperit de buruieni.

— Meriți mai mult decât buruieni, și nu voi permite să te mulțumești cu mai puțin decât meriți.

Ea își lipi buzele de ale lui.

— Atunci, o floare. Un trandafir alb ca acela pe care mi l-ai dat în după-amiaza când am avut prima noastră plimbare. Dar nu mai mult de atât. Știai că în orașul ăsta cunoscut pentru leandrii și măreție, jumătate dintre persoanele care mor în fiecare zi sunt copii? Găsește o cauză mai meritorie decât să-mi decorezi mormântul.

El miji ochii, și ea se temu că el nu avea să cedeze. Într-un final, oftă profund.

— Un trandafir în fiecare zi și o statueta mică.

— O statueta micuță.

El îi prinse capul și o sprijini de scobitura umărului său. Îl auzi cum înghite cu dificultate.

— Dacă asta preferi, dulceață, atunci, asta voi face.

— Nu te critic că-i trimiți flori lui Clarisse. Eu pur și simplu nu vreau.

— Ție îți plac apusurile, zise el încet.

Ea încuviință din cap.

— Dar prefer răsăriturile. Luăm ca și cum ni s-ar cuveni luxul timpului, ne trăim viața de parcă ziua de mâine

este o garanție, nu un dar.

*

Stând pe malul apei, Kit privea cum becațele plonjează și aleargă de-a lungul țărmului. Deasupra, pescărușii concureau pentru atenția lui, dar mintea lui era inundată de gânduri despre soția sa.

Hotărâseră să lase călătoria lor în centrul orașului Galveston pentru mai târziu, după ce ea avea să doarmă. Urmau să ia cina la un restaurant.

El mersese mai devreme în oraș și închiriasse o trăsură. Vizitase spitalul St. Mary și vorbise pe îndelete cu un medic. Plimbări lungi, o dietă bună și aerul uscat erau soluțiile acestuia pentru tuberculoză. Uneori, pacienții cu tuberculoză își reveneau – chiar și cei care tușeau sânge –, și habar nu avea de ce.

Medicul îi oferise o fărâmbă de speranță, dar Kit ar fi preferat un tratament complet. Poate ar fi existat un tratament dacă el ar fi dat spitalului banii câștigați în prima vară, culegând bumbac, în loc să-i trimită avocatului lui în Anglia ca să se asigure că Clarisse avea flori proaspete pe mormântul ei. Ea iubise florile foarte mult. El fel dorise să-i ofere după moarte ceea ce nud putuse oferi fățiș în timpul vieții.

Cu o parte din banii câștigați din afacerea cu vitele, comandase statuia pentru Clarisse. Christopher îi scrisese că ieșise foarte frumoasă.

Kit se lăsă pe vine și își plecă ușor capul, simțind un junghi în piept. Își înfipse coatele în coapse și își prinse mâinile, o prinsoare dureroasă care făcea prea puțin pentru a opri durerea. Nu plânsese când murise Clarisse. La înmormântarea ei, rămăsese stoic și puternic, sentimentele lui fiind cunoscute doar de el și de fratele lui.

Fiecare petala ofilită reprezenta lacrimă pe care nu avusese permisiunea să o verse public, și putuse să le elibereze în privat.

Văzu cum un strop de apă ajunge pe pământ între

picioarele lui. Nisipul îl absorbi cu lăcomie. Și apoi, un alt strop. Cinci ani în care ținuse suferința sub control și, exact când crezuse că Clarisse nu mai conta, descoperea fix opusul.

Simți niște brațe subțiri cuprinzându-l și un corp lipindu-se de spatele lui în timp ce o femeie își puse capul pe umărul lui. Îl ținu ca să nu-și poată șterge rușinea lacrimilor din ochi.

— Credeam că dormi, zise el brusc.

— Credeam că ai zis că avantajul căsătoriei este că îți dă pe cineva pe care să te sprijini.

A naibii femeie cât răstălmăcea cuvintele.

— Dacă mă sprijin pe tine, cădem amândoi.

Brațele ei îl strânsesă mai tare.

— Sunt mai puternică decât crezi, Christian Montgomery.

El clătină din cap, neputând opri lacrimile, acum că le eliberase.

— Nu am vrut ca Clarisse să moară. De asta i-am trimis flori în fiecare zi. Deși, dacă se uită înapoi din rai, probabil crede că vin de la Christopher. Toate micile surprize pe care le-am lăsat pentru ea... credea că erau de la Christopher. Oftă, tremurând. Îți amintești când ți-am spus cât de legați eram eu și Christopher?

— Da.

— Uneori, mă întreb dacă eu nu cumva simțeam dragostea lui pentru Clarisse, nu pe a mea.

Blestemate fie lacrimile care curgeau libere și pieptul care îl dureau de parcă stătea să cedeze sub propria greutate.

Ea îl ocoli, îi întâlni privirea și adună cu tandrețe lacrimile lui pe degetele ei.

— Ai iubit-o. Am văzut în ochii tăi în prima noapte când te-am auzit vorbind despre ea. Și o văd acum.

El își plecă ușor capul.

— Ar trebui să te întorci în casă.

Ea își trecu degetele prin părul lui și își lipi pieptul de chipul lui.

— Ca să-ți plângi suferința singur.

— Prefer așa.

— Atunci, nu ar fi trebuit să te căsătorești cu mine. Îi sărută pe creștet și pe frunte, apoi se aplecă și sărută lacrimile care-i udu obrazii. Te iubesc.

Starea lui se înălță cu bucurie, apoi se prăbuși cu o disperare inegalabilă.

— Nu merit iubirea ta.

Ea îi zâmbi inocent și îi cuprinse chipul între palme.

— Ești prea dur cu tine. Cum poți să te îndoiești că sentimentele tale pentru Clarisse au fost reale? Ele sunt motivul pentru care ai trimis flori la mormântul ei în fiecare zi și i-ai oferit un înger de piatră să o vegheze. Îi atinse buzele cu ale ei. El deschise ochii. A avut un înger în viață, Christian. Și eu am la fel.

— Eu nu sunt un înger!

Se ridică și merse până la limita apei. Îi simți prezența mai mult decât o auzi apropiindu-se.

— Nu te-ai căsătorit cu mine ca să-mi ușurezi moartea, să-mi oferi amintiri și să-mi diminuezi regretele?

El râse forțat.

— Nu mai știu, Ashton. Motivele mele greșite s-au întors împotriva mea, pentru că singurul lucru de care nu mă îndoiesc este ceea ce simt pentru tine. Se întoarce cu fața spre ea. Te iubesc. Își petrecu un braț în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Îi atinse obrazul cu degetele. Nu vreau să te văd suferind.

Ea îi zâmbi timid.

— Voi fi înapoi în Dallas cu mult înainte de a ajunge la etapa asta, și tu vei fi în Fortune, făcând tot ce poți să oprești oamenii din a împușca podelele.

Durerea din pieptul lui era aproape de nesuportat. Iubirea era un iad. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu putea iubi o femeie care să trăiască suficient încât părul ei să devină argintiu?

Capitolul 15

Strângând brațul lui Kit, Ashton se plimba pe aleea pavată cu scoici cunoscută drept The Strand. Pe măsură ce se lăsa apusul, lămpile cu gaz aliniate pe străzile din Galveston îți aruncau deja lumina slabă pentru a-i feri de întunericul ce se apropia. Oftând mulțumită, Ashton se abținu din a apăsa cu mâna peste stomacul plin. Nu-și putea aminti să fi mâncat vreodată așa mult. Se părea că la fiecare masă mânca mai mult decât înainte.

— Nu-mi vine să cred cât de splendid este acest oraș, zise ea încet. Clădirile decorate și casele cu foișoare, acoperișuri înalte și ascuțite și coloane o fascinau. Pe lângă Galveston, Dallas pare un copil vitreg nedorit.

Kit zâmbi cu căldură.

— Nu subestima Dallasul. Are o aură, și nu mă îndoiesc că într-o zi își va avea propriul loc printre orașele remarcabile ale acestui stat. Își puse mâna liberă peste ale ei și le strânse ușor. Dar ești perceptivă. Galvestonul este special. În anumite feluri, îmi amintește de Londra. Zâmbetul lui se mări. Ar trebui să ne plimbăm de-a lungul The Strand.

— Mi-ar plăcea să văd Londra.

El clătină din cap.

— Am vorbit fără să gândesc. Este o călătorie lungă, și mă tem că vremea nu ți-ar prinde bine. Tu tremuri noaptea aici. Acolo, este și mai răcoare.

— Atunci, o să mă mulțumesc cu Galvestonul. Îți sunt recunoscătoare că m-ai adus. Nu mi-aș fi imaginat niciodată un oraș ca ăsta sau că oceanul nu se oprește niciodată din mișcare.

El îi duse mâna la buze și îi sărută degetele, trimițând o undă de căldură prin ea. Se uită în ochii ei.

— A fost plăcerea mea.

Ea simți cum căldura îi ajunge în obraji când își aminti

de plăcerea fizică pe care i-o oferise în noaptea anterioară. Fusese doar plăcerea ei.

Își ferî privirea, încercând să se concentreze pe arhitectura interesantă, pe parfumul persistent al leandrilor și pe mulțimea oamenilor care o înconjurau. Dar mintea ei hoinărea, și ea se întreabă dacă Kit avea să-i ofere și în seara asta o altă călătorie în tărâmul senzațiilor incredibile.

Distrasă, scoase un mic oftat când călcă pe o scoică. Kit o prinse, trăgând-o mai aproape. Îi simți mirosul de dafin cu rom, amestecat cu parfumul masculinității lui. Îi iubea mirosul, maniera impecabilă în care se îmbrăca și comportamentul nobil care făcea parte din el.

Nu era un texan. Nu avea să fie niciodată. I se părea că era păcat că nu se întorsese acasă, la locurile pe care le iubea și cărora le simțea lipsea.

— Ai obosit? întrebă el, cu îngrijorare în voce. Am putea să ne întoarcem la locul unde am lăsat trăsura, dacă vrei.

— Vreau să merg. Nu cred că am mers în întreaga mea viață așa mult cât am mers de când am ajuns aici.

— Îmi este teamă că mi-am impus asupra ta pasiunea pentru plimbări. Copil fiind, îmi plăcea să parcurg distanțe mari doar ca să demonstrez că pot.

Ea îl studie, încercând să-i înțeleagă cuvintele.

— De ce ar trebui să dovedești ceva?

El își înclină capul și se apropie ca și cum ar fi vrut să împărtășească un secret.

— Când eram copil, eram destul de bolnăvicios.

Ea făcu ochii mari.

— Mă tachinezi.

El îi zâmbi încruntat.

— Aș vrea eu. Mi-am petrecut mare parte din timp în pat doborât de o tuse sau de febră sau fiindcă pur și simplu nu mă simțeam bine. Mereu păream obosit și vedeam în ochii tatălui meu că îmi detesta slăbiciunea. Sunt sigur că îi mulțimea lui Dumnezeu în fiecare noapte că eu eram al doilea născut, nu primul.

— Dar acum pari perfect sănătos.

El ridică din umeri.

— M-am forțat să cobor din pat, să merg pe picioarele mele instabile și să mănânc când nu îmi era foame. Mama mă cocoloșea, tata mă detesta și Christopher m-a asigurat ca dacă devin mat puternic, vom putea păcăli pe toată lumea și vom schimba locurile

— Și ai făcut-o?

— Doar o dată, murmură el încet, și ea știu fără să întrebe că fusese în noaptea în care murise Clarisse.

— Vezi tu, continuă el, în dorința mea de a deveni mai puternic, am devenit și încăpățânat și îndărătnic. În timp ce Christopher rămânea domnul perfect, eu deveneam un ticălos. Pe măsură ce de veneam mai puternic, îmi făcea plăcere să-l umilesc pe tatăl meu. Mi-am închipuit că va ajunge să-și dorească la un moment dat ca eu să fi rămas slab și să fi murit.

— Niciun tată nu ar dori asta.

— Poate că nu. Îl avea pe Christopher, fiul perfect, și pe mine, care-l scoteam constant din minți. Îmi făcea plăcere să-i stârnesc furia. Era mult mai ușor de acceptat decât mila lui.

Ea miji ochii.

— Tu îmi bagi constant mâncare în gură.

El încuviință brusc din cap.

— Pentru că singură nu mănânci.

— În fiecare zi, plimbările noastre de dimineața și seara devin mai lungi.

— Nu am văzut nimic rău în asta și sunt atent la tine, să mă asigur că nu te extenuezi.

— Mă manipulezi, îmi acuză ea.

— Cu cele mai bune intenții, îți promit. Am descoperit că nu am nicio dorință de a deveni văduv.

Ea își lipi capul de brațul lui, simțind nevoia să-l atingă.

— Nu vreau să te fac văduv, dar mă tem că nu am de ales. În ianuarie, doctorul a fost sigur că nu voi supraviețui unei alte ierni. Cu toate astea, mă simt mai puțin obosită decât m-am simțit vreodată. Poate că este consecința

aerului sărat și a entuziasmului de a vedea totul. Nu vreau să pierd nimic. Dacă lucrurile se schimbă când plecăm?

— Atunci, vom reveni.

El începu să meargă, și ea fu conștientă de faptul că el făcea pași mai mici când era cu ea. Îl privise mergând de-a lungul țărmului când ea nu era lângă el, iar pasul lui era lung și apăsător.

— Orașul ăsta chiar are o cultură pe care nu o poți găsi în altă parte a statului, îi zise Kit. Există teatre și o operă. Ai vrea să mergem la un spectacol cât suntem aici?

Ea îi strânse brațul.

— Mi-ar plăcea tare mult. Nu am fost niciodată la teatru.

— Fac mâine aranjamentele.

— Bănuiesc că ai văzut multe piese de teatru și reprezentații la operă, zise ea.

— La Londra, da. Îmi lipsesc aspectele de finețe ale vieții englezești; este unul dintre motivele pentru care îmi place Galvestonul. Oamenii de aici sunt mai educați și mai bogați decât în alte părți. Ceea ce e regretabil, fiindcă sunt de părere că în toate orașele ar trebui să fie un echilibru. Tot aici vei găsi și cei mai săraci și murdari amărâți.

— Ai văzut mare parte din stat? Întrebă ea.

— L-am cutreierat în lung și în lat când am terminat drumul cu vitele. Statul este așa diferit, că m-a fascinat.

— Dar preferi Anglia.

El se încruntă.

— Nu știu dacă prefer Anglia. Știu doar că îmi este foarte dor de Ravenleigh.

Ea auzi nostalgia din vocea lui.

— Atunci, ar trebui să te întorci acasă.

El râse.

— Ți-am mai spus că nu mă așteaptă nimic acolo.

— Casa ta de acolo seamănă cu vreuna dintre astea? Întrebă ea, întinzând brațele pentru a cuprinde casele în stil georgian și victorian.

— Nici măcar nu aș putea începe să descriu conacul. Este de trei ori - nu, de cinci ori - mai mare decât cea mai

mare casă pe care ai găsi-o aici. Prea mulți servitori ca să-i mai numeri se învârt și lustruiesc toată mobila și piesele decorative care sunt în familia noastră de generații. Este ca și cum ai locui într-un muzeu.

— Atunci, nu înțeleg ce te atrage. Mi se pare rece și neprimitor.

— Nu pot să explic, dar bănuiesc că este în sângele meu.

Ea se opri brusc, și el se întoarse pentru a se uita la ea.

— Cât suntem aici, ar trebui să vorbești cu unul dintre arhitecți sau constructori și să construiești ceva asemănător pentru tine în Fortune, îi sugeră ea.

— Ca să-mi aud propriii pași de-a lungul holurilor pentru tot restul vieții? Nu, mulțumesc.

Începu să meargă. Ea îl prinse de braț și îl făcu să se întoarcă. Kit ridică dintr-o sprânceană. Deși vorbiseră ca și cum ea nu avea să moară, Ashton știa că era o speranță falsă și că realitatea avea să intervină într-o zi, aducând cu ea moartea.

— Ești un bărbat tânăr. Vei găsi pe cineva cu care să te căsătorești.

— Nu o voi căuta, dulceată.

Ce bărbat încăpățânat! Îi venea să-i dea vreo două cu mătura, doar că tăiasse toate paiele cât prinsese crabii scăpați din găleată.

— Atunci, te vei împiedica de ea.

— Nu.

Ea își puse mâinile în șolduri.

— Christian Montgomery, dacă nu vei găsi pe altcineva, nu te vei căsători și nu vei întemeia o familie, jur că te voi bântui din mormânt.

În ochii lui se citi tristețea.

— Mă tem, Ashton, că inevitabilul va veni indiferent de ce fac eu cu restul vieții mele.

Stând întinsă în pat, cu lumina lămpii aproape stinsă, Ashton își privea soțul plimbându-se prin dormitor, scoțându-și lent hainele. Niciodată în viața ei nu fusese așa nervoasă, întrebându-se dacă el avea să dea totul jos, dacă ea ar trebui să-și scoată rochia.

O noapte de intimitate o făcuse să-și dorească mai mult. Se gândise să sugereze să înoate noaptea târziu, dar se temea că el ar spune nu, deși încă nu-i refuzase nimic din ce ceruse. Luna nu îi scotea în evidență forma, dar ochii ei se obișnuiseră cu întunericul, și îi putea vedea silueta.

Ușile balconului erau deschise și briza caldă sărată intra în cameră. Își dăduse haina jos. Îl privi cum ieși pe balcon și-și descheie cămașa. La ce se gândea cât stătea acolo singur? Ar trebui să i se alăture?

Trăgându-și cămașa peste cap, intră în cameră și o aruncă pe un scaun din apropiere. Se așează pe marginea patului.

— De ce ești așa de nervoasă? întrebă el.

— Nu sunt, răspunse ea, surprinsă să se audă ca și cum nu avea aer în plămâni.

Deși el era în umbră, ea își putea da seama că își întorsese capul ca să se uite la ea.

— Nu te-ai mișcat de când ți-ai terminat laptele pe care ți l-am adus.

Ea înghiți.

— Eu... hmm... mă gândeam, atâta tot.

— La ce? întrebă el cu voce joasă seducătoare care o făcu să simtă fiori.

— La noaptea trecută, mărturisi ea. Mă întrebam dacă oamenii căsătoriți fac dragoste în fiecare noapte.

— Bănuiesc că depinde de cuplu, zise el, înainte de a se ridica și de a-și scoate restul hainelor.

Ei i se tăie răsuflarea când el se întinse lângă ea, ridicându-se într-un cot și mișcându-și degetul pe brațul ei.

— În fiecare noapte, în fiecare dimineață, în fiecare după-amiază, zise el încet, dacă există chef.

— În timpul zilei? întrebă ea.

Era șocată că se gândea la a face dragoste fără

protecția umbrelor și mai uimită că-și dădea seama că gândul o atrăgea; să aibă șansa de a vedea clar mâinile lui Kit mișcându-se pe carnea ei, să privească în ochii lui de un albastru deschis.

Gura lui ajunsese în apropierea urechii ei și șopti:

— Pasiunea nu are reguli, dulceată. O ciupi de lobul urechii. Vrei să-ți ofer plăcere în seara asta?

Ea închise ochii, și căldura o copleși.

— Da.

— Atunci, de ce porți haine în pat?

— Pentru că nu știam că nu există reguli.

— Mmm. Miroși a leandru, murmură el.

— Am făcut baie cât te-ai ocupat de cai.

Era recunoscătoare că noaptea ascundea roșeața care simțea că îi apărea pe chip.

— Deci îți place săpunul parfumat primit cadou, zise el în timp ce-i deschidea abil cămașa de noapte. Ar trebui să te aduc înapoi în Galveston când florile înfloresc.

În următoarea primăvară. Ca să le vadă, trebuia să supraviețuiască iernii. Păstră cuvintele lui aproape de inima ei, neîndrăznind să le respingă. În seara asta, cât avea să mai fie cu el, avea să se poarte ca și cum moartea nu stătea să vină.

Își strecură mâinile prin materialul desfăcut, cuprinzându-i coastele și obligând-o să se așeze.

— Dă-ți hainele jos, ordonă el încet.

Ea își scoase mâinile din mâneci și se foi până când cămașa ajunsese la șolduri, apoi mai jos, până o scoase de tot.

— Mult mai bine, zise el în timp ce o întindea pe spate pe saltea. Îi desfăcu părul și îl întinse pe pernă. Aripa diafane, murmură el. Toți îngerii au aripa așa delicate.

Împingând ușor cu genunchiul, îi depărtă coapsele și se așeză între ele. Ea aproape că se opri din respirat. Se așteptase exact la ceea ce îi oferise el în seara precedentă, cunoscând doar cum pieptul lui se apasă peste sânii ei, cum mâinile lui îi mângâiau carnea, cum buzele lui le provocau pe ale ei. Nu anticipase această poziție, în care să

aibă capacitatea de a-și apăsa coapsele peste șoldurile lui și de a-i simți erecția pe feminitatea ei. Simți teamă amestecată cu euforie.

Cu haine care îi separau, avusese aceeași poziție în noaptea nunții lor, doar că acțiunile îi fuseseră motivate de furie. Își trecu degetele prin părul lui, zgâriindu-i cu unghiile scalpul. În noaptea asta, furia nu avea loc în patul lor.

El o sărută ușor pe tâmplă, pe obraz, pe colțul gurii.

— Ai încredere în mine, Ashton, șopti el răgușit, și te voi duce pe tărâmul plăcerii mai departe decât ai fost în noaptea trecută.

Un fior o străbătu în cascadă.

— Nu știu dacă aș supraviețui unei astfel de călătorii.

— O vei face, promise el, apoi îi acoperi posesiv gura cu gura lui.

Avea gust de coniac și foc; buzele lui erau flămânde, limba insista să exploreze hotarele gurii ei. Mâinile lui îi cuprinseră chipul de parcă se temea că ea s-ar putea opune. Dar ea își înfipse degetele în umerii lui și îi răspunse la sărut cu o feroare asemănătoare.

Simți umezeala dintre picioare și își dădu seama că în seara asta avea să cunoască adevărata amploare a iubirii, uniunea corpurilor. Avea să-i ofere tot ce avea de oferit, și ea avea să accepte cu bucurie.

Se retrase din sărut și alunecă cu gura pe gâtul ei.

— Ai încredere în mine, zise el.

Un ordin fără sens când ea deja o făcea cu toată inima.

Îi cuprinse sânii, masând blând cu mâna unul din ei, în timp ce pe celălalt îl omagia cu gura, încercuind cu limba sfârcul care se întărea. Ea își ridică șoldurile, lipindu-se de abdomenul lui, dorindu-și ca el să nu fi alunecat în jos, negându-i contactul cu dovada tare a dorinței lui.

El linse valea dintre sânii ei, apoi porni cu gura lui fierbinte într-o călătorie lentă peste coastele ei și de-a lungul stomacului. Căldura puse stăpânire pe ea, flăcările lingându-i miezul, creând o nevoie mai puternică decât orice simțise ea înainte. Băgă limba în buricul ei. Ea își lipi

degetele de capul lui într-un efort de a-l îndemna să revină cu gura la gura ei. Dar el ignoră cererea ei mută și alunecă mai jos, sărutând carnea sensibilă de pe interiorul fiecărei coapse.

Apoi, cu o provocare blândă, își puse gura peste miezul ei intim și făcu cercuri cu limba peste mugurul de carne al feminității ei. Ea tremura pe măsură ce senzațiile tari o inundau. Mângâierile lui alternau cu suptul, limba lui catifelată intensificând plăcerea.

Degetele ei se încordară și mai puternic în timp ce corpul ei se arcuia sub el. Nevoia din ea creștea spiralat, dincolo de limite, dincolo de granițe, până când crezu că avea să moară.

Culori strălucitoare explodară în spatele pleoapelor ei închise, iar sângele îi vuia în urechi. Îi strigă numele și își arcui spatele în timp ce senzațiile o duseră în ceea ce ea crezu că era raiul.

Reveni pe pământ, respirând greu, nefiind sigură că avea să se mai poată mișca.

Kit o sărută pe interiorul coapselor, apoi gura lui reveni la gura ei. Își lipi buzele de ale ei, lăsând în urmă gustul sărat al propriei cărnii în timp ce se îndepărta ușor de ea și o penetra cu un deget.

— Încă vibrezi, zise el cu voce liniștită, dar ea auzi mândria lui masculină emanând din el.

— Da? Întrebă ea fără aer, întorcându-și capul ușor pentru a se putea uita la el.

Răspunsul lui fu un geamăt jos de satisfacție. Ea vru să râdă, dar nu avea forța. Mâna ei se întoarse de una singură și îl cuprinse. Simți cum întregul lui corp se încordă.

— Încă ești tare, murmură ea.

El o sărută pe locul sensibil de sub ureche, și îl auzi cum înghite cu dificultate.

— Da.

Îi se păru că aude o notă de tristețe în vocea lui. De ce era trist după ce îi oferise așa multe ei?

Își strânse degetele mai mult în jurul lui. El gemu.

— Te rănesc? Întrebă ea.

— Doamne, nu! răspunse el, respirând cu dificultate.

— Kit, vreau să știu cum se simte să te am în mine.

Kit își îngropă chipul în curbura gâtului ei.

— Prima dată, o femeie nu simte prea mult în afară de durere.

— Nu-mi pasă. Vreau să simt întreaga amploare a iubirii, și, dacă include durere, o voi accepta dacă asta înseamnă să ne unim corpurile. Te iubesc și vreau să-mi fii soț în adevăratul sens al cuvântului.

El își înălță capul și îi mângâie obrazul cu degetele.

— Plângi.

Până în acel moment, ea nu simțise lacrimile.

— De bucurie. Ceea ce îmi oferi mă umple de bucurie, și cu toate astea mă simt goală. Cred că este din cauză că, deși am devenit apropiați, suntem tot separați.

— Uniunea noastră va face despărțirea cu mult mai grea, Ashton.

Ea îi cuprinse maxilarul cu palma ei.

— Nu vreau să mor fără să experimentez cel mai mare dar dintre toate.

— Atunci, îți voi oferi ceea ce pot.

O sărută cu tandrețe de parcă o săruta pentru prima dată, de parcă nu existase niciun alt moment înainte de acesta, de parcă nu-i oferise niciodată plăcere sau nu-i cunoscuse corpul intim așa cum o făcuse.

Iubirea se umfla precum vuietul oceanului care se afla chiar dincolo de balconul lor. Când se mișcă și se așează între coapsele ei, ea știu că el se afla unde-i era locul, și, de data asta, el avea să-i ofere ceea ce ea așteptase înainte.

Instinctul o făcu să își ridice șoldurile pentru a-l întâmpina. Cu o singură mișcare sigură, el își uni corpul cu al ei. Durerea fu ușoară, probabil pentru că îi oferise deja o plăcere delicioasă.

Ea se desfătă cu lungimea lui tare care o umplea. Simți cum îl străbate un fior, îi auzi respirația precipitată. O sărută pasional, înfometat, apoi se ridică deasupra ei. La început mișcărilor lui erau ușoare, ca atunci când intri în ocean, testând curentul. Noaptea îi acoperea chipul cu

umbre, cu toate astea ea putea să simtă căldura privirii lui asupra ei în timp ce el se mișca în ea, măbind ritmul.

Ea se așteptase să simtă durerea. Nu se așteptase să simtă plăcerea din nou. Ashton gemu și el își înțeți mișcărilor. Măinile ei se plimbau de-a lungul lui, peste pieptul lui, până când ajunseră pe umeri. Orice ca să rămână ancorată, dar deveni o corabie agitată de furtună.

Tot ceea ce simțise înainte pălea în comparație cu ceea ce simțea acum cu fiecare mișcare puternică. Degetele lui făcuseră un miracol, limba lui magie, dar aceste senzații depășeau granițele pământești. Era al ei, complet, absolut, iar ea a lui.

Ea se zvârcoli și gemu, mișcându-și capul dintr-o parte în alta pe măsură ce pasiunea creștea, valuri ondulate care nu se opreau deloc, ci doar creșteau în intensitate, tot mai largi.

Tremura și simțea tremurul lui, apoi furtuna trecu glorios peste ea, ducând-o în adâncurile pasiunii și înapoi pe valurile conștiinței senzuale. Corpul ei se strânse, apoi se arcui, înfigându-și degetele adânc în umerii lui.

Pierdută în uitare, simți ultima lui mișcare, apoi se opri, rămânând deasupra ei și respirând greu.

Ea își plimbă mâinile de-a lungul brațelor lui care tremurau, cu mușchii încordați și tensionați ca o frânghie gata să se rupă. Se retrase lent și cu atenție și se rostogoli de pe ea, lăsând-o goală din motive pe care nu le înțelegea. Își dorise să stea cu ea pentru totdeauna.

Ashton se întinse pe o parte letargică și își puse mâna pe pieptul lui.

— Ești așa tensionat.

Își întoarse capul ușor și o sărută în fugă pe frunte.

— Du-te la somn, dulceață.

Ea își coborî mâna.

— Încă ești tare.

Kit îi cuprinse încheietura și îi dădu mâna la o parte.

— Dormi.

El se rostogoli, se dădu jos din pat și dispăru în întunericul balconului, în timp ce ea rămase confuză. De ce

plăcerea lăsa o femeie complet relaxată și un bărbat incredibil de tensionat? Nu aveau să simtă amândoi aceleași senzații?

Se dădu și ea jos din pat, trase cearșafurile de pe pat, le puse în jurul ei și ieși pe balcon. Putea să vadă doar silueta lui Kit stând în colțul din față, strângând balustrada în timp ce se uita la marea din depărtare.

Traversă în tăcere distanța care-i separă și își lipi mâna de spatele lui. El se încordă, dar nu înainte ca ea să simtă încordarea care exista deja în el.

— Du-te înapoi în pat, zise el cu voce controlată.

Ea îl sărută pe carnea lui dulce și transpirată.

— Ce am făcut greșit?

— Nimic.

Ea își petrecu mâna în jurul brațului ei.

— Nu înțeleg. De ce un bărbat este așa tensionat după ce a trăit plăcerea în timp ce o femeie...

— Eu nu... îl auzi cum înghite. Eu nu am simțit plăcerea pe care ai simțit-o tu.

Mâhnirea o lovi când își dădu seama că îl dezamăgise. Experiența ei era inexistentă, în timp ce a lui era amplă. De ce nu-i arătase de ce avea el nevoie de la ea ca să simtă plăcerile dragostei?

— Ce am făcut greșit?

— Ți-am spus. Nimic.

— Atunci, explică-mi ce ar fi trebuit să fac, ca să știu...

— Nimic.

— Atunci, de ce...

— Ashton, pentru numele lui Dumnezeu, dacă ai citit toate cărțile alea medicale, trebuie să știi ce se întâmplă când un bărbat ajunge în punctul culminant al plăcerii.

Tonul lui tăios o luă prin surprindere. După toată amabilitatea lui, de ce era acum incredibil de furios? Făcu un pas în spate, știind răspunsul, dar nevrând să-l audă de la el.

— Spune-mi ce se întâmplă.

El își întoarse capul și se uită urât la ea.

— Nu te umplu doar cu mădularul meu, dulceață, ci și cu sperma mea.

Duritatea lui o neliniști, dar nici pe departe la fel de mult ca implicația ultimelor lui cuvinte.

— Sperma ta, repetă ea slab.

Un fior subit o străbătu, și trase cearșaful mai bine în jurul ei.

— Așa că te-ai abținut. Mi-ai oferit plăcere, dar ți-ai negat-o ție.

— În noaptea în care ți-am cerut să devii soția mea, am făcut un jurământ personal că nu te voi lăsa însărcinată. Dacă predicția medicului tău este cât de cât exactă, atunci, copilul meu ar muri cu tine. Nu voi fi responsabil de moartea unei alte persoane inocente.

Ea auzi vântul sudând peste valuri, precum plânsetul unui copil, un copil pe care nu avea să-l țină niciodată în brațe. În timpul petrecut împreună, nu se gândise nicio clipă la toate costurile și ramificațiile acestui aranjament. Simți cum i se adună lacrimile în ochi și îi alunecă pe obraji. Gura i se uscă, tuși.

— Cred că a sosit momentul să mă întorc în Dallas.

— Credeam că vrei să vezi un spectacol, zise el încet.

— Mă tem, dragul meu Kit, că trăiesc un spectacol de prea mult timp. Vreau să mă întorc în Dallas.

El reveni cu atenția spre ocean.

— Atunci, vom pleca mâine.

Deși nu o putea vedea, ea încuviință din cap. Se căsătorise cu un bărbat care rostea cuvinte înțelepte. Tot ceea ce trăise avea să facă despărțirea de nesuportat.

Capitolul 16

Kit reușise să-i ofere lui Ashton ceea ce ea își dorise

cu mult timp în urmă - o inimă frântă.

Nu găsea nicio satisfacție în realizarea lui. Sufletul îi era sfâșiat de dezgust față de el însuși. Frustrarea îl făcuse să-și scuipe explicația în cea mai crudă manieră. Dacă diavolul nu ar fi avut deja sufletul lui, l-ar fi dat la schimb ca să dea timpul înapoi și să-i explice amabil, în cuvinte care să îndulcească adevărul.

Stând vizavi de soția lui în interiorul poștalionului, Kit simțea cum prăpastia dintre ei se adâncea. Ea alesese să se înghesuie între marginea trăsurii și bărbatul obez care urcase înaintea ei.

Când Clarisse murise, Kit simțise o singurătate atât de profundă, încât crezuse că avea să rămână pentru totdeauna captiv în fântâna disperării. Acum, își ducea soția foarte vie înapoi la fratele ei și se temea că nu urma să aibă nici curajul, nici amabilitatea să o lase.

Dumnezeu știa că nu dorea asta.

Singurătatea îi rodea deja sufletul. Ashton era încă alături de el, dar nu și cu inima, iar el se întrebă cum avea să supraviețuiască când nu avea să mai poată nici măcar să se uite la ea, să vadă vântul cum îi împrăstie şuvițele de păr în jurul chipului frumos, să îi inspire parfumul dulce de leandru.

Îi cumpărase mai multe săpunuri parfumate și parfum înainte să plece. Deși îi făcuse pe plac dându-și cu un pic de parfum pe gât, în ochii ei nu se vedea bucurie, ci doar resemnare.

Moartea era destinul ei.

Clarisse îi aparținuse lui Christopher. Deși Kit acceptase acest fapt, abia acum înțelegea cu adevărat ramificațiile aceluia adevăr. O iubise pe Clarisse, dar era o iubire de tinerețe, o iubire adâncită de refuz.

Sentimentele lui pentru Ashton erau cele ale unui bărbat care se uita la un drum lung, pustiu ce nu avea să mai cunoască vreodată atingerea soarelui sau lumina lunii. Avea să trăiască doar pentru că inima lui continua să bată și plămânii lui să inspire aer, dar sufletul lui se ofilea deja.

Avea să insiste ca David să nu-l informeze când

flacăra vieții ei avea să se stingă. Știa că nu avea să poată îndura suferința. În mintea lui, ea avea să trăiască pentru totdeauna. Când părul lui avea să devină cenușiu, avea să-și imagineze că al ei e argintiu. Când ridurile lui aveau să se adâncească, ar putea să adauge unul sau două la amintirea chipului ei. Doar când moartea avea să vină după el avea să accepte că ea plecase înainte, și putea doar să spere că ea avea să stea în fața porților raiului așteptându-l să sosească.

Închise ochii. Se condamnase la iad când turnase mai mult praf în paharul lui Clarisse. După ce avea să plece din Dallas, nu avea să o mai vadă niciodată pe Ashton. Nici în această viață, nici în cea de după.

Deschizând ochii, simți din nou împunsătura regretului – pentru jurământul personal pe care îl făcuse în noaptea în care o ceruse și pentru lipsa lui de judecată care-i permisesese să o rănească. Cu toate astea, amintirea gemetelor, a suspinelor și a strigătelor ei erau ca un balsam pentru biciuirea mentală pe care și-o făcuse singur. Avea să poarte aceste sunete cu el pentru tot restul vieții.

Spera că, în următoarele luni, ea avea să-l ierte și să și-l aducă aminte cu drag, poate cu un pic de iubire, deși i se părea puțin probabil. O rănise tare prin faptul că nu-i oferise totul.

Dacă ea ar ști cât de mult se rănise pe el însuși. Niciodată în viața lui nu se pierduse așa mult într-o femeie când își unise corpul cu al ei. Niciodată nu se delectase în plăcerea pe care o putea oferi și nu simțise că aparținea în asemenea măsură. Până la Ashton, nu-și dăduse seama că fusese ca un voyeur... implicat, dar distant.

Era ciudat pentru un bărbat de treizeci și trei ani să descopere că nu făcuse niciodată dragoste. Crease pasiune, asta da. Trezise pasiune, cu siguranță, dar inima lui privise de la depărtare, de la o distanță sigură.

Acum, nu mai era în siguranță. Durerea era insuportabilă. Dumnezeu să-l ajute, nu cunoscuse niciodată o asemenea durere și mereu crezuse că trăise ce era mai rău. Începea să-și dea seama că nu trăise nimic.

Privi cu dor spre Ashton, rezistând dorinței de a se întinde și de a-i lua mâna în a lui, prețuind atingerea ei – încă o amintire pe care să o păstreze și să o ia cu el la bătrânețe.

Cu capul plecat, ea se uita fix la mâinile strânse în poală, de parcă erau singurul lucru care exista în viața ei. Îl exclusese complet, absolut. Ar fi putut să creadă că ultima lună nu existase dacă inima nu l-ar fi contrazis. Inimă ce refuza să uite un singur moment petrecut cu ea de când o văzuse prima dată pe veranda doamnei Gurney.

Amintirile despre Clarisse erau ca niște portrete antice, pălind de-a lungul timpului până când ajunseseră niște văluri umbroase. Habar nu avea cum să păstreze vii amintirile despre Ashton. Știa doar că ea era tot ce conta.

— Ratezi peisajul, zise el încet, amintindu-și cât se bucurase pe drumul spre Galveston, cât de mult își dorise să vadă totul.

Ea ridică privirea spre el, și tristețea din ochii el fu ca un pumnal în inima lui.

— L-am mai văzut, zise ea moale.

— Este un pic diferit. Suntem pe un alt drum. Sunt mai mulți copaci, mai multă verdeață.

Ea își coborî privirea, și el văzu cum i se albesc degetele. Se întinse, puse mâna peste ale ei și rămase surprins să le simtă reci.

— Vino aici, îi ceru el.

Ea clătină ușor din cap.

— Ashton, voi face o scenă dacă este nevoie.

Ea încuviință din cap. Un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet ce dispăru repede. Își puse mâinile pe talia ei, ajutând-o să-și păstreze echilibrul în timp ce ea venea să stea lângă el. Își petrecu apoi un braț în jurul ei și o trase lângă el, îi cuprinse chipul și-l ascunse în curbura umărului său. Își plecă ușor capul și șopti:

— Nu am vrut niciodată să te rănesc.

— Știu, dar ți-am adus atâta nefericire.

— Nu tu, dulceață. Soarta conspiră împotriva mea. Tu nu ai niciun control asupra destinului sau asupra inimii

mele.

Îl auzi pe bărbatul obez pufnind. Ridică ochii și-l văzu dormind. O reușită uimitoare, ținând cont de huruitul trăsurii. Privi în jos spre Ashton.

— Poate că ar trebui să încerci și tu să dormi.

— Nu sunt obosită.

El încuviință din cap, recunoscător să o aibă lângă el. Cum oare avea să găsească puterea să o lase în Dallas? Cumva, trebuia și avea să o facă. Nu întorsese încă spatele unei obligații și să o țină lângă el ar fi însemnat doar să sporească suferința ei de la final.

Vinovăția era un stăpân neiertător și crud.

Un foc de armă bubui, și Kit auzi ecoul copitelor tropăind. Înjură cu voce tare, folosind cuvinte vulgare pe care nu le rostise niciodată în fața unei doamne. Calul lui era legat la spatele diligenței, iar pușca se afla în șaua de pe diligență. Diligența mări viteza. Kit o trase pe Ashton mai strâns lângă el.

Bărbatul obez se trezi tresărind și scotoci prin haine, scoțând un săculeț cu bani din jurul taliei și băgându-l sub scaun.

— Ce se întâmplă? întrebă Ashton.

— Hoți, fără îndoială, zise liniștit Kit, cu voce calmă, în timp ce în mintea lui derula scenariile nefavorabile.

— Biciul nu pare să-i oprească, sublinie tovarășul lor în timp ce diligența se legăna fără milă.

— Da, așa se pare, răspunse Kit când se auziră alte focuri de armă.

— Ultima diligență cu care am fost s-a rostogolit de trei ori și nu mergea la fel de repede. De ce dracului nu oprește?

Bărbatul se întinse și lovi în plafon.

Kit auzi un hârșăit. Fără îndoială, bărbatul care avea pușca încerca să se poziționeze mai bine. Riposta unei arme explodează deasupra, urmată la scurt timp de un țipăt. Un obiect trecu repede pe lângă fereastră.

Ashton țipă și își lipi chipul de umărul lui Kit.

— Ăla era un om, șopti ea.

O simți cum tremură incontrollabil. Se uită la bărbatul care stătea în fața lui.

— Ai o armă?

Bărbatul încuviință din cap și scoase din haină un pistol de buzunar. Kit înjură în gând. De mare ajutor avea să-i fie chestia aia micuță! Avea nevoie de pușca lui.

O îndepărtă cu blândețe pe Ashton de pe el. Auzi zgomotul unei ricoșări. Lemnul de la fereastra ușii se despică.

— Vreau să te întinzi pe podea.

În ochii ei mari citea frica.

— Se aude ca și cum se apropie. Vei fi mai în siguranță într-o poziție mai joasă, îi explică el.

Tovarășul lor începu să alunece de pe scaun. Kit îl împinse la locul lui.

— Nu este loc pentru doi.

— Doar nu te aștepti să stau ca țintă.

— Mă aștept să fii atent și să folosești arma dacă vreunul dintre proscriși ajunge suficient de aproape de trăsură încât arma ta să ne fie de ajutor.

Bărbatul îi întinse arma lui Kit.

— Poți să o iei tu.

— Eu nu voi fi aici.

Ashton strânse cămașa lui Kit.

— Unde te duci?

— Vizitiul are doar un om cu el acolo sus. Trebuie să îmi dau seama dacă este mai bine să ne oprim sau să continuăm cu viteză extrem de mare. O trase mai aproape. Am nevoie să te știu pe podea, ca să nu-mi fac griji.

— Kit...

— Ne certăm despre asta mai târziu, zise el ferm în timp ce o îndemna spre podea.

Ea se uită în sus la el cu niște ochi incredibil de albaștri. Avea așa multe să îi spună.

— Ține capul jos.

Inspirând adânc, Kit puse mâna pe zăvor. Dumnezeu, se expunea pericolului, *dar nu vedea* altă opțiune. Deschise ușa. Vântul o prinse și o trânti de

lateralul trăsurii. Kit privi afară. Opt călăreți. La dracu'!

Întinzându-se, apucă partea de sus a deschiderii ușii cu o mână și cu cealaltă mână deschiderea ferestrei cea mai apropiată de partea din față a trăsurii. Scoase un picior și își sprijini talpa de colțul ferestrei. Auzi un glonț zburând pe lângă urechea sa și ridică din umeri, de parcă acea acțiune nesemnificativă îl putea proteja. Lemnul din apropierea mâinii lui se despică.

Dacă ar fi crezut că bărbații care-i urmăreau i-ar lăsa soția în pace, ar fi strigat la vizitiu să oprească nenorocita de trăsură și ar fi stat înăuntru.

Cu mușchii încordați, se ridică și se prinse de plafon în timp ce își mișcă celălalt picior pe fereastră. Vizitiul întoarse capul.

— Ce dracu' crezi că faci?

— Vin în ajutor. Sunt șerif, strigă Kit peste zgomotul copitelor și huruitul roților.

Se aruncă și ajunse la șaua sa, pe care o legase într-un colț înainte de a porni în călătorie. Scoase pușca din teaca ei.

Calul lui era o țintă tentantă, știa asta. Era surprins că atacatorii nu-l împușcaseră încă. Greutatea unui cal mort ar fi încetinit diligența.

Stând jos, înaintă sprijinindu-se pe coate. Blestemându-și poziția precară, ajunse la margine, ținti pușca la frânghia care îl lega pe Lancelot de diligență și trase trei gloanțe într-o succesiune rapidă. Animalul eliberat se îndepărtă la galop de trăsură, îndreptându-se spre copacii deși care se aflau pe marginea drumului.

Dând înapoi, Kit aduse la același nivel pușca și trase spre călăreții care urmăreau în viteză diligența. Un bărbat căzu de pe calul său. Kit trase rapid din nou, dărâmând un al bărbat, apoi se ascunse în spatele bagajelor pentru a evita gloanțele care zburau. Îl auzi pe vizitiu strigând. Se uită în spate. Bărbatul își strânse umărul pentru scurt timp, apoi îndemnă cei șase cai extenuați mai departe.

Kit ochi următoarea țintă, bărbatul care părea să le fie șef. Trăsura care se zgâlțâia făcea dificil să țină pușca

nemișcată. Apăsă lent pe trăgaci. Victima lui urlă și își prinse brațul. Din păcate, dădu și pintenii calului, făcându-l să mărească viteza.

— Avem un nenorocit de copac în drum! strigă vizitiul.

Kit privi peste umăr și îl văzu pe vizitiu lăsându-se pe spate și trăgând puternic de hățuri. Auzi explozia, simți o durere ascuțită lovindu-l în tâmplă și nu putu împiedica întunericul să pună stăpânire pe el.

Capitolul 17

În vreme ce mergea pe strada prăfuită din Fortune, Christopher Montgomery credea că știa la ce să se aștepte în Texas. Până la urmă, când Kit își punea ceva în minte, putea să facă un portret detaliat din cuvinte, și fratele lui îi scrisese deseori despre viața sa în noua lui casă. Kit îi povestise multe în scrisorile lui.

Christopher se opri pe la închisoare, surprins să o găsească încuiată.

Privise prin ferestre și se asigurase că nu era nimeni înăuntru. Spera că Kit nu urmărea vreun proscris mișel. Nu era acum momentul ca fratele lui să moară.

Pași pe trotuarul de lemn. Răsună cu pași grei ai altor bărbați, dar Christopher învățase de la o vârstă fragedă să meargă fără zgomot și cu demnitate. Conștient de oamenii care se uitau la el, rezistă dorinței de a da de înțeles cuiva că îi observa. Își șterse transpirația de pe frunte cu batista. Un bărbat putea să moară doar de la căldură în acest stat, un mic detaliu despre care Kit uitase să menționeze, alături de praf, țăntări și aerul care atârna greu, cu o umezeală sufocantă. Christopher intră în cârciumă. În ciuda faptului că era mijlocul după-amiezii, localul era plin cu bărbați care stăteau la mese, beau și jucau cărți.

— Wyndhaven?

Se întoarse și se simți ușurat când văzu un chip familiar.

— Bainbridge.

Sprijinindu-se puternic în baston, Harrison Bainbridge veni spre el. Lui Christopher nu-i plăcuse deloc să audă de nefericitul accident al lui Bainbridge.

Bainbridge îi luă mâna ferm și o strânse viguros.

— Dumnezeu, ce-l aduce pe vicontele Wyndhaven la ușa mea?

— Încerc să dau de Kit. Nu era în biroul lui, așa că m-am gândit că ar putea fi aici.

Pe chipul lui Bainbridge se citi surpriza.

— De fapt, este în Galveston.

— În Galveston? Christopher râse de ironia vieții. Dar nava noastră a ancorat acolo.

— A noastră? Întrebă Bainbridge.

Christopher își blestemă limba proastă. Trebuia să țină minte să aibă grijă, ca să evite pe viitor minciunile.

— Mi-am adus valetul, desigur.

Bainbridge încuviință politicos din cap, dar în ochii lui se vedea scepticismul.

— Desigur. Vrei să bei ceva?

— Invitația sună minunat. Vin de Porto, dacă ai.

Bainbridge râse din toată inima.

— Nu am. Pocni din degete, și o femeie tânără se opri din mers în cârciumă. Lorna, adu-mi o sticlă de whisky și două pahare. Bainbridge flutură mâna spre o masă liberă în colț. Hai să stăm acolo!

Christopher luă un scaun și își feri privirea din respect pentru prietenul fratelui său. Nu dorea să-l facă pe Bainbridge să se simtă inconfortabil cu prezența lui, și și-l amintea ca fiind un bărbat mândru. Nu voia să-l pună într-o situație stânjenitoare fiind martor la încercarea lui stângace de a se așeza.

Christopher privi la femeia care venea agale, ochii ei străluceau și zâmbetul i se lărgi când îl văzu. Puse whisky-ul și paharele pe masă, apoi se așeză lângă el. Parfumul ei era prea puternic, aproape acoperind mirosul de tutun și alcool.

— Nu credeam că ai să vii să mă vezi acum, că te-ai

căsătorit, zise ea în timp ce își plimba degetele pe umărul lui.

— Lorna, acest bărbat nu este șeriful. Este fratele lui, explică Bainbridge.

Trăsăturile ei se boțiră de dezamăgire.

— Oh. Dar arată exact ca șeriful.

— Nu dacă te uiți de suficient de aproape, o asigură Bainbridge.

Ea miji ochii, și Christopher rezistă dorinței de a se foi.

— Cred că ai dreptate, zise femeia. Arată un pic cam dandy, nu-i așa?

Christopher tuși.

— Nu sunt obișnuit să se vorbească despre mine ca și cum nu aș fi prezent.

Bainbridge chicoti.

— Va trebui să-i arăți un pic mai mult respect, Lorna. Este viconte, într-o zi va deveni conte.

— Cum de îți tot schimbi numele? Întrebă ea, încruntată.

Clătinând din cap, Bainbridge zise cu blândețe:

— Las-o baltă, Lorna! Ocupă-te de ceilalți clienți ai mei. Trebuie să vorbesc cu el în privat.

De cum plecă, Christopher mormăi:

— Kit s-a însurat.

Cuvintele ieșiră ca o constatare. Bănuise și el asta, dar nu îndrăznise să se încreadă în instinctele lui.

— Știai, zise Bainbridge în timp ce umplea paharele. Kit mi-a zis că voi doi vă știți deseori gândurile unul altuia.

— Am simțit că este îndrăgostit.

Bainbridge își mută privirea la Christopher.

— Îndrăgostit? Ești sigur?

— Destul de sigur.

Christopher arată spre pahar, umplut până la buza de sus cu whisky care acum se vărsa peste margine, creând o cascadă.

— Ai pus prea mult.

— La dracu'! Bainbridge trânti sticla pe masă. Când ai simțit asta?

— Cu ceva timp în urmă. Nu-mi aduc exact aminte când, cu câteva zile în urmă, poate vreo două săptămâni. Dar știu și că este nefericit.

— Normal că nu-i fericit. L-am avertizat să nu se înhame la căsătoria asta. Bainbridge ridică paharul și dădu pe gât lichidul de culoarea chihlimbarului. Soția lui este pe moarte.

Christopher oftă adânc.

— Atunci, de ce s-a însurat cu ea? Ridică o mână. Nu este nevoie să-mi răspunzi. Fratele meu are obiceiul de a juca rolul bunului samaritean. Păcat că nu i-a arătat niciodată această parte din el tatii.

— Este și mai păcat că s-a legat cu jurăminte care-i provoacă așa suferință, zise Bainbridge.

Christopher ascultă povestea căsătoriei fratelui său cu un amestec de tristețe pentru toate suferințele pe care fratele lui avea să le îndure și ușurare pentru că, la sfârșit, rezultatul avea să fie spre binele lui.

— Așa că a dus-o pe Ashton în Galveston pentru luna de miere, de parcă faptul că a acceptat-o ca mireasă nu era un sacrificiu suficient, termină Bainbridge.

— Nu i-am simțit prezența când am fost în Galveston, dar asta nu-i ceva neobișnuit. Se pare că nu putem controla ce simțim unul de la celălalt.

— Cu toate astea, nu-mi place să aud că s-a îndrăgostit de Ashton. După Clarisse...

Bainbridge se opri brusc, arătând vizibil inconfortabil.

— Știu ce a simțit fratele meu pentru Clarisse. Dumnezeu, are grijă să aibă flori proaspete pe mormântul ei în fiecare zi.

— Deci acolo se duc toți banii lui, murmură Bainbridge. Nu spune niciodată.

— A comandat și o statuie de marmură a unui înger păzitor, pentru ea. Este superbă, o adevărată operă de artă. Sunt convins că a plătit mult pe ea.

— Kit nu te-a trădat niciodată, Wyndhaven.

Christopher își invidiase mereu fratele pentru prietenii pe care le dezvoltase, care le permiteau celor la

care ținea să-l apere necondiționat, dar și să-i spună pe numele mic.

— Nu am crezut niciodată că a făcut-o sau că ar fi făcut-o. Fratele meu este un bărbat de onoare, indiferent de ce a crezut tata.

Bainbridge miji ochii.

— Ce te aduce aici?

— Am niște vești de împărtășit, și am crezut că cel mai bine e să i le dau în persoană.

— Sper că nu vești proaste.

— Ca să fiu sincer, nu sunt sigur cum le va lua Kit. În jurul lui se instalează neliniștea. Ai vreo idee când a plănuit Kit să se întoarcă?

— Știu doar că urma să o ducă pe Ashton în Dallas înainte de a reveni în Fortune. Bănuiesc că se poate întoarce oricând.

Christopher oftă.

— Atunci, presupun că cel mai bun plan de acțiune ar fi să aștept pur și simplu aici. Se ridică. Dacă mă scuzi, trebuie să mai verific niște lucruri. Mi-a făcut plăcere să te văd, Bainbridge.

— Trebuie să vii la mine acasă și să le cunoști pe soția și pe ficele mele.

— Dacă timpul o permite, mi-ar plăcea.

Încuviință de formă din cap și ieși din cârciumă.

Căldura interminabilă suflă peste el. Kit fusese trimis în iad. De parcă vremea nu era suficient de îngrozitoare, dacă nu se înșela, nu existau teatre, muzee sau orice să semene cu civilizația pe kilometri întregi. Lui Kit îi plăcuse așa mult arta.

Christopher mergea pe trotuar spre capătul sudic al orașului, unde luase o cameră la o pensiune. Deși era un local elegant, nu era genul de han în care era el obișnuit să stea când călătorea. Dar, de fapt, puține lucruri îi erau familiare. Avea să se bucure să plece de acolo.

Trecu de magazinul cu de toate. Fără vreun avertisment, o durere ascuțită îl săgetă între tâmpile. Închizând ochii din cauza agoniei, se împiedică și se sprijini

de clădire. Respirând greu, așteptă ca suferința să treacă.

— Abia a trecut miezul zilei și tu ești deja beat, se auzi o voce feminină ascuțită certându-l.

Fortându-se să deschidă ochii, își întoarse ușor capul și văzu o femeie stând lângă el, cu mâna prinsă în jurul încheieturii unei fete tinere, în timp ce cu degetele de la cealaltă mână ținea strâns un băiat de ureche.

— Te-am văzut venind dinspre cârciumă, zise femeia, cu ochii albaștri acuzatori. Nu știu de ce oamenii din orașul ăsta te-au crezut potrivit pentru poziția de șerif sau de ce aş cere eu ajutorul unui afemeiat pentru problema asta. Probabil pentru că nu am de ales.

Fără să dea drumul urechii băiatului, îl aruncă spre Christopher.

— Au! Au! Au! țipă băiatul, strâmbându-se de durere.

— Vreau să-l închizi o noapte, ordonă femeia.

Christopher își dădu tardiv seama că îl confundase cu Kit.

— Scuzele mele, doamnă, dar eu nu pot...

— Ba sigur că poți, și ai face bine să-l închizi. Ia-l!

Părul blond al femeii era dezordonat, desprins din cocul strâns bine, iar ochii ei fulgerau cu furie și sfidare. Hotărând că abordarea cea mai bună ar fi aceea cu cea mai mică rezistență, Christopher cuprinse brațul tânărului și îl îndepărtă de riscul de a mai fi rănit. Scorpia nu părea să aibă chef să accepte adevărul. Se îndreptă, recunoscător că durerea din tâmpla lui se opri într-un final.

— Ce a făcut?

— Descheia corsajul lui Lauren a mea, încerca să... Femeia roși. Să profite de inocența ei. Are doar paisprezece ani.

El încuviință repede din cap.

— Mă voi ocupa imediat de problemă.

— Ai grijă să o faci, altfel jur că voi cere consiliului orașului să te dea afară din funcție.

Plecă, trăgându-și după ea fiica, o fată care se uită peste umăr și-i aruncă băiatului o privire disperată.

— Cine era zgripturoaica? întrebă Christopher pe

nimeni în mod special.

— Văduva Fairfield, răspunse băiatul.

Christopher își mută atenția asupra băiatului.

— Câți ani ai, băiete?

Băiatul își ridică semeț bărbia.

— Cincisprezece, și nu îmi e frică de închisoare.

— Nu te bag la închisoare fiindcă ai fost curios, dar așteaptă până faci șaisprezece ani ca să desfaci alte corsaje. Asigură-te că fata este mai mare sau dispusă să ia bani ca să-ți satisfaci curiozitatea firească. Christopher îi dădu drumul. Acum, dispari.

Privi cum băiatul o ia la fugă. Amuzat de situație, Christopher traversă strada prăfuită. În Anglia, nu avusese niciodată ocazia să fie confundat cu Kit. Rareori se aventurau în aceleași cercuri sociale. Se simțise ciudat să i se vorbească de parcă nu ar fi fost mai mult de un șobolan dintr-o rigolă, dar era ceva cu care sigur s-ar obișnuir.

Intră în pensiune și se îndreptă spre camera pe care o luase, la primul etaj, pe colț, cu vedere spre stradă. Deschise silențios ușa și intră în dormitorul pe care începea deja să-l deteste.

Privind afară, tatăl lui stătea într-un scaun tapițat cu catifea roșie lângă fereastră.

— Vine? întrebă acesta.

Rostea cuvintele cu dificultate, din cauza celui de al doilea infarct pe care îl suferise pe corabie când veniseră înapoi. Primul incident avusese loc la Ravenleigh. Christopher contestase ideea de a-și lua tatăl cu el, dar bărbatul în vârstă își revenise remarcabil. Christopher fusese suficient de naiv încât să creadă că avea să se simtă în continuare bine, și, când tatăl lui insistase cu încăpățănare să vină, nu îl lăsase inima să-i refuze cererea.

Se duse lângă tatăl lui. Din obișnuință, își puse mâinile la spate, așa cum acesta îl învățase.

— Se pare că Kit s-a căsătorit. Este în Galveston, în luna de miere.

Tatăl lui ridică privirea spre el, lent și dureros.

— Nu-i... spune.

Mila pentru bătrân se trezi în Christopher. Fusese de acord să păstreze secretul asupra prezenței tatălui, pentru a nu-l pune într-o situație jenantă dezvăluindu-i starea de sănătate. Bărbatul era incredibil de mândru. Mereu fusese așa.

— Are dreptul să știe, tată.

— Naiba să te ia!

Tatăl lui se întoarse în altă direcție.

Christopher oftă melancolic. Nu era nicio îndoială că-i trimitea la naiba pe toți.

Capitolul 18

Ashton își amintea vag cum diligența se rostogolise peste margine, trântind-o fără milă și făcând-o să alunece peste podea spre ușa deschisă...

Dar nu-și amintea cum fusese aruncată, cum aterizase într-un tufiș doar cu vânătăi și nimic rupt sau cum reușise să-l găsească pe Kit. Era inconștient și îi curgea sânge dintr-o tăietură adâncă lângă tâmplă, pătându-i părul. Slavă Cerului că frunzele din zona asta erau dese, și ea trebuise să-l împingă doar o scurtă distanță pentru a-l ascunde sub tufiș.

Era întinsă lângă el, încercând să-i ascundă pe amândoi de bărbații care cotrobăiau în apropierea diligenței ce era întinsă pe o parte. Trăsese niște crengi lângă ea pentru a fi mai feriți. În curând, avea să se lase întunericul, care avea să le sporească protecția.

Cât putu de încet, rupse o bucată din jupă și o ținu presată de capul lui Kit. Simțea cum sângele lui cald curgea prin cârpă. Sângerarea nu avea să se oprească niciodată? Citise undeva că trebuia să aplici presiune pentru a opri sângerarea și se forță să o facă. Știa că o rană la cap sângera mult, dar nu-și amintea motivele. Gândurile ei erau împrăștiate precum bagajul care fusese prins deasupra diligenței.

Se luptă cu panica și cu teama ce amenințau să o consume. Știa și că trebuia să-l trezească repede, pentru că nu încăpea îndoială că se lovise la cap, dar nu putea să riște ca el să facă vreun zgomot până nu plecau hoții. De ce nu luau ce voiau și să plece?

— Hei, Jasper, mai este unul aici, înăuntru, dar cred că a murit.

— La dracu', Morton, nu mă interesează nimeni din trăsură. Îl vreau pe bărbatul care stătea deasupra.

— Vizitiul este acolo, dar are capul spart, zise Morton.

— Nu vizitiul, idiotule, zise Jasper. Jur că nu ai nimic sub pălăria aia a ta în afară de păr. Mă interesează bărbatul care trăgea la noi. Îți garantez că era șeriful de care am dat în Fortune.

Ashton simți fiori de teamă pe șira spinării și își încetini respirația. O criză de tuse izbucnită acum i-ar condamna pe amândoi.

— Dar zicea că nu folosește o armă, sublinie Morton.

— Zicea că nu poartă una! urlă Jasper, și Ashton auzi un bufnet. Era clar că aruncase cu ceva într-un copac, în furia și frustrarea lui. O pușcă nu e ceva de purtat, și sunt foarte sigur că trăgea cu ea ca unul care știe să o folosească. Mi-a omorât doi oameni și a tras și în mine. Vreau să-l găsiți. Mort sau viu, îl întind momeală pentru vulturi.

Ashton simți un junghi în inimă, întrebându-se dacă acești oameni erau cei pe care Kit îi gonise când încercau să ciuruiască o podea. Acum, șeful lor părea să aibă intenția de a-l omorî lent și dureros.

— Cred că-i mort, Jasper. Te-am văzut când l-ai împușcat, zise Morton.

— Îl vreau corpul! zise Jasper. Găsiți-i nenorocitul de cadavru, ca să știu că-i mort.

— Ne-am putea distra mai bine cu el dacă ar fi viu, zise cineva.

— Cu siguranță am putea, admise Jasper, și o vom face, dar trebuie să-l găsiți mai întâi! Așa că terminați cu îndrugatul de verzi și uscate și începeți să-l căutați.

Kit își întoarse capul și gemu. Ashton își puse mâna tremurândă peste gura lui, își lipi buzele de urechea lui și zise încet:

— Șșștt. Șșștt.

— Hei! urlă un alt bărbat. Ia uite ce am găsit ascuns în tufișuri.

Inima lui Ashton se lovi de coaste și gâtul i se strânse. Închise ochii de parcă, dacă nu îi vedea pe ticăloși, nici ei nu aveau să o vadă. Auzi crengile trosnind și frunzele foșnind când cineva dădu un tufiș la o parte. Își țină răsuflarea.

— Ce ai găsit? Este șeriful?

— Nu, este cutia cu obiecte de valoare.

Ashton tresări când se auzi un foc de armă în apropiere.

— Și uite aici. Plină de bani, exact cum am auzit că va fi. Chiar a fost o idee bună, Jasper, să tai copacul ca să blochezi drumul.

— Asta pentru că sunt deștept, motiv pentru care vă conduc pe voi, adunătură de inutili. Nu am vrut să risc ca vizitiul să nu oprească, așa că i-am oferit un motiv întemeiat să o facă. Acum, începe să împarți banii în mod egal, zise Jasper. Toți ceilalți căutați-l pe șerif.

Ashton auzi oamenii controlând prin tufișuri și frunziș. Cât putea să treacă până când ea și Kit aveau să fie descoperiți? Nu-și putea da seama de gravitatea rănii lui cât oamenii aceia îngrozitori umblau prin jur.

— Măi, măi, măi, ce avem noi aici? Întrebă unul din ei. Geanta asta are haine de femeie.

Lui Ashton i se strânse stomacul. Deși era mai îngrijorată de ce i-ar face lui Kit, își dădu seama și că nu aveau să fie deloc amabili cu ea. Nu suporta gândul de a fi atinsă de vreunul dintre acei bărbați.

— Crezi că a fost în diligență o femeie, care poate l-a ajutat pe șerif să scape? Întrebă Morton.

— Ori asta, ori cineva are niște obiceiuri ciudate cu hainele. La dracu'! scuipă Jasper. Nu se văd deloc urme, dar nu cred că au ajuns departe. Urcați pe cai. Ei merg pe jos,

iar el e rănit. Ar trebui să-i găsim înainte să apună soarele.

Ashton auzi caii nechezând, apoi tropotul copitelor pe pământul tare. Își lipi obrazul de al lui Kit. Se întrebă cât de temeinic aveau să caute răufăcătorii și pentru cât timp. Trebuia să găsească un loc mai sigur în care să-l ascundă pe Kit.

Nu-i păsa de ea. Timpul ei era oricum limitat, dar el avea toată viața înainte. Intenționa să se asigure că urma să trăiască pentru a se bucura de fiecare moment.

*

Kit se trezi amețit, capul îl durea atât de tare, încât era convins că avea să moară. Era surprins că nu era deja mort. Durerea reușise însă să-l orbească. Tot ce vedea erau umbre neclare, gri și negre, mișcându-se și învârtindu-se.

Gura i se uscaseră și îl furnica. Înghiți fierea care-i ardea gâtul. Îi era greață, și trebuia să o găsească pe Ashton. Nu ar trebui să umble pe țărm de una singură sau să se avânte în apă când nu știa să înoate.

— Stai întins, ordonă o voce blândă.

— Sunt orb, hârâi el.

— Nu cred. Suntem într-o peșteră. Este foarte întuneric aici, pentru că este noapte. Bărbații care urmăreau diligența te caută.

O durere discordantă îi vibra în tâmpile în timp ce stătea întins pe spate pe pământul tare, încercând să-și aducă aminte ce se întâmplase.

— I-a deranjat că i-am omorât.

— Nu cei morți te caută, ci cei vii.

— Răufăcătorii vii pot fi un pic mai periculoși.

El auzi un râs înfundat.

— Mă tachinezi?

Nu credea asta, dar cuvintele îi împunseră mintea de cum le rosti. Ce-i spusese?

— Apă?

— Este apă în bidon.

Îi auzi mișcările, simți cum ea îi înalță ușor capul și

cum bidonul îi atinge buzele. Apa era rece și incredibil de bine-venită, dar se limitează la câteva guri, temându-se că avea să-i fie rău. Cu o mână slăbită, îndepărtă bidonul.

— Bea.

— Am băut deja. Am găsit niște carne. Vrei?

Nimic nu i se păruse vreodată mai puțin apetisant, deși în acest moment simplul gând la cele mai bune prăjituri din toată Anglia îi făceau greață. Voia doar să doarmă.

— Nu.

Simți buze dulci atingându-i obrazul și stropi alunecând pe maxilar.

— Kit, îmi este așa teamă.

Bâjbâi prin întuneric și găsi mâna lui Ashton. O duse la buze și trecu cu gura peste degetele ei slabe.

— Ești mai puternică decât crezi, dulceată.

Din păcate, el era slab, prea slab să evite uitarea stării de inconștiență.

Ashton studie silueta soțului ei. Nu îndrăznea să facă un foc, iar stelele și razele lunii ofereau așa puțină lumină. Cuvintele lui de mai devreme nu aveau prea mult sens. Lovitura de la cap îi zăpăcise probabil creierul. Putea doar să spera că nu suferise o comoție sau că lovitura nu provocase daune permanente abilității lui de a raționa. Avea să trebuiască să-l trezească periodic, ca să nu intre într-un somn profund și de durată.

În această după-amiază, mândria și teama se luptaseră în ea. Mândria că el avusese curajul să înfrunte atacatorii, deși nu avea mari șanse. O teamă copleșitoare că aveau să-l omoare.

Se gândi la cei trei oameni nevinovați care muriseră astăzi: bărbatul care fusese în interiorul diligenței, vizitiul și bărbatul care călătorea cu el. Nici măcar nu le știa numele și nu avusese timp să-i îngroape decent.

Tremura. Peștera îi amintea de un mormânt, rece și umed. Erau în apropierea intrării, unde aerul era mai proaspăt. Dacă auzea pe cineva apropiindu-se, avea să-l tragă pe Kit în interiorul peșterii.

Stomacul ei bolborosi. Carnea fusese mai puțin decât satisfăcătoare, dar era ceva de ronțait pe durata nopții. A doua zi trebuia să găsească o cale de a folosi pușca lui Kit. O găsisese și o folosisese pe post de baston ca să se sprijine cât el se sprijinea pe ea, în timp ce se îndepărtau de diligență.

Era norocoasă că el rămăsese conștient o vreme. Odată ajunși în peșteră, se prăbușise de parcă așteptase doar să ajungă la destinație.

Îl auzi bolborosind și reveni cu atenția la el. O parte din inima ei își dorea să nu se fi căsătorit niciodată cu el, dar nu ar fi dat la schimb nici măcar un singur moment din timpul petrecut împreună pentru promisiunea imortalității. Nu regreta ultima lor noapte împreună. Nu se simțise niciodată așa completă. Iubirea ei pentru el depășise toate barierele, fizice și emoționale.

Regreta doar că el plătise un preț așa mare pentru generozitatea lui. Dar, până la urmă, el nu putuse să-i ofere totul, pentru că ea nu-i putea oferi nimic, nimic altceva decât promisiuni în vânt. Durerea o sfâșia. Dacă el se agăța de orice amintire despre ea, amintirile aveau să fie toate dulci-amărui. Își dorea să-i poată da o parte din tot ce îi oferise el.

Îi mângâie obrazul cu degetele, dorindu-și să-i ofere alinare. Sângerarea se opri, și ea îi înfășurase în jurul capului o bucată din jupa ei. Ce norocoși erau că glonțul doar îl zgâriase!

— Clarisse? zise el.

Inima ei se încordă nemilos când el șopti numele altei femei. Ea se aplecă și se forță să împingă cuvintele dureroase peste nodul din gât:

— Sunt aici.

El se încruntă.

— Nu poți fi aici. Te-am omorât.

Ea rămase nemișcată, un vânt de gheață părând să adie peste corpul ei, provocând un fior amorțitor adânc în ea. Îi cuprinse chipul cu degetele care dintr-odată erau reci. Omul acesta era soțul ei, Kit al ei, iubirea ei. Cu siguranță, delirul era de vină pentru ceea ce spunea.

— Nu, nu, nu m-ai omorât. Eram bolnavă...

— Cred că Christopher bănuiește ce am făcut, dar nu-i confirma, nu-i spune. Este un om mult prea integru. Nu s-ar ierta niciodată că a trimis după mine, că a fost generos și că mi-a oferit o clipă singur cu tine. O clipă, când eu îmi doream mii.

Ea simți cum i se mișcă gura, cum cuvinte silențioase căutau o voce pe care ea nu o mai avea. Bărbia îi tremura, gâtul era încordat. Scoase întrebarea:

— Ce ai făcut exact în acel moment, Kit?

— Te-am omorât.

Răspunsul lui răsună în peșteră, în inima ei.

Ridicându-se un pic, el îi cuprinse brațul.

— Să nu-i spui nici lui Ashton. Inocența ei este un balsam pentru regretul meu etern. O vei cunoaște în curând. Mi-aș fi dorit să fie altfel, dar și ea este bolnavă. Va fi un minunat cadou de Crăciun. Încă un înger pentru ceruri.

Mâna lui căzu în lateral, și Ashton își dădu seama că el își pierduse cunoștința. Se retrase până se lovi cu spatele de peretele peșterii. Își ridică genunchii, îi strânse cu brațele și începu să se legene. Delira. Pur și simplu, delira.

Nu o omorâse cu adevărat pe Clarisse. O iubise. Poate doar credea că o omorâse. Poate că se simțea cumva responsabil, se învinovățea pentru boala ei. Dar, când vorbise, se referise la ceva ce el făcuse. Ce făcuse? Dacă avea convingerea că o omorâse, cum o făcuse?

Își aminti de îngerul pe care îl comandase să fie sculptat pentru Clarisse și de florile care ajungeau pe mormântul ei în fiecare zi, la ordinul lui. Acțiunile lui erau motivate de iubire, nu de vinovăție.

Niciodată nu se temuse de moarte cum se temea acum. Cum avea să supraviețuiască eternității dacă prin moarte afla că bărbatul pe care îl iubea era un criminal?

*

Ashton privi răsăritul prin mica deschidere a peșterii. Ochii ei umflați o ardeau de la lipsa de somn. Mintea ei se

împiedica de cuvintele lui Kit. Cu siguranță, nu voise să insinueze că o omorâse pe Clarisse.

Dar era bântuită și de cuvintele pe care el le rostise pe balcon în ultima lor noapte în Galveston, cuvinte pe care suferința ei nu le absorbise complet până acum.

„Nu voi fi responsabil de moartea unei alte persoane inocente”.

Altă persoană inocentă.

Inima ei se frângea atunci, așa că nu întrebase cine fusese prima persoană inocentă. Fusese Clarisse? Sau altcineva? Cineva ucis într-un accident?

Corpul o durea când se ridică și se apropie de gura peșterii. Auzi tunetul la distanță. Nu o încânta deloc gândul la furtună, deși ploaia le-ar oferi apă.

Îngenunche lângă micul maldăr de lucruri pe care le adunase în grabă. Luă bidonul despre care credea că aparținuse vizitiului. Ea și Kit sorbiseră puțină apă care se aflate acolo. Acum, îi era incredibil de sete și știa că lui Kit îi era și mai sete. Vocea lui avea un timbru aspru, care zgâria. De când căzuse iar înconștient, vorbise deseori. Din fericire, murmurul lui pe un ton jos nu răsunase în peșteră și nu atrăsese atenția vreunor răufăcători răătăcitori.

Privi peste umăr spre el. Gândurile lui păruseră amestecate, mutându-se de la trecut la prezent și invers. La un moment dat, îi spusese că avea poftă să guste scoarța de la un copac. Altă dată când se trezise, o întrebase cum se simțea la Ravenleigh, de parcă vizitau casa lui.

Poate că pierderea primei lui iubiri îl făcuse în stare să ucidă.

Pe timpul nopții, nu îi auzise pe atacatori, nici nu văzuse vreun semn de foc. Spera ca ei să o fi luat în altă direcție. Nu știa unde se aflau ea și Kit, dar avea impresia că apa era în apropiere. Cum altfel ar rezista frunzișul și verdeața?

Pe măsură ce soarele se ridica tot mai mult, lumina strălucea pe stropii de rouă de pe frunzele din apropiere. Dacă nu ar fi fost modul cum ajunseseră aici sau faptul că

Kit era rănit și că răufăcătorii îi căutau, ar fi putut să creadă că ajunseseră în paradis.

Își din peșteră. Tunetele bubuiau constant, dar cerul era de un albastru strălucitor, fără vreo urmă de nor. Cerul îi amintea de ochii lui Kit când râdea sau când o privea amuzat. Iubea expresia care apărea pe chipul lui când îl bucura ceva, de parcă emoția era neașteptată, nemeritată.

Își croi drum cu atenție spre tufișuri, legând fâșii din jupa ei de crengile unui tufiș aici și a unui copac acolo, ca să-și poată găsi cu ușurință drumul înapoi la peșteră. Bubuitul tunetelor deveni mai puternic, străbătând fără opreliște cerurile, răsunând în jurul ei, încercuind-o. Cu toate astea, strălucirea zilei era incredibilă.

Se lăsă mai jos pentru a se feri de crengile groase și joase ale unui copac și îngheță. În fața ei curgea un pârau, curentul trecând peste pietre cu viteză. Dar nu pârauul îi atrase atenția sau imaginația. Ci frumusețea cascadei care marca un nou început în timp ce apa se prăbușea de la înălțime.

Oftă uimită și se îndreptă spre ceea ce crezuse inițial că era tunetul. Incredibil. Nu avea splendoarea mării, dar tot îți tăia răsuflarea. Se așeză la marginea apei și se întrebă unde începea râul de deasupra și unde se termina pârauul.

Închizând ochii, ascultă sunetele naturii: păsările, frunzele foșnind și vântul susurându-și secretele. În ea se strecură liniștea. Dacă ar fi fost să moară aici, ar fi murit mulțumită.

— Nu sunt sigur că este înțelept să lași urme, se auzi o voce profundă.

Scoțând un mic țipăt, Ashton se întoarse, ducându-și mâna în dreptul inimii care-i bătea puternic. Ținându-și pușca, Kit venea spre ea; se așeză pe pământ, își sprijini coatele pe coapse și își îngropă capul în mâini, gemând.

— Ai dureri mari? Întrebă ea.

— Mă simt de parcă un fierar ar folosi capul meu pe post de nicovală.

— Ar fi trebuit să rămâi în peșteră.

El își înălță capul.

— M-am îngrijorat când m-am trezit și nu erai acolo.

Ea ridică bidonul gol.

— Am venit să iau niște apă.

Se așeză pe marginea pâ râului și se aplecă cu grijă. Puse bidonul sub suprafață și se concentără pe apa care gâlgâia. Cu excepția bandajului din jurul capului, Kit arăta astăzi la fel ca în ziua trecută. Cuvintele pe care le rostise despre Clarisse nu fuseseră, probabil, adevărate.

Cu toate astea, lui nu îi plăcea să vorbească despre Clarisse. Îl bântuiau amintirile iubirii neîmpărtășite sau vinovăția că se jucase de-a Dumnezeu?

Ea veni înapoi și îi întinse bidonul. El încuviință scurt din cap.

— Bea tu prima, dar bea lent. Dacă îți este la fel de sete ca mie, o să ți se facă rău dacă bei prea mult sau prea repede.

Ashton duse bidonul la buze, savurând apa rece și studiind bărbatul cu care se căsătorise. Se gândise la toate lucrurile pe care el i le oferise fără să-i ceară nimic în schimb. De ce ar fi omorât-o pe femeia pe care o iubea?

Îi înmână bidonul și urmări cum mușchii gâtului se mișcau în timp ce el înghițea lent și îndelung. Pe gât i se prelingea transpirația. Se opri din băut și se uită la ea.

— Este un loc frumos. Toată verdeața îmi amintește de Ravenleigh. Ea încercă să zâmbească.

— Azi-noapte ai vorbit mult. Mare parte nu avea sens, dar la un moment dat m-ai întrebat dacă îmi place la Ravenleigh, de parcă ai fi crezut că eram acolo.

— Este clar că un glonț care îți trece pe la cap te poate face să spui prostii, zise el cu un zâmbet trist.

— Bănuiesc că ar trebui să fim recunoscători că nu te-ai oprit din vorbit de tot. Te-ar fi putut ucide, sublinie ea.

— Da, am fost foarte norocos, deși acum mă simt de parcă am băut o ladă de sticle de whisky de unul singur. Ai idee pe unde se află diligența față de acest loc? Întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nu am lăsat urme, dar ne-a luat vreo oră să

ajungem la peșteră. Kit se încruntă.

— Cum am ajuns aici?

— Ai fost conștient o vreme și ai putut merge cât te-am sprijinit.

— Tu m-ai sprijinit?

Ea încuviință din cap.

— Ți-am folosit pușca pentru a mă sprijini, așa că nu a fost prea greu.

— Cu toate astea, sunt impresionat, Ashton. Un drum de o oră... Cred că ți-a fost greu.

— Am preferat mersul alternativei de a fi descoperiți de acei nelegiuți.

Privi în jur.

— Nu-mi amintesc drumul nostru. Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat după ce m-am urcat pe diligență. Este totul în ceață. Ce s-a întâmplat cu vizitiul și cu bărbatul din diligență?

Ea inspiră adânc, tremurând, și zise cu voce joasă:

— Au fost omorâți.

El oftă adânc.

— Sper că nu aveau familii.

Înghiți, nefiind sigură dacă să-i spună ce știa, dar mereu crezuse în forța adevărului. Această credință o făcuse să citească, de-a lungul vieții, carte după carte.

— Acei nelegiuți păreau să te fi recunoscut.

El își mută privirea la ea.

— Poftim?

Încuviință grăbită din cap.

— Știau că ești șeriful din Fortune, și era clar că nu te plac.

Kit miji ochii.

— Ai auzit nume?

— Jasper și Morton.

El strânse din dinți.

— La dracu'! Jasper era bărbatul care trăsesese în podeaua lui Harry. Plănuisem să mă uit peste afișele cu cei căutați când mă întorceam la muncă, dar m-am lăsat distras când l-am văzut pe David.

— Nu păreau prea fericiți că le-ai omorât doi dintre oameni.

— Da, îmi imaginez că nu erau mulțumiți. Păcat că nu i-am putut omorî pe toți. Vor fi și mai puțin mulțumiți când îi voi duce în fața justiției.

Ea fu străbătută de un fior.

— Doar nu te duci după ei?

— Nu acum, nu. Vom petrece o zi aici, adunându-ne forțele, și sper ca până mâine abilitatea de a judeca să-mi revină și să găsim o cale de a ne întoarce în Fortune.

— Dar eu voiam să merg în Dallas.

El o atinse pe mână. Instinctul o făcu să și-o retragă. Văzu suferința din ochii lui înainte ca el să dea înapoi. Își dorea să nu fi respins oferta lui de alinare, dar nu se putuse controla.

Nu era un asasin. Inima ei știa asta, dar însăși gândul că o omorâse pe Clarisse o făcea să fie îngrijorată... și temătoare. Prețuia fiecare moment al vieții, și faptul că el negase cuiva oportunitatea de a face același lucru era ceva de neînțeles pentru ea.

— Îmi pare rău, Ashton, dar există posibilitatea ca, atunci când acești bărbați nu mă vor găsi aici, să mă caute în Fortune. Nu pot să risc să se răzbune pe oamenii nevinovați din oraș. Eu trebuie să îi protejez.

— Dar am fost plecați o lună și un pic.

— Comercianții locali s-au oferit să aplice legea la nevoie, dar nu se așteptau la sosirea unei bande de proscriși.

Ea deschise gura să spună ceva, însă el ridică o mână.

— Poate că nu se vor duce în Fortune, dar este responsabilitatea mea să mă asigur că, dacă se duc, cineva cu experiență este acolo să se ocupe de ei.

Ea înghiți cu dificultate.

— Să-i omoare.

— Da, dacă este nevoie.

Ea se uită în ochii lui.

— Câți oameni ai omorât?

— Nu-i număr, răspunse el repede. Dar, dacă nu

dorești să stai în Fortune până mă asigur că totul este bine, voi găsi pe cineva să te însoțească în Dallas.

Apucând pușca, se ridică. Se clătină și închise ochii din cauza amețelii.

— Te întorci în peșteră ca să te odihnești? întrebă ea.

El deschise ochii, și ea își dădu seama că el încă avea dureri mari.

— Nu, mă duc să găsesc ceva de mâncare. Ar trebui probabil să vii cu mine. Ea clătină din cap.

— Mă duc înapoi spre peșteră.

Îl privi cum dispare în tufișuri. Dacă rămânea cu el, cum se gândise deseori, avea să vină o zi când boala ei avea să îl oblige să-i ia viața?

*

Kit se trezi și găsi din nou peștera goală. Își înjură în gând soția. Ea nu-și dădea seama că pericolul pândeă prin zonă? Era adevărat că nu auziseră și nu văzuseră vreo urmă de Jasper și de oamenii lui în ziua precedentă, dar asta nu însemna că nu erau prin apropiere.

Știa că o rănise pe Ashton în ultima lor noapte în Galveston și simțea lipsa zâmbetelor pe care ea i le oferise înainte. Noaptea trecută, o ținuse în brațe cât dormiseră, dar ea fusese rigidă ca o scândură. Vorbea doar dacă el întreba.

Deseori, o prindea uitându-se la el de parcă era vreun specimen aflat sub lupă. Nu se putea aștepta ca ea să se poarte de parcă totul era bine, când tâlhari îl căutau, dar faptul că ea tot pleca îl nelămurea. Nu era acum momentul ca ea să-și manifesta dorința de independență. Ar fi trebuit să stea mai aproape de el decât propria lui umbră. Cum altfel putea să o protejeze?

Scoase bandajul din jurul capului și-și atinse locul delicat de lângă tâmplă. Fusese incredibil de norocos, și știa bine asta. Durerea de cap se potolise și vederea i se limpezise. Acum, tot ce mai avea de făcut era să găsească o cale de a se întoarce în Fortune.

Își ridică pușca și ieși din peșteră. Ashton lăsase din nou urme. Trebuia să-i recunoască meritul că se gândise că s-ar putea pierde, dar ar fi preferat ca ea să nu plece deloc. De când devenise femeia asta așa încăpățânată? Sau poate era doar melancolia ei. Poate că nu-i păsa că moartea venea pentru ea sub forma unui glonț. Fără îndoială, era de preferat față de ceea ce urma să aibă de îndurat la final.

Urmări bucățile din jupa ei pe care le legase de crengi. Le adunase în ziua anterioară, când se întorsese la peșteră. I le-ar fi ascuns dacă ar fi știut că plănuia să le folosească din nou. Nu era surprins de direcția drumului. Se îndrepta spre cascadă.

Ce-l uimi când o găsi era faptul că era complet goală, stând cu spatele la el.

Gura i se uscă și i se tăie răsufarea în timp ce privea apa cascadei venind peste ea fără putere. Își ridicase brațele, își înclinase capul spre spate și își pieptăna părul cu degetele.

Niciodată în viața lui nu dorise o femeie mai mult.

Era aproape imposibil de rezistat tentației de a-și da hainele jos și de a i se alătura. Dar rezistă, pentru că nu știa dacă de data aceasta avea să găsească puterea de a se abține. Voia cu disperare să o umple cu tot ce poseda el, să trăiască plăcerea supremă în timp ce corpurile lor erau unite. Dacă doar ar ști că avea să fie alături de el după Crăciun...

Probabil că ea îi simți privirea asupra ei, pentru că se întoarse lent. Lui i se strânse stomacul. Cât fuseseră în Galveston, Ashton luase în greutate, și corpul ei avea acum curbe grațioase. Leși din cascadă, își luă fusta și începu să o folosească pentru a se usca.

Kit puse pușca deoparte, își desfăcu cămașa și o dădu jos. O întinse pe pământ.

— Vino să stai aici și te șterg eu.

Ea ezită, apoi veni spre el și se lăsă grațios pe pământ, privindu-l în ochi. El îngenunche lângă ea, îi luă fusta pe care o folosea ca să se protejeze, și începu să-i folosească marginea pentru a-i șterge piciorul.

Luă cealaltă parte a fustei și o duse la sâni. Kit îi zâmbi leneș în timp ce trăgea de fustă.

— Lasă-mă să te privesc.

— Nu cred că este înțelept.

— Nimic din ce am făcut nu a fost înțelept, dar nu aş schimba un singur moment pe care l-am avut cu tine pentru un loc în rai.

Ashton lăasă fusta să-i alunece printre degete. Având pe corp stropi de apă de la cascadă, ar fi trebuit să-i fie frig, dar atingerea lui, prezența lui o făceau să se simtă incredibil de fierbinte. Voia să-i petreacă degetele prin părul lui, voia să facă dragoste cu el ca și cum erau cu adevărat soț și soție, fără umbra morții stricând ceea ce ar fi trebuit să fie o experiență sublimă.

— Aș fi zis că tot ce ai făcut pentru oamenii din Fortune îți va garanta un loc în rai, zise ea.

El clătină din cap.

— Nu, dulceață. Destinația mea va fi iadul. Se apropie de ea și îi cuprinse obrazul cu palma. Sunt deja în iad. Vreau cu disperare să fac dragoste cu tine.

Ea simți cum lacrimile îi ard ochii.

— Ai făcut dragoste *pentru* mine, dar vreau să faci dragoste *cu* mine. Arată-mi cum să-ți ofer plăcere, și o voi face, dar nu mai pot lua ce-mi oferi dacă nu pot oferi nimic în schimb.

— Nu ai luat niciodată, Ashton. Ți-am oferit ce am putut pentru că mi-a făcut plăcere. Plăcerea emoțională este la fel de satisfăcătoare ca aceea fizică.

Ea își privi mâinile.

— Dar pentru mine nu este suficient și înseamnă să îți cer prea mult. De asta trebuie să mă întorc în Dallas.

El începu să-i șteargă coapsa.

— Nu știu dacă te pot lăsa să pleci.

Ea își înălță capul.

— Poftim?

— Pui prea mare preț pe fizic. Îmi place să îți ofer plăcere. Iubesc zâmbetele și râsul tău... și crabii arși pe care-i gătești. Îmi place să mă trezesc cu tine în brațele

mele.

— Când se va apropia moartea, îți va mai plăcea? Vei aștepta răbdător să vină sau îi vei grăbi sosirea, cum ai făcut pentru Clarisse?

Își duse mâna peste gură, dorindu-și să fi putut opri cuvintele înainte de a le rosti, dar îi hoinăriseră prin cap toată noaptea și se trezise urlându-le în mintea ei.

Simți cum degetele lui se înfig în carnea ei, în timp ce el își miji ochii.

— Despre ce vorbești?

Își smulse fusta din mâinile lui și o înfășură în jurul corpului, protejându-se cât de mult putu.

— Imediat după ce ai fost rănit, te-ai trezit și ai crezut că sunt Clarisse. Ai zis că m-ai omorât și că nu-i puteam spune lui Christopher.

— Din cauza asta nu ai vrut să te țin în brațe azi-noapte, de asta m-ai evitat?

Ashton își linse buzele, gustând puritatea cascadei aflate încă pe buzele ei.

Simțise nevoia să se curețe.

— Ai omorât-o? Îndrăzni ea să întrebe.

El se sprijini pe călcâie, cu ochii duri, închizând orice emoție, ascunzând orice gând.

— Tu ce crezi?

Ea simți un fior pe șira spinării.

— Îmi tot spun că delirai, că glonțul a atins ceva în capul tău, că nu ai comite niciodată o asemenea mârșăvie, să omori o femeie inocentă, indiferent de circumstanțe. Îmi tot spun lucrurile astea.

— Dar nu le crezi.

Întregul ei corp era tensionat auzind lipsa de emoție din vocea lui.

— Nu vreau să cred.

— Ba da, vrei, zise el cu convingere.

Își dorea să fugă, dar privirea lui o țintuia pe loc și cuvintele pe care le rosti o făcură să simtă cum i se ridică bila în gât.

— Chiar ai omorât-o.

— Da, doamnă, așa este. Te-ai căsătorit cu un criminal.

Capitolul 19

Christopher ieși din biroul de telegraf din Fortune deloc mulțumit de ultimele informații primite. Se putea, oare, ca lucrurile să meargă și mai rău?

— Șerifule Montgomery!

Reprimându-și un geamăt, Christopher recunoscuse vocea scorpiei. Invocând orice strop de bună-creștere pe care îl poseda pentru a-și ține sub control temperamentul, se întoarse pentru a o înfrunța.

Îl lovi senzația de *déjà vu*. Din nou, o ținea pe fiica ei de braț și pe tânăr de ureche. Fata era roșie toată și își ferea privirea, dar tânărul nu afișa niciun pic de remușcare.

— Doamnă...

— A făcut-o din nou. Desfăcea corsajul lui Lauren.

Răbdarea lui era pe terminate. Se uită urât la băiat.

— Ți-am zis...

— Azi am făcut șaisprezece ani, și ați zis că pot lua o femeie dispusă să ia bani. I-am dat două monede.

Doamna Fairfield miji ochii cu o furie fascinantă.

— I-ai spus să umble la corsajul fetei mele dacă o plătea?

— Nu chiar. Mi-a interpretat greșit instrucțiunile, încercă Christopher să explice.

— Nenorocitul dracului! țipă ea în timp ce arunca băiatul spre el. Îl vreau în închisoare, și pe tine cu el. Mă duc la consiliul orașului.

O privi cum se depărta, cu indignare justificată în fiecare pas hotărât. El își mută privirea spre băiat.

— Cum te cheamă, băiete?

— Tommy.

— Unde îți sunt părinții?

— Morți.

Christopher oftă adânc.

— Vino cu mine.

— Nu îmi e frică de închisoare.

— Nu te duc la închisoare.

Christopher merse pe trotuarul lat, cu pașii nu la fel de delicați cum îi avusese în urmă cu o săptămână. Dacă mai stătea aici o săptămână, cu siguranță aveau să-i treacă picioarele prin scânduri. Deschise ușa cârciumii.

— O să-i minți și o să le zici că sunt suficient de mare să beau? întrebă Tommy cu speranță în voce.

Christopher îi aruncă o privire cruntă. Tommy ridică din umeri.

— Bănuiesc că nu.

— Wyndhaven, zise Harrison venind spre el. Ce aduci aici?

— Un băiat care nu are părinți și are prea mult timp liber. Ce pot face cu el?

Harrison se uită la băiat.

— Știi ceva despre vite, băiete?

— Știu totul, zise Tommy cu încredere.

— Nu știi nimic, mincinos mic, zise Harrison, dar vei învăța în mai puțin de o lună.

— Ce ai să faci cu el? întrebă Christopher.

— Îl pun la muncă pentru Texas Lady Cattle Venture. Hai să discutăm cu Gray. Ținem vitele pe pământul lui.

*

Christopher se uită la casa cu două etaje, construită din șipci, și la pământul care o înconjura. Era departe de splendoarea de la Ravenleigh, dar avea un farmec pe care nu și-l putea explica.

— Cât pământ ai? îl întrebă el pe Gray son Rhodes.

— Cât vezi cu ochii.

Zâmbi cu o bucurie autentică pentru succesul lui Rhodes.

— Tatăl tău este foarte mândru, să știi.

— Mai degrabă, surprins.

Christopher se întoarce spre prietenul fratelui său.

— Ai crede altceva dacă ai auzi cum se laudă tatăl tău cu tine în cluburile de gentlemen.

Fu uimit să-l vadă pe Rhodes roșind.

— Vino prin spatele casei. Vreau să o cunoști pe Abbie, zise Grayson.

Cu Harrison lângă el, Christopher îl urmă pe Grayson. Un bărbat pe nume Magpie îl luase pe Tommy pentru a-l prezenta vitelor. Grayson și Harrison păreau să creadă că Magpie ar putea avea o influență pozitivă asupra băiatului și că avea să-l învețe tot ce trebuia să știe.

Dădură colțul, și Christopher se opri, șocat să vadă scorpia agitându-se înainte și înapoi în fața unei femei cu părul blond și ochi violeți. La o analiză mai de aproape, își dădu seama că cele două femei semănau.

— Bărbatul ăla este o rușine pentru orașul ăsta, spuse doamna Fairfield. Să îi zică băiatului că ar putea să plătească o femeie pentru a se uita la corpul ei. Nu știu ce i-a apucat pe oamenii din oraș să-l facă șerif, dar îți garantez că o să am grijă să fie dat afară...

— Doamnă! izbucni Christopher cu asprime.

Femeia se întoarce.

— Nenorocitul...

— Înțeleg că ai cunoscut-o pe Elizabeth, zise Grayson încet, cu umor în voce.

— Din păcate.

Ea făcu un pas spre el.

— Din păcate? Sunt pe cale să-ți arăt exact cât de nefericit ești. Ți-am spus să îl închizi pe băiatul ăla...

— Poate aș fi făcut-o dacă aș fi avut cheile de la închisoare sau dacă *aș fi fost* șeriful și aveam autoritatea să o fac. După cum am încercat să vă explic de câteva ori de fiecare dată când am dat să spun un cuvânt prin turuiala dumneavoastră, eu nu sunt Kit! Sunt fratele lui. Slavă Cerului! Numai gândul că aș putea să dau de dumneavoastră de fiecare dată când ies pe stradă este suficient pentru a mă face să mă întreb de ce s-a deranjat să ia postul de șerif și să-și riște viața pentru femei așa

nerecunoscătoare ca dumneavoastră. Acum, mă scuzați, trebuie să mă întorc în oraș. Se întoarse spre Grayson și încuviință scurt din cap. Mulțumesc pentru ajutorul cu băiatul.

În timp ce se îndepărta, îl auzi pe Harrison mormăind în urma lui:

— Din moment ce e trăsura mea, ar fi bine să merg cu tine.

*

Christopher duse lingura de supă la buzele subțiri ale tatălui său. Oftă.

— Tată, știu că poți deschide gura pentru că te aud cum mă înjuri pe timpul nopții când crezi că dorm.

La ușă se auzi un ciocănit.

— Nu acum, doamnă Gurney! strigă el.

Femeia era singura care știa că tatăl lui se afla aici. Intra în fiecare zi pentru a face curat în cameră și a schimba cearșafurile celor două paturi.

Ciocănitul se auzi din nou.

— Vă rog, reveniți mai târziu!

Un alt ciocănit.

— La dracu'!

Aruncă lingura în castron, împrôșcând supă. Rezistă incredibil impulsului de a vărsa castronul în capul tatălui său.

— Doamnă Gurney...

Se opri uitându-se în ochii albaștri ai lui Elizabeth Fairfield.

— Domnule Montgomery...

Ridică o mână.

— Doamnă Fairfield, îmi cer scuze pentru cuvintele de mai devreme. Au fost complet nelalocul lor și deloc în caracterul meu, de fapt. Mi-ați denigrat fratele, și lucrul acesta m-a ofensat, pentru că simt că l-ați judecat greșit. Dar, lăsând acele sentimente deoparte, nu m-am purtat ca un domn, și îmi cer scuze. Acum, dacă mă scuzați, vă urez

o zi bună.

Dădu să închidă ușa, dar femeia puse mâna pe ea.

— Eu sunt cea care trebuie să-și ceară scuze, zise ea moale.

El făcu un efort să zâmbescă împăciuitoare.

— Vă asigur, doamnă Fairfield, că nu sunt necesare scuze.

Mai închise ușa un centimetru înainte ca ea să-l oprească.

— Domnule Montgomery...

— Doamnă Fairfield, acum, nu este un moment potrivit. Răbdarea mea este la pământ. Tatăl meu nu deschide gura să mănânce, deși mă înjură toată noaptea. Fratele meu a plecat din Galveston în urmă cu câteva zile să-și ducă soția în Dallas. Se pare că diligența a fost atacată de o bandă de tâlhari. Trei oameni au fost uciși. Nu este nici urmă de fratele meu sau de soția lui, deci doar Dumnezeu știe unde se află. Am angajat oameni care să-i caute, mă rog în fiecare moment să nu fie morți. Oamenii continuă să mă confunde cu Kit și să-mi ceară să mă ocup de problemele lor, iar eu nu doar că nu am nicio autoritate, dar nici nu știu cum. Căldura este insuportabilă. Nu există teatre să ofere un răgaz de la griji...

— Veniți să luați cina la mine acasă.

Știa că rămăsese cu gura căscată și că probabil arăta ca un prost.

— Poftim?

— Când fratele dumitale și prietenii lui au ajuns, eu am certat-o pe Abbie că nu i-a întâmpinat cum se face în Texas și acum eu am făcut același lucru cu dumneata. Aș vrea să mă revanșez. Nu am teatru de oferit, dar am un pian, și fetele mele știu să cânte.

El clătină trist din cap și vorbe cu voce joasă:

— Tatăl meu a suferit un infarct. I-am promis că nu voi lăsa pe nimeni să afle, în afară de doamna Gurney, și acum v-am spus despre prezența lui. Sper că veți păstra doar pentru dumneavoastră scăparea mea.

— Nu voi spune nimănui că se află aici.

— Mulțumesc. Dar, din moment ce știți despre starea lui, cred că vă dați seama că nu pot accepta invitația. Nu îndrăznesc să-l las singur.

Ea îi zâmbi.

— Doamna Gurney îl poate supraveghea. Și apoi, probabil va fi în beneficiul amândurora să stați despărțiți o seară. Îi întinse o bucată de hârtie. Mi-am permis libertatea de a desena o hartă. Noi luăm cina la ora șase. Să fiți acolo.

Începu să se îndepărteze.

— Nu pot promite.

Ea privi peste umăr.

— Nu v-am cerut o promisiune, doar prezența.

El închise ușa și se uită la hartă. Ce carte de vizită splendidă!

*

Cu un oftat de uimire și cu un stomac mai plin decât avusese vreodată, Christopher stătea pe scaunul-balansoar al lui Elizabeth Fairfield de pe veranda din față și privea cum soarele aflat la marginea orizontului picta cerul în nuanțe strălucitoare de portocaliu, violet și roz. Cum de putea să fie aici de o săptămână și să rateze apusul?

Lângă el, Elizabeth stătea pe un alt scaun, și cele trei fete ale ei – copie fidelă a mamei lor – stăteau pe treptele din față. Casa lui Elizabeth nu era mare, dar îl umplea cu pace. Se gândi la mulțumirea pe care o văzuse pe chipul lui Harrison și pe al lui Grayson. La fel avea să vadă pe chipul lui Kit? Și, dacă da, atunci ce avea să facă? Ar trebui să-i dezvăluie adevărul descoperit?

— Îmi place să mă uit la apus, zise Elizabeth moale. Eu și Daniel nu am avut niciodată bani pentru lucruri fine. Obişnuia să spună că ăsta-i motivul pentru care Dumnezeu ne-a lăsat apusurile, ca să avem mereu în viața noastră ceva frumos și care nu ne costa nimic.

— Daniel a fost soțul tău?

Ea încuviință din cap, cu tristețe în ochi.

— A fost omorât în războiul dintre state.

— Îmi pare incredibil de rău, zise el încet.

— Poate că nu mi-ar fi păsat așa mult dacă am fi câștigat războiul. Chicoti ușor. Nu, tot mi-ar fi păsat. L-am iubit cu pasiune. Reveni cu privirea la orizont. Grayson a zis că sunteți văduv.

— Da, soția mea s-a îmbolnăvit și a murit cu puțin timp înainte ca Kit și prietenii lui să vină încoace.

Ea privi spre el.

— Încă vă este dor de ea.

Christopher zâmbi trist.

— În fiecare zi.

Elizabeth încuviință din cap, ca și cum ar înțelege.

— Mă tot uit la drum, așteptând ca Daniel să apară într-o seară. Mintea mea știe că nu va veni, dar inima speră.

— Cred că îi este greu unei femei de una singură, zise el.

— Nu vă imaginați că unei femei cu bărbat îi este mai ușor.

— Dar sunt momente când femeia are nevoie de forța fizică a bărbatului.

Ea se uită la el cu o sclipire în ochi.

— Și există momente când un bărbat are nevoie de compasiunea unei femei pentru a-l ghida prin vârtoarea vieții.

— Chiar aveți dreptate. Cred că cel mai mult simt lipsa cuiva căruia să îi spun ce mă frământă.

— Aveți multe probleme?

El clătină ușor din cap.

— Nu chiar. Alții au probleme mult mai mari decât ale mele.

În jurul lor se așternu o tăcere prietenoasă în timp ce ultimele raze ale soarelui dispăreau la orizont.

— Fetelor, trebuie să-i urați noapte bună domnului Montgomery înainte de a merge la culcare, zise Elizabeth în timp ce întunericul înainta.

El se gândi să îi corecteze modul de adresare, dar hotărî că aici nu avea nicio importanță. Fetele, de

paisprezece, doisprezece și zece ani, îi urară un noapte bună sfios, apoi se grăbiră în casă.

— Mă duc doar să le bag în pat, zise Elizabeth, apoi revin.

El rămase singur pe verandă, știind că ar trebui să plece în curând, dar detestând ideea de a se întoarce în camera pe care o împărțea cu tatăl lui. Când nu înjura, acesta sforăia. Christopher cunoscuse mereu povara care venea cu faptul că era moștenitorul de drept. Doar că pur și simplu nu conștientizase cât de greu de dus avea să fie.

O umbră care traversa pragul îi atrase atenția. Ridică ochii și îi zâmbi lui Elizabeth.

— Ar trebui să plec.

— Mai stați puțin, zise ea încet. Nu mi-a mai stat un bărbat pe veranda din față de mult timp. Mi-a fost dor de asta.

— Mereu ați locuit aici? Întrebă el.

— Nu în casa asta, dar în zona asta. M-am născut într-o casă de pe acest drum, ceva mai sus. Fratele meu locuiește acum acolo, cu familia lui. Casa asta, pământul ăsta au aparținut familiei lui Daniel.

— Este frumos.

Fierbinte, dar frumos. O simțea cum îl privea în timp ce umbrele nopții se târau tot mai aproape. Își întoarse un pic capul și ridică dintr-o sprânceană, deși se îndoia că ea putea vedea mica mișcare.

— Chiar semănați, dar nu flirtați ca el, zise ea încet.

— Ah, zise el cu un oftat. Bănuiesc că vă referiți la fratele meu. Ca moștenitor al averii tatălui meu, trebuie să mă port mai decent, ceea ce mă face un pic plictisitor.

— Nu cred că sunteți plictisitor.

El rezistă tentației de a se întinde și de a-i atinge mâna.

— Mulțumesc.

Ea râse ușor.

— Nu mulțumești cuiva care spune adevărul.

Ferindu-și privirea, se foi pe scaun și se uită la stele.

— Mi-a fost foarte dor de Kit.

— Sunteți apropiați?

Christopher fu amuzat de nota de surprindere din vocea ei.

— Foarte. Când eram băieți, am făcut pactul ca, deși eu eram moștenitorul de drept, să administrăm Ravenleigh împreună.

— Probabil că, de când este aici, s-a schimbat destul de mult față de cum vi-l amintiți.

El chicoti.

— Fără îndoială. Cu toate astea, știu că, în clipa în care îl voi vedea, va fi ca și cum ne-am vizitat ieri.

Noaptea se deschidea în fața lor, luminată de conversație. Ea îi povesti despre căsătoria ei, despre Texas, despre cultivatul bumbacului. Și el îi spuse ce putea despre viața lui. Dar cel mai mult se bucură de momentele de tăcere, pentru că nicio clipă nu avu senzația că trebuiau umplute. Pur și simplu, existau ca să te bucuri de ele.

Privi cum cerul se colorează într-un gri-închis, cu nuanțe pastelate de albastru care-și făceau loc pentru a crea o tapiserie incredibilă.

— Ce se întâmplă acolo? Întrebă el.

Ea râse ușor.

— Acela este răsăritul. Nu-mi spune că nu ați văzut niciodată răsăritul.

— Răsăritul? sări din scaun. Am stat aici toată noaptea?

— Exact. Mi-a făcut plăcere compania.

— Dar reputația dumitale!

— Sunt văduvă. Nu are ce reputație să mă îngrijoreze.

— Dar un domn ar fi plecat cu mult timp în urmă. Dădu înapoi și se împiedică de trepte. Îmi cer scuze...

— Dacă vă mai cereți atâta scuze, vă dau una în cap cu tigaia de fontă.

El se uită la ea, apoi începu să râdă.

— Dumnezeule, ați face-o, nu-i așa?

Ea se ridică de pe scaun, merse până la marginea verandei și își petrecu brațele în jurul stâlpului.

— Da. Fără îndoială.

Christopher se gândi pentru o clipă să revină pe verandă și să o sărute.

— Elizabeth, mulțumesc pentru că m-ai invitat. A trecut foarte mult timp de când m-am simțit așa bine într-o seară.

Ea îi zâmbi moale.

— Voi găti cina și în seara asta. Sunteți bine-venit să ni vă alăturați. Niciodată nu regretase așa mult cuvintele pe care știa că trebuia să le rostească.

— Cred că ar fi bine dacă nu aş veni. Vedeți, sunt logodit.

— O iubiți?

Întrebarea ei directă îl luă pe nepregătite. Dacă nu ar fi ajuns să se atașeze de ea pe durata nopții, i-ar fi răspuns că nu era treaba ei.

— Nu, dar căsătoria noastră va ajuta la întărirea ambelor familii.

— Se pare că nu veți sta prea mult pe verandă, privind apusul.

— La Ravenleigh nu există verandă.

— Cred că așa-i mai bine.

— Poate. Oricum, vă mulțumesc pentru o seară, o noapte și un răsărit minunate. Mi le voi aminti mereu.

— Este doar un strop de ospitalitate texană.

El încuviință scurt din cap, apoi plecă spre birja pe care o închinase. Datoria îl chema, și era un supraveghetor dur.

Capitolul 20

Kit scotocea printre rămășițele diligenței răsturnate. Nu fusese așa dificil să o găsească. Deși Ashton avusese grijă să acopere urmele lor în timp ce fugeau, observase și repere de-a lungul drumului.

Chiar era remarcabilă.

Și, evident, dezgustată de confesiunea lui.

Se gândise să nege adevărul, să dea vina pentru cuvintele lui pe mintea sa confuză, dar ea merita să fie cinstit cu ea. Sperase să fie iertat, dar nu era surprins de repulsia din ochii ei minunați. Reflexia lui din oglindă deseori avea aceeași expresie.

Adevărul era că această confesiune era o binecuvântare, pentru că niciodată tentația de a-și încălca jurământul personal nu fusese mai mare decât cu o dimineată în urmă. Își dorea să o întindă pe pământul verde și dulce și să se îngroape în ea așa adânc, încât să nu mai fie niciodată despărțiți.

Acum, jurământul lui nu avea să mai fie niciodată pus la încercare. După ce aveau să se întoarcă în Fortune, ea avea să plece în Dallas și să-și aștepte moartea, în vreme ce el avea să fie deja în iad.

— Unde sunt vizitiul și bărbatul care era în diligență cu noi?

— Au fost omorâți, dar nu am avut timp să-i îngrop, zise ea cu vocea uimită în timp ce se uita în jur.

Primul lui gând fu că animalele le căraseră probabil cadavrele, dar nu îl lăsa inima să-i spună asta.

— Multe dintre lucrurile noastre personale lipsesc. Cineva a fost aici. Cu siguranță, i-a îngropat cum trebuie.

— Ce vom face?

— Vom merge, presupun. Dacă o luăm înapoi, în direcția din care am venit, ar trebui să ajungem măcar la orașelul unde vizitiul s-a oprit să schimbe caii. Dacă nu este nicio diligență care să meargă spre Fortune, ar trebui să putem închiria o trăsură.

— Aș putea găsi un loc într-o diligență care merge spre Dallas.

El miji ochii.

— Ai putea, dar nu te las să călătorești singură.

Ea își înclină bărbia sfidător.

— Sunt femeie în toată firea.

— Dar ești și soția mea, și nu te voi lăsa neprotejată.

— I-aș putea trimite o telegramă lui David...

— La cât timp a trecut, sigur i s-a născut copilul. Și

apoi, nu are sens să nu te duc la Dallas imediat dacă trebuie să aștept sosirea lui David.

Ea începu să umble agitată, cu mâinile strânse în pumni.

— Nu trebuie să aștepti...

— Ashton, indiferent de cât de proastă este părerea ta despre mine, nu îți voi lua viața. Ești în siguranță cu mine.

Ea se întoarse, cu lacrimi în ochi.

— De ce ai omorât-o pe Clarisse?

— Pentru că nu puteam să o văd cum suferea.

— Cine ți-a dat dreptul?

— *Eu* mi-am dat singur dreptul. Doar eu port povara acelei decizii.

Ea îl studie de parcă voia să vadă în sufletul lui dezgustător.

— Cum ai omorât-o?

El ridică ochii spre cer.

— Ce diferență poate face în sentimentele tale faptul că știi sau nu acest lucru?

— Vreau doar să știu.

În vocea ei era un tremur ușor.

El oftă greu, își strânse mâinile în pumni și se uită spre frunzele din copaci.

— Avea dureri. A cerut ceva să i le aline. Medicul mi-a zis un vârf de praf. Eu am pus mai mult. Reveni cu privirea spre ea, temându-se că ea avea să se retragă dacă se întindea să-i atingă ridurile adânci de pe frunte. Voia să nu mai simtă durere. A fost singura dorință pe care i-o puteam îndeplini.

— Singura dorință pe care i-o puteai îndeplini, repetă ea, cu groază în ochi. În noaptea în care m-ai cerut de soție, mi-ai spus că ai putut să-i îndeplinești o singură dorință. Acea a fost? Moartea?

Furia se trezi în el din cauza propriilor scăpări.

— Tu crezi că nu aș fi vrut să-i pot satisface o altă dorință? Dar, dintre multitudinea de lucruri pe care ea le voia, moartea era singura pe care i-o puteam oferi.

— Am crezut că iubirea te-a motivat să-i trimiți flori la

mormânt în fiecare zi. Dar a fost vinovăția, nu-i așa?

— Este imposibil să le separi când omori ceea ce iubești.

Ea se uita la el de parcă-i crescuseră coarne și o coadă. Cu siguranță, aveau să-i crească după ce murea și se prăbușea cu adevărat în iad.

— Dacă ai fi în situația de a alege iar, ai omorî-o din nou? Întrebă ea ezitant.

— Da.

Ea încuviință simplu din cap, de parcă se așteptase la răspunsul ăsta, dar tot era dezamăgită de el.

— Bănuiesc că trebuie să pornim la ultimul drum împreună, zise ea.

El era pe cale să îi dea dreptate, când auzi un nechezat jos. Se întoarse și-și văzu calul venind spre el.

— Lancelot, animal frumos. Niciodată nu m-am bucurat mai mult să te văd!

Se întinse și mângâie grumazul calului, bucurându-se de atingere, de căldură și de lipsa respingerii. Măcar animalul nu putea înțelege gravitatea acțiunilor stăpânului său. Kit nu era sigur că mai putea îndura alte condamnări. Cu cât porneau mai repede la drum, cu atât mai repede soția lui ajungea în siguranță la fratele ei.

Din nefericire, cine vizitase diligența răsturnată îi luase șaua. Se întoarse reticent spre Ashton.

— Haide!

Ea se apropie cu precauție.

— Va fi exact ca atunci când am călărit pe el fără șa de-a lungul țărmlui, o asigură el.

Dar, când își puse mâinile pe talia ei și o simți cum devine rigidă, știu că nu avea să fie deloc așa. Înainte, ea se bucura de atingerea lui. Acum, o detesta.

Noaptea trecută, în peșteră, dormiseră apropiați unul de celălalt, dar nu se atinseseră. Nici măcar o dată.

O urcă pe spinarea calului.

— Ține-te de coama lui, îi ceru el.

El apucă ce mai rămăsese din funia care ținuse calul legat de diligență. Era recunoscător că trăsese în funie și o

rupsesse suficient de scurtă cât să nu se agațe în vreun tufiș. Ar fi detestat să știe că Lancelot murise din cauza acțiunilor lui. Porni la drum pe jos.

— Nu călărești cu mine? Întrebă Ashton.

— Nu, mă îndoiesc că animalul a mâncat prea mult de când ne-am întâlnit cu tâlharii. Este prea slăbit să ne ducă pe amândoi.

Era sigur că în minciuna lui exista ceva adevăr, dar adevărul absolut exista în inima lui. Nu putea să fie lângă ea acum, știind că ea nu doar că-i disprețuia atingerea, ci îl și ura pentru că era cine era.

*

— Vom rămâne aici peste noapte, zise Kit oprind calul. Ashton privi în jur prin luminiș.

— Nu ar fi trebuit să ajungem la orașelul ăla deja?

Uitându-se la ea, el îi susținu privirea.

— Am hotărât să evit orașele până ajungem în Fortune.

O frică irațională puse stăpânire pe ea.

— Nu voi spune nimănui că ai omorât-o pe Clarisse.

În ochii lui se amestecară dezamăgirea și tristețea.

— Nu acesta a fost motivul deciziei mele. Știu că va fi o călătorie mai dificilă, dar mă preocupă Jasper. Deși nu este un tip inteligent, dacă mă crede încă în viață, s-ar putea să-și fi plasat oamenii de-a lungul drumului. Dacă mă crede mort, atunci ar putea să pună la cale jaful următoarei diligențe. Sau ar putea chiar în acest moment să se îndrepte spre Fortune. Dar, din moment ce nu știu exact unde este, prefer să mă asigur că, dacă ne întâlnim, va fi în condițiile mele. Ridică brațele. Haide! Dă-mi voie să te ajut să descaleci. Cum ea nu obiectă, Kit își puse mâinile pe talia ei și o ridică de pe cal, așezând-o pe pământ la doar un pas de el. Poți să anunți lumea despre păcatul meu; pentru mine nu va face nicio diferență. Nu voi fi tras la răspundere aici pentru o crimă comisă în Anglia.

— Reputația ta va fi distrusă.

— Eu nu am pus niciodată preț pe reputația mea și pot pleca din Fortune fără să mă uit în urmă.

Ea se desprinsese din îmbrățișarea lui și își petrecu brațele în jurul propriului corp. Îl privi cum se ocupă de cal.

— Vei face un foc? întrebă ea.

— Unul mic, dacă îți este frig.

Ea ridică din umeri.

— Este toiu! verii. Mă îndoiesc că îmi va fi frig.

— Dar acum te temi de întuneric cum nu te-ai temut niciodată, zise el cu voce joasă.

— Tu încerci să mă sperii cu bună știință?

— Nu trebuie să mă chinuiesc. Se pare că am reușit.

— Nu îmi este teamă de tine, zise ea ferm.

El păși spre ea, și ea făcu un pas în spate.

— Chiar nu îți este? întrebă el încet.

— În acest moment, nu știu ce simt sau ce gândesc, izbucni ea.

— Măcar ești onestă. Vrei să fac focul?

— Crezi că va atrage atenția?

— Probabil.

Ea inspiră tremurând.

— Atunci, stau fără foc.

— Nu am nimic pe ce să te întinzi în afară de cămașa mea.

Începu să desfacă nasturii.

— Nu trebuie să-mi dai cămașa ta.

— Ești încă soția mea, și confortul tău este responsabilitatea mea. Trase cămașa peste cap și i-o întinse. O poți folosi măcar ca pernă.

Se opriseră să mănânce târziu în acea după-amiază, când un foc nu ar fi fost vizibil. Pentru prima dată în viața ei, Ashton ura noaptea. Luă cămașa lui, se lăsă pe jos, rulă cămașa într-un ghem strâns și o băgă sub cap. Mirosul lui masculin era în jurul ei.

El se așeză în apropiere, cu pușca în poală.

— Tu nu vei dormi? întrebă ea.

— Voi sta de veghe o vreme.

Ea studie silueta bărbatului pe care crezuse că-l

iubea. Își aminti că scrisese în jurnal cu mult timp în urmă că i-ar permite fericită să-i frângă inima. De unde era să știe câtă durere avea să provoace această acțiune?

— Ea a știut? Întrebă ea încet.

— Cine ce să știe? Întrebă el.

— Clarisse a știut că o omorai?

Distanța dintre ei se umplu cu o tăcere grea și densă.

— Nu, zise el într-un final. Știa doar că era obosită și că adormea.

— Deci nu i-ai oferit șansa să își ia rămas-bun de la toată lumea.

— Christopher își lua rămas-bun de la ea de fiecare dată când pleca din cameră. Ea și-a luat rămas-bun de la mine crezând că eu eram el, așa că a avut parte de un rămas-bun final.

— Dar nu și-a luat rămas-bun de la bărbatul de la care credea ea că își ia.

— Sunt sigur că Christopher și Clarisse au avut multe ocazii să-și împărtășească sentimentele. Eu nu i-am negat nimic.

— Cu excepția vieții.

Dintr-odată, îi fu frig și își dori să fi avut un foc.

— Și mama ta?

— Ce-i cu ea?

Ea auzi nerăbdarea din vocea lui.

— Și pe ea ai omorât-o?

El râse trist.

— Dumnezeu, Ashton, acum mă bănuiești că am omorât pe oricine suferind de vreo boală?

Ea se ridică, încercând să-și clarifice sentimentele.

— Mi-ai spus că ai ținut-o pe Clarisse în vreme ce murea. Îi citeai mamei tale când a murit. Este o prezumție logică că ai fi putut să-i iei și ei viața.

El oftă greu.

— Mama mea nu a fost în agonie. Nu i-am grăbit moartea.

Ea se simți ușurată și simți cum un pic din căldură revine.

— Ar trebui să dormi. Vom pleca înainte de răsărit. Măine va fi o zi lungă, zise el.

Ea se așeză la loc.

— Kit?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ashton, la fel de bine aş fi putut să fac un foc. Vorbăria ta constantă va atrage atenția oricui se află prin apropiere.

— Voiam doar să spun că nu îmi este teamă de tine.

— Poate că ești mai degrabă „dezgustată”, zise el caustic. Sau „dezamăgită”, „deceționată”?

Ea își îngropă chipul în cămașa lui, permițând lacrimilor tăcute să curgă, dorindu-și să-l înțeleagă și să-și înțeleagă propriile sentimente.

*

— Șerifule! Slavă Cerului, am crezut că ați murit, zise doamna Gurney în timp ce Kit o însoțea pe Ashton spre pensiune.

Kit nu se mai simțise niciodată așa extenuat. Evitând orașele și călătorind direct spre Fortune, avusese parte de niște nopți inconfortabile, dar nu voia ca Jasper și tovarășii lui să afle că era în viață înainte de a ajunge în Fortune.

Ajunseseră în Fortune după miezul nopții. Dusesse calul la grăjdar, ca omul să se ocupe de animal și să-i dea de mâncare cum se cuvenea. Acum, tot ce voia era să o instaleze pe Ashton.

— Doar obosiți, doamnă Gurney. Vom avea nevoie de o cameră pentru noapte.

— Normal că aveți nevoie de o cameră. Doar nu o să dormi cu soția ta în patul ăla vechi de la închisoare. Doamnă Montgomery, camera pe care ai avut-o înainte este încă disponibilă dacă o vrei.

— Asta ar fi minunat, doamnă Gurney. Mulțumesc!

— Amândoi arătați ca și cum ați avea nevoie de o masă caldă și de o baie fierbinte. Mă apuc de amândouă imediat ce îi spun fratelui tău că ești aici. A fost foarte îngrijorat.

— David este aici? Întrebă Ashton, și Kit auzi o ușurare profundă în vocea ei.

— Nu, doamnă, nu fratele tău. Al șerifului.

Kit se simți ca și cum primise un pumn în burtă.

— Fratele meu? Christopher?

— Da. Te-a căutat prin jumătate de stat.

Kit o privi cum intră pe ușa din față.

— Nu te așteptai la o vizită din partea fratelui tău? Întrebă Ashton încet.

Încă uimit, răspunse ea și cum ar fi fost undeva departe:

— Nu. Apoi, un gând îngrozitor îi trecu prin minte. Se întoarse și se uită la Ashton. El nu știe despre ce am făcut cu Clarisse. Te rog, te implor, nu-i spune.

— Nu credeam că-ți pasă de reputația ta, zis ea.

— Așa este, dar îmi pasă de sentimentele lui. Mi-a permis să o văd. Nu vreau să se simtă vinovat pentru acțiunile mele.

Ashton ezită, apoi încuviință tăcută din cap. În clipa următoare, ușa de la dormitorul din colț se deschise și Christopher ieși. Doamna Gurney se dădu la o parte din calea lui și se îndreptă spre bucătărie.

— Dumnezeu, omule, arăți de parcă ai fi fost până în iad și înapoi, zise Christopher strângând mâna lui Kit și îmbrățișându-l. M-am temut de ce-i mai rău.

Kit auzi emoția strangulată din vocea fratelui său.

— Doar cei buni mor tineri, Christopher. Voi trăi cu mult peste tine.

Râzând, Christopher făcu un pas în spate.

— Tipic pentru tine să faci să pară totul un fleac. Am primit vești că ai fost atacat de tâlhari.

— Da, dar, din fericire pentru mine, nu au luat în calcul faptul că soția mea este plină de resurse sau curajoasă. Kit se întoarse ușor. Aș vrea să o cunoști pe Ashton.

— Bainbridge mi-a zis că te-ai căsătorit, spuse Christopher încet. Cu ochii ațintiți în ochii ei, Christopher luă mâna lui Ashton, făcu o mică plecăciune și îi duse

degetele la buzele lui. Deci tu ești femeia care a capturat inima fratelui meu?

Recunoscător pentru tăcerea ei, Kit privi cum Ashton își coboară genele și se îmbujorează. Deși nu mai era în inima ei, ea încă era în a lui. Avea să fie până în ziua în care el avea să moară.

— Avem multe de vorbit, zise Kit.

— Da, așa este, admise Christopher. De ce nu-ți iei niște timp să te bucuri de mâncarea bună a doamnei Gurney și să te revigorezi un pic înainte de a-l vedea pe tata?

Kit nu ar fi putut fi mai șocat dacă Christopher l-ar fi lovit cu un ciocan.

— Tata este aici?

— Da, dar, din păcate, sănătatea lui este cam precară, și prefer să nu te vadă așa neîngrijit. Nu i-am spus nimic în afară de faptul că te-ai căsătorit și că ai plecat cu mireasa ta în luna de miere.

Gândurile lui Kit erau la fel de neclare ca atunci când glonțul îi atinsese tâmpla. Nu prevăzuse această întorsătură, nu se așteptase niciodată ca tatăl lui să se aventureze până în Fortune.

— Va trebui să văd dacă găsesc negustorul, să deschidă magazinul. Nu avem nimic în afară de hainele de pe noi.

— Poți purta hainele mele, desigur, dar mă tem că nu am nimic potrivit pentru soția ta, zise sec Christopher.

— În caz că nu ai observat, Christopher, m-am mai împlinit de când am plecat din Anglia. Mă îndoiesc serios că hainele tale îmi vor veni sau că ne-ar putea confunda cineva unul cu celălalt.

— Ai fi surprins, zise Christopher zâmbind.

*

Pentru a economisi timp, Kit se spălase la închisoare, în timp ce Ashton se pregătise la pensiune. Acum, stătea în fața camerei ei, nefiind sigur la ce să se aștepte de la ea,

știind că orice ar fi fost era binemeritat.

Ciocăni ușor la ușă. Ea deschise și privi afară.

— Ești gata? întrebă el.

Ea deschise ușa mai mult.

— Îmi place de Christopher, dar nu văd ce rost are să-l cunosc pe tatăl tău.

— Și eu m-am temut de asta. Pot să intru o clipă?

Ea se retrase, și el intră în cameră. Parfumul de leandru plutea în aer. Îl mulțumea să știe că ea folosea săpunul pe care el i-l cumpărase. Fusesse unul dintre puținele lucruri pe care ea reușise să le salveze înainte de fuga lor, înainte să afle păcatul soțului ei.

Auzi ușa închizându-se și fu recunoscător că această conversație avea să fie purtată în privat. Oricât ținea la doamna Gurney, aceasta auzea prea multe și repeta prea tare.

Se întoarse spre soția lui.

— Tatăl și fratele meu au străbătut o mare distanță ca să fie aici.

Ea traversă camera și se așează pe scaun.

— Dar nu au venit să mă vadă pe mine. Nici măcar nu știau că te-ai căsătorit când au pornit la drum. Christopher a venit fiindcă trebuie să vorbească cu tine. Nu văd de ce trebuie să fiu prezentă, mai ales din moment ce eu am de gând să iau diligența dimineată și să mă întorc în Dallas.

Kit strânse pumnii în lateral și își blestemă mândria englezească.

— Ashton, îmi dau seama că mă găsești respingător...

Ea se ridică și îi întoarse spatele.

— Nu știu sigur ce simt pentru tine acum.

Se chinui să nu facă un pas spre ea.

— Nu ți-am cerut niciodată nimic, dar îți cer acum. Te rog, dă-mi voie să te prezint tatălui meu. Prefă-te câteva zile că totul este bine în căsnicia noastră, ca să se poată întoarce în Anglia fără să simtă vreo vină planând asupra lui pentru că m-a trimis aici.

Ea se întoarse.

— Crezi că ăsta-i motivul pentru care a venit? Să-și

aline vinovăția?

— Este singura explicație logică pe care o văd.

— Se pare că vinovăția este ceva obișnuit în familia voastră.

Adevărul din vorbele ei îl răni adânc.

— De cum pleacă familia mea, voi aranja să te însoțească cineva în Dallas. După aceea, nu vei mai auzi de mine vreodată. Îi zâmbi trist. Deși îmi voi ține promisiunea de a pune un trandafir alb pe mormântul tău.

— Nu mai vreau trandafirul alb.

Încă o lovitură în inima lui. Își înclină ușor capul.

— Cum dorești. *Orice* dorești îți voi oferi, dacă te prefaci pentru cât timp ei sunt aici că avem o căsnicie fericită.

Ea își încrucișă brațele sub sâni.

— Nu prea mă pricep la a mă preface.

— Nu trebuie să te pricepi. Zâmbește din când în când și fii lângă mine. Asta este tot ce-ți cer.

— Cât vor sta aici?

— Habar nu am, dar nu-mi pot imagina că vor sta mult. La Ravenleigh au responsabilități care necesită prezența lor.

El privi cum pe chipul ei apar îndoielile și grija. Ea încuviință brusc din cap.

— Îți dau noaptea asta și ziua de mâine. După aceea, plec spre Dallas. Le poți spune că trebuie să o ajut pe Madeline cu nou-născutul.

Răspunsul ei nu era deloc ce sperase el, dar era mai mult decât se așteptase.

— Mulțumesc. Voi avea grijă să nu regreti această amabilitate.

Deschise ușa. Ea inspiră adânc, apoi traversă camera și se opri lângă el.

— Aș prefera să nu mă atingi.

— Dulceață, de asta mi-am dat singur seama acum câteva zile.

Privirea ei trecu peste chipul lui.

— De asta ai mers pe lângă cal cât eu eram călare?

- Da. Mă crezi sau nu, Ashton, eu doar am vrut să-ți îndeplinesc visul.
- Mi-ai dat, în schimb, un coșmar.
- Se pare că am reușit asta pentru amândoi.

Capitolul 21

Kit ciocăni vioi la ușa camerei în care stăteau Christopher și tatăl lui.

Christopher deschise, le zâmbi slab și făcu un pas înapoi, permițându-le să intre. Privirea lui Kit se îndreptă imediat spre tatăl său, care stătea într-un scaun lângă fereastră. Arăta incredibil de bătrân. Chiar și după ce Christopher îl avertizase că sănătatea lui nu era bună, Kit nu se așteptase ca tatăl său să arate atât de în vârstă.

Era clar că nu se putea ridica și că limitarea lui fizică îl înfuria. Bătrânul se așteptase mereu de la el însuși cât aștepta de la ceilalți. Kit traversă camera, îngenunche în fața lui și zâmbi cu căldură.

— Bună, tată. Ți-a fost dor de mine, nu-i așa?

Tatăl său se încruntă, dar Kit observă că privirea lui nu șovăi deloc cât îi parcurse chipul.

— Nu mă așteptam... să fie... așa plictisitor... fără scandaluri.

Ridică o mână tremurândă. Kit o luă și o duse spre fața sa. O umbră de zâmbet apăru pe buzele tatălui.

— Te-ai aranjat bine... aici.

— Așa îmi place să cred, recunoscui Kit.

— Mama ta... ar fi mândră.

Kit nu se îndoia că mama lui ar fi mândră. Amuzant era faptul că, pentru prima dată în viața lui, își dădu seama că voia ca și tatăl lui să fie mândru.

— Mulțumit? întrebă bătrânul.

— Da.

Sau cel puțin fusese până în urmă cu câteva zile, dar nu văzu vreun motiv pentru care să trezească îndoieli în

mintea tatălui său.

Arătând satisfăcut, acesta își mută privirea pentru moment la Christopher.

— Ți-am spus.

Christopher oftă.

— Așa este. De nenumărate ori.

Kit puse mâna tatălui înapoi în poala lui și se ridică.

— Mi-ar face plăcere să o cunoști pe soția mea. Privi peste umăr și întinse mâna, dându-și seama prea târziu de greșeală. Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni. Ashton?

Ea ezită înainte de a face câțiva pași pentru a se apropia. Îi zâmbi timid tatălui lui.

— Este o plăcere să vă cunosc.

Bărbatul încuviință din cap, mijind ochii.

— Mmm. Se uită la Kit. Interesant.

Kit nu era sigur cum să interpreteze acel comentariu. Tatăl său fusese mereu prea perceptiv, și se temea că, deși bătrânul nu mai era la fel de pătrunzător ca pe vremuri, nici nu se lăsa ușor păcălit. Kit tuși.

— Ashton, de ce nu te duci să stai pe scaunul de acolo?

Ea se așează pe scaunul tapițat vizavi de tatăl lui. Kit se așează pe brațul scaunului, iar Christopher se așează lângă tatăl lor. Ashton își strânse mâinile în poală. Kit își dorea cu disperare să-i ia mâna, să găsească alinare în atingerea ei, dar se abținu pentru că dacă ceda dorințelor lui atrăgea atenția asupra faptului că doamna Montgomery nu avea niciun chef să fie atinsă de soțul ei.

Nu își dorea ca tatăl său sau Christopher să vadă că Ashton îl respingea. Poate că fusese o greșeală că insistase ca ea să vină.

În cameră se așternură o tăcere densă și un aer rău prevestitor. Kit detesta să vadă cum se deteriorase sănătatea tatălui său, dar începea să simtă că motivul pentru care fratele lui făcuse această călătorie nu era boala tatălui lor.

Christopher tuși.

— Kit, trebuie să discutăm niște lucruri, dar ar fi de

preferat în privat.

— Nu am secrete față de Ashton.

Deși își dorea cu disperare să fi reușit să-și păstreze păcatele departe de ea.

— S-ar putea să gândești altfel după ce auzi ce am de spus.

Kit se uită la fratele său.

— Pentru Dumnezeu, ai face bine să nu-mi spui că ai pierdut Ravenleigh.

— Nu, cel puțin, nu în felul în care crezi tu. Scrisorile tale, sfaturile tale și banii pe care i-ai trimis au fost de folos.

Kit simți privirea lui Ashton asupra lui. Bănuia că ar fi trebuit să îi menționeze că nu scăpa din ochi tot ce se întâmpla la Ravenleigh, că uneori trimitea bani dacă Christopher exprima nevoia sau dacă voia să extindă domeniile familiei într-un mod în care tatăl lor putea să nu îl aprobe prea ușor.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, poți să dezvălui acest secret ascuns și întunecat, ca să ne putem continua seara? ceru el.

Christopher privi repede spre tatăl lor, apoi reveni cu atenția la Kit, își prinse mâinile și se aplecă în față în scaun.

— Când tata a avut primul infarct, am preluat toate responsabilitățile pentru Ravenleigh, ceea ce a însemnat că m-am pus la curent cu tot ce era în registrele contabile, în sertare și în ungherele din biroul lui. Acolo, i-am descoperit jurnalul intim.

Kit privi cum fratele său ia un jurnal negru de pe masa de lângă scaunul său și i-l întinde. Kit clătină din cap.

— Nu doresc să invadez intimitatea tatii.

— Păcat că eu nu am avut respectul tău față de gândurile lui cele mai intime. Christopher întoarse jurnalul pe partea cealaltă și mângâie cu grijă coperta de piele. Tata a scris despre noaptea în care ne-am născut.

Kit ridică din umeri.

— Nu văd nimic neobișnuit în asta. De fapt, chiar aş spera că evenimentul a fost destul de important încât să merite menționat în jurnalul său.

— Ai dreptate, frate. Nașterea moștenitorului a fost motiv de bucurie. Christopher zâmbi cu tristețe. Primul născut avea să poarte toate poverile rangului și toate privilegiile. Toate poverile. Inclusiv să fie marcat ca fiind primul născut, după ce se descoperea că se mai naștea imediat un copil.

Stomacul lui Kit se strânse într-un nod, și el frecă cu degetul mare, fără să-și dea seama, cicatricea mică de sub bărbia sa.

— Nu sunt prea sigur ce insinuezi.

Christopher se ridică și trânti jurnalul în poala lui Kit.

— Tata nu a pus vătraiul fierbinte pe carnea celui de a-l doilea fiu al său, așa cum spune legenda. L-a aplicat pe primul său născut.

Kit clătină din cap, refuzând să creadă implicațiile cuvintelor fratelui său.

— Nu are sens ce spui.

— Tu ești moștenitorul de drept. Tu ești primul născut. Tu ești adevăratul viconte de Wyndhaven. Tu vei fi următorul conte de Ravenleigh.

Kit se ridică și aruncă jurnalul pe scaunul pe care stătuse fratele său.

— Ești nebun. Ai reușit cumva să interpretezi greșit ce a scris tata.

— Am citit de o duzină de ori, cuvintele mi-au rămas în memorie. Sunt clare, precise și exacte. Tata are predilecția ta pentru detalii. Am citit jurnalul lui. Fiecare cuvânt pe care l-am rostit este scris cu caligrafia lui îngrijită, perfectă. Plănuisem să-ți trimit vorbă să te întorci imediat în Anglia, dar, când tata a părut că-și revine, am crezut că este potrivit să-l aduc aici. Din păcate, a suferit un alt infarct pe navă. Medicul zice că un al treilea ar fi, cu siguranță, ultimul. Am crezut că trebuie să știi că Ravenleigh va fi al tău cât tata încă poate confirma adevărul.

Cu inima bătându-i puternic, Kit traversă camera și îngenunche în fața tatălui său.

— De ce? Dacă ceea ce spune Christopher este

adevărat, de ce mi-ai negat dreptul din naștere?

Își privi tatăl cum înghite și cum îi tremură gura în timp ce se uita în întunericul de dincolo de fereastră.

— Pentru că... erai slab, miorlăiai ca un pisic. Te marcasem deja când s-a născut Christopher cu plămâni ca de leu. Tu erai mic și fusiform. El era robust. Am ales fiul mai puternic, pentru că Ravenleigh are nevoie de o mână fermă.

Kit se simțea copleșit de confuzie.

— Dar sigur au fost martori.

— Doar medicul, explică Christopher. Tata l-a plătit regește ca să-și țină gura. Mama avea prea mari dureri ca să observe ceva în neregulă.

— Te-a ales pe tine, zise Kit.

— Se pare că da. Dar acum, că știm adevărul, te vei întoarce la Ravenleigh și vei prelua responsabilitățile pe care trebuia să le ai de mult.

— Asta vrei, tată? Întrebă Kit.

Tatăl lui rămase tăcut.

— Așa mă gândeam și eu, zise Kit încet.

— Nu contează ce vrea tata. Ce contează este să îndreptăm un rău care a fost comis când ne-am născut. Tata a făcut aranjamentele ca moștenitorul să se căsătorească la Crăciun...

— La dracu' cu aranjamentele lui. Eu am soție.

Kit se ridică, cu trupul mai tensionat decât fusese vreodată.

— Pentru cât timp? Bainbridge mi-a explicat de ce te-ai căsătorit cu Ashton, zise Christopher.

— Ți-a spus și că m-am îndrăgostit de ea?

— Nu, din păcate, asta am simțit de unul singur, dar nu schimbă lucrurile. Christopher ridică jurnalul tatălui său și îl întinse către Kit. Nu întoarce spatele moștenirii tale fără să te gândești bine la circumstanțe. Mereu ai pus Ravenleigh pe primul loc. Nu-mi poți spune că în inima ta nu ți-ai dorit niciodată să fii moștenitorul.

Christopher înaintă până ajunseră unul în fața celuilalt.

— Amintește-ți, frate, că eu îți cunosc gândurile la fel de bine cum le știu pe ale mele.

*

Îmbrăcată în cămașa de noapte pe care Kit i-o cumpărase de la negustor, Ashton stătea pe pat cu picioarele sub ea. Îl studia pe Kit, care stătea în picioare la fereastră, uitându-se afară, cu un braț ridicat, cu mâna lipită de perete, cu cealaltă ținând jurnalul tatălui său. Nu părea să observe vântul nopții care flutura draperiile în jurul lui.

Pentru o vreme, în aceeași încăpere cu familia lui, ea încetase să existe, uitată într-un colț. Era un rol pe care îl jucase mare parte din viața ei – prezentă, dar nevăzută.

În seara asta, îl jucase la perfecție, oferindu-și ocazia de a studia trei bărbați ale căror vieți erau întreșute precum firele defecte ale unei țesături. Nu se îndoia că exista iubire între ei toți, dar existau și înșelătorie și minciuni, lucruri care nu existaseră niciodată în familia ei.

Știa că Christopher nu intenționase să o rănească atunci când se referise la motivul pentru care Kit se căsătorise cu ea. Dorise doar să sublinieze că Kit era suficient de tânăr să devină văduv, să se însoare cu o altă femeie și să ofere un moștenitor pentru Ravenleigh. Ba chiar mai mulți moștenitori.

Grija ei că el avea să își petreacă restul vieții singur nu mai avea sens, pentru că fusese deja aranjată o căsătorie pentru el, pentru moștenitor. Obligațiile față de Ravenleigh aveau să-l forțeze să aibă ceea ce ea dorea pentru el: o familie.

Ciudat cum nu se putea opri din a ține la el, chiar dacă știa că luase viața unei persoane nevinovate.

Și mai ciudat fusese să-l audă exprimându-și cu voce tare iubirea pentru ea în fața fratelui său, să descopere că sentimentele lui pentru ea nu se schimbaseră chiar dacă ea fusese rece și distantă pe drumul înapoi spre Fortune. Refuzase să doarmă lângă el și îi vorbise doar forțată de

circumstanțe. Se întrebă dacă Christopher ar continua să insiste ca Kit să ocupe locul său de drept dacă ar ști că o omorâse pe Clarisse.

— Bănuiesc că dezvăluirile lui Christopher din seara asta au venit ca o surpriză, zise ea încet.

— Ai un dar de a spune adevărul doar pe jumătate, dulceață.

— Nu ai bănuț niciodată...

— Nu.

Își dorea ca el să se uite la ea ca să-l poată privi în ochi și să știe exact ce simțea. Minte îi spunea să nu-i pese, dar nu-și putea opri inima din a suferi pentru el și pentru toată tortura pe care el o îndura. Înșelăciunea tatălui său fusese mai crudă decât cicatricea pe care i-o făcuse.

— Mi-ai spus cândva că ai regretat că nu ești moștenitorul în ziua în care Christopher s-a căsătorit, zise ea moale.

— Am mințit. Privi la cartea pe care o ținea în mână. Nu mi-am dat seama că am mințit sau că toți în anii ăștia am ascuns adevărul față de mine însumi. Știam doar că iubesc Ravenleigh și că puneam bunăstarea moșiei ăleia mai presus de orice altceva.

— Și acum, o vei avea, împreună cu o altă soție.

— Nu vreau altă soție. Privi peste umăr. Și tu nu mă mai vrei de soț. Își trecu piciorul peste tocul ferestrei. Noapte bună, Ashton! Somn ușor!

Ea se ridică.

— Pleci.

— Voi reveni dimineață. Cum ne-am înțeles înainte, cât timp tata și Christopher sunt aici, mi-ar plăcea să ne prefacem că suntem într-o căsnicie fericită.

Tristețea din vocea lui aduse lacrimi în ochii ei. Apoi, el plecă.

Și ea își dădu seama că își dorea ca el să fi rămas.

*

Kit intră în cârciumă, uimit de familiaritatea peste

care dădu. Niciodată nu se așteptase să-i pese de statul ăsta despre care credea că fusese construit la trei metri deasupra iadului.

— Kit! Slavă Cerului că te-ai întors!

Se răsuca și îi zâmbi lui Harrison Bainbridge, care se îndrepta spre el.

— Deci tu nu ești unul dintre oamenii care au făcut confuzie între Christopher și mine, zise Kit, forțându-se să aibă în voce o relaxare pe care nu o simțea.

Harrison se poticni și se opri.

— Doamne, nu! Christopher se poartă ca un adevărat nobil. Tu, pe de altă parte, arăți ca un nobil arogant, dar rău famat.

— Apreciez complimentul.

— Nu era un compliment, idiotule.

Zâmbetul lui Kit se mări, în timp ce i se puse un nod în piept.

— Nu credeam că o să spun vreodată cuvintele astea, dar mă bucur că am revenit.

— Este și mai bine că te-ai întors. Christopher se temea că ai murit.

— Așa am auzit – și am fost la un pas de moarte.

Harrison miji ochii de parcă detecta ceva în neregulă.

— Vrei să mergem la mine în birou să bem un pic de coniac și să discutăm doar noi doi?

— Nu. Simt că am nevoie de haosul creat de oameni. Whisky și o masă într-un colț ar trebui să fie de ajuns.

Kit o luă în față, în timp ce Harrison îi făcu un semn Lornei. Kit se așază și privi prin cârciumă. Harry făcuse o treabă remarcabilă. Nu ar fi fost niciodată un club pentru domni, dar aici un bărbat se putea relaxa și putea să fie el însuși. Rareori se întâmpla asta în Londra.

Chiar și în propria casă, un bărbat ar fi trebuit să afișeze un aer de autoritate și noblețe, altfel ar fi fost considerat un nebun excentric.

Harry se așază pe scaun, iar Lorna puse o sticlă de whisky și două pahare pe masă. Îl studie pe Kit.

— Țăsta-i tot fratele șerifului?

— Nu, zise Harry cu amuzament în voce.

Chipul Lornei se luminează, și ea se așează în poala lui Kit.

— Chiar mi-a fost dor de tine.

Kit îi strecură o monedă și o bătu peste șold.

— Fii fată bună, atunci, și lasă-mă singur, ca să vorbesc cu Harry.

Ea se ridică uimită, uitându-se la banii din mână ei.

— Ești genul care este fidel soției, nu-i așa?

— Se pare că da.

Ea ridică din umeri.

— Cred că mă bucur. Nu te-aș fi plăcut așa mult dacă nu ai fi fost.

Kit o privi cum se îndepărtează lent, flirtând cu bărbații pe lângă care trecea, își îndreptă atenția spre paharul plin de whisky pe care Harry îl împinsese spre el. Îl dădu pe gât dintr-odată și așteptă cu răbdare ca Harry să umple din nou paharul.

— Așadar, ce s-a întâmplat? Întrebă Harry.

Kit cuprinse paharul cu degetele.

— Îți amintești de bărbatul care trăgea în podeaua ta?

— Nu era un tip ușor de uitat.

— Este și hoț. Jefuiește diligențe. A încercat - a reușit, de fapt - să o jefuiască pe cea în care călătoream eu și Ashton. Un glonț mi-a atins tâmpla și m-a lăsat inconștient. Nu știu cum a reușit Ashton să o facă, dar m-a ascuns de ei și mi-a îngrijit rana.

— Ce realizare pentru o femeie muribundă!

— Într-adevăr. Este remarcabilă. Kit luă o gură mare de whisky, delectându-se cu senzația de arsură de-a lungul gâtului. Lăsă jos paharul și se uită în ochii lui Harry. Ashton știe despre Clarisse.

Harry se pregătea să toarne whisky, dar se opri.

— Ce anume știe?

— Totul. Harry era singura persoană căreia Kit i se confesase complet. Se pare că glonțul mi-a zdruncinat conștiința și mi-a dezlegat limba. Din păcate, ea nu a fost un confident la fel de imparțial ca tine. Mă detestă.

— Deși văd că te îngrijorează, poate este mai bine că

ea știe. Oricum urma să o pierzi, mai devreme sau mai târziu. Mai devreme e mai bine, înainte ca sentimentele tale pentru ea să devină mai profunde.

Kit clătină din cap.

— O iubesc, Harry. Nu am crezut niciodată că ar putea fi posibil să iubesc altă femeie la fel de mult cum am iubit-o pe Clarisse. Se aplecă în față. Adevărul amar este că pe Ashton o iubesc mai mult, și ea se uită la mine de parcă se teme să nu-i iau viața din clipă în clipă.

— Poate că nu înțelege cât de mult a suferit Clarisse.

— I-am spus. Am încercat să-i explic. Cum mă pot aștepta ca ea să înțeleagă când eu mi-am regretat acțiunile în toți anii, știind în același timp că aș face din nou același lucru.

— Mi-aș dori să fiu un înțelept care să-ți poată oferi vreun sfat demn de urmat.

Kit chicoti.

— Mi-ai dat niște sfaturi înțelepte. Doar că eu nu le-am urmat, și tu aveai dreptate. Am căzut și mai adânc în măruntaiele iadului.

— Măi să fie, dacă nu este șeriful care nu poartă armă!

Privirea lui Kit trecu peste Harry și-i văzu pe Jasper și pe câțiva dintre oamenii lui stând în apropiere.

— Am auzit că te-ai întors în oraș, zise Jasper cu un zâmbet și arma direcționată spre pieptul lui Kit. Avem niște treburi neterminate.

— Harry, pleacă de la masă, zise Kit cu o voce calmă care nu trăda furtuna ce era în el.

— Plec pe dracu'! În cârciuma mea nu sunt permise armele, domnilor, după cum v-a spus șeriful altă dată.

— Crezi că-mi pasă? Întrebă Jasper.

— Ți-ar păsa dacă ai cunoaște-o pe nevastă-mea.

— Am început să obosesc să tot aud de nevastă-ta. Poate o fac văduvă.

Kit ridică mâinile.

— Amândoi suntem neînarmați. Împușcă-ne acum și vei comite o crimă cu sânge rece în fața unei duzini de

martori. Vei fi spânzurat.

Spre surprinderea lui Kit, Jasper încuviință și-și băgă arma în toc.

— Sunt pentru o luptă cinstită. Măine la miezul zilei. Capătul sudic al orașului. Nu apari, ardem toate clădirile până la temelie.

Kit privi cum bărbatul se plimbă prin cârciumă, cu pintenii zdrăngănind. La ușă, zgârie podeaua cu un pinten, lăsând o urmă adâncă.

— Să vedem ce zice nevastă-ta de asta.

leși, urmat de oamenii lui. Ușa se legănă în urma lor.

— Este genul de bărbat pe care i-ar plăcea lui Jessye să-l omoare, zise încet Harry, apoi se întoarse spre Kit. Vă trebuie să trimiți o telegramă și să ceri întăriri...

— Nu, zise Kit. Nu am încredere în abilitățile poliției statale. Și apoi, dacă-i chemăm, este posibil să facă apel la legea marțială, iar asta este fix motivul pentru care oamenii mi-au cerut să fiu șerif: ca să nu avem de-a face cu corupția și incapacitatea poliției statale.

Kit se ridică și se adresa clienților rămași cu gurile căscate:

— Ați auzit cu toții anunțul domnului Jasper. Cred că disputa lui este una mai degrabă personală, cu mine, decât cu orașul. Mă voi întâlni cu el, așa cum a cerut. Nicio clădire nu va fi arsă, dar am nevoie să împrăștiți vorba ca nimeni să nu fie pe străzi mâine la prânz. Printre priviri fixe, bolboroseli și șoapte, Kit se ridică și luă paharul de whisky, surprins de cât de fermă îi era mâna. A zis că a auzit că m-am întors. Unul dintre oamenii lui probabil l-a văzut pe Christopher și l-a confundat cu mine. Mă cutremur gândindu-mă ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aș fi întors în noaptea asta.

Harry se aplecă în față.

— Doar nu vorbești serios că intenționezi să te înfrunți cu el mâine.

Kit ridică paharul într-un salut ironic.

— Crezi sau nu, Harry, omul ăla a rezolvat multe dileme pentru mine.

Capitolul 22

Neputând să doarmă, Ashton puse pe ea halatul cumpărat de Kit de la negustor și ieși din camera ei. Bărbatul ei se gândise la tot, ceea ce nu o surprindea. Era cu adevărat priceput să se ocupe de detalii.

Pensiunea era în întuneric. Coborî în tăcere scările. Văzu o lumină palidă ieșind pe sub ușa bucătăriei. Doamna Gurney părea a găti mereu, noapte și zi. Nu era de mirare că Kit mânca aici chiar dacă stătea în altă parte.

Intră în bucătărie și se opri brusc când văzu părul lucios. Stând la masă, bărbatul săltă privirea din cartea pe care o citea, îi zâmbi și se ridică. Inima i se liniști când îl recunoscuse pe Christopher și îndepărtă dezamăgirea imediată că nu era Kit.

Ea își flutură mâna.

— Te rog, nu te ridică. Nu am vrut să te deranjez. Credeam că este doamna Gurney, și voiam doar niște lapte cald.

El își luă cana.

— Eu am o slăbiciune pentru lapte cu cacao. Am făcut un pic mai mult, dacă vrei.

Ea îi zâmbi slab.

— Da, mulțumesc.

— Dar nu poți pleca înapoi în camera ta. Trebuie să stai și să vorbești cu mine.

Ascultătoare, ea se așeză în timp ce el turnă lapte cu cacao în cana ei. Asemănarea dintre el și Kit era izbitoare, și totuși erau așa multe diferențe. El era mai slab. Responsabilitățile îi creaseră riduri pe chipul lui nobil, dar nu erau la fel de adânci ca ridurile de pe chipul fratelui său. Asemenea lui Kit, se purta ca un om care, nu doar că își știa, dar își și înțelegea perfect poziția în lume.

Puse ceașca de porțelan în fața ei, apoi reveni la scaunul lui.

— Kit a menționat că îți place ciocolata.

Ea duse ceașca la buze și bău din lichidul cald, savurându-i gustul și aburul care-i gâdila nasul.

— Fratele meu are darul de a spune adevăruri doar pe jumătate.

— Mi-a cumpărat multă ciocolată când am fost în Galveston, zise ea, dorindu-și să fi rămas în camera ei. Ce citești?

El luă cartea.

— Un roman ieftin. Nu prea se poate numi literatură, dar este foarte amuzant. Mă ajută să mă relaxez. Eroul din această poveste îmi aduce foarte mult aminte de Kit.

— Nu a zis niciodată că cineva scrie o carte despre el.

— Modestia l-ar împiedica să facă un astfel de anunț, sunt sigur. Poate personajul nu este bazat pe el, deși, de când sunt aici, am auzit zvonuri cum că nu poartă armă, ceea ce pare să fie ceva destul de neobișnuit pentru un șerif.

Ea ridică din umeri.

— Majoritatea bărbaților în Texas poartă arme, fie că sunt șerifi, fie că nu.

— Așa am observat. Aici chiar suntem la frontieră, nu-i așa?

— Bănuiesc că da.

Mai luă o gură de lapte.

— Înțeleg că mariajul tău cu Kit este doar unul formal, zise Christopher încet.

Degetele lui Ashton se încordară pe mânerul ceștii.

— De ce ai crede asta?

— Pentru că tata l-a văzut pe Kit coborând pe stâlpul de suport al acoperișului și, din moment ce camera ta este deasupra camerei noastre, amândoi am presupus că nu împărțiți patul.

Ea simți cum obrazii îi iau foc.

— Momentan, nu împărțim un pat. Nu.

Christopher își înclină capul de parcă analiza posibilitățile.

— Dar l-ați împărțit o vreme? Deci v-ați certat.

Ea puse intenționat ceașca jos.

— Nu cred că este treaba ta cum dormim sau dacă ne-am certat.

— Aș fi de acord dacă nu l-aș iubi pe Kit așa mult.

Ea se întrebă cu cât s-ar diminua dragostea lui dacă ar ști ce îi făcuse Kit soției lui.

— Kit a vrut cu disperare să te țină de mână când a aflat secretul tatii.

Ashton simți cum i se strânge pieptul.

— De ce crezi asta?

— Pentru că am văzut-o în ochii lui, în felul în care se uita la tine – cu dorință, dar temător. Dacă mă gândesc, nu te-a atins când mi te-a prezentat în hol, deci cearta voastră a avut loc înainte să sosiți în seara asta.

— Nu ne-am certat, izbucni ea.

Nu-i plăcuse să afle că Kit își dorise să o atingă, dar nu o făcuse pentru că ea îi ceruse asta. Mereu se gândea la nevoile ei și nu la ale lui. Ar fi trebuit să-și închipuie cât de dificil îi era lui să-și întâlnească tatăl, ar fi trebuit să lase deoparte pentru o vreme dezgustul față de el. Să-i ofere forța ei, nu slăbiciunea ei, după toate câte îi oferise el.

— Te întristează perspectiva de a te muta în Anglia? întrebă el.

— Nu voi merge nicăieri cu Kit. Căsătoria noastră este temporară...

— Din cauza sănătății tale?

— Da.

El încuviință din cap.

— Toate căsătoriile sunt temporare. Până la urmă, unul dintre soți moare. Căsătoria se încheie. Doar dragostea rămâne.

Ea se încruntă.

— Nu sunt sigură dacă ești morbid sau romantic.

— Realist. Dar îmi cer scuze. Sunt într-o stare melancolică. Ți-a spus Kit că a iubit-o pe soția mea?

Gura ei se uscă. Ashton nu putu decât să încuviințeze din cap.

— Cândva la noapte, zise Christopher, își va da seama

că el ar fi trebuit să *se însoare* cu Clarisse. Își coborî privirea spre masă și duse degetele la gură. Viața este plină de ironii.

— Dar și tu ai iubit-o. Și ea te-a iubit. Kit mi-a zis că a murit cu numele tău pe buze.

— În brațele lui. Pe buzele lui Christopher apăru un zâmbet secretos, în timp ce arăta cu degetul spre ea și ridica dintr-o sprânceană. Asta a fost ceva ce am ghicit, dar expresia din ochii tăi confirmă. Mie nu mi-a spus asta niciodată. Fără îndoială că ți-a spus multe alte lucruri pe care mie nu mi le-a zis.

— Dacă ai întrebări despre moartea ei, va trebui să-l întrebi pe el.

Ea dădu să se ridice.

— Stai.

— Nu cred că ar trebui.

— Îți este teamă că ai să-mi dezvălui păcatele fratelui meu? Îi știu păcatele, Ashton.

— Atunci, nu ai nevoie de mine să rămân.

— Spune-mi de ce v-ați certat.

Ea se lăsă la loc pe scaun.

— Ți-am spus că nu ne-am certat.

El încuviință din cap spre ea.

— Ți se răcește laptele.

Ashton duse ceașca la buze. Era mai rece, dar tot plăcut – dacă ar fi putut doar să treacă de nodul din gâtul ei.

— Clarisse era în agonie, zise Christopher. Cancerul ei nu a avut niciun pic de milă. De două ori – nu, de trei ori –, am pregătit o licoare care i-ar fi pus capăt suferinței pentru totdeauna, dar nu am reușit să i-o duc la buze. Așa că am trimis după Kit. El a fost mereu cel mai puternic, vezi tu. Chiar și la început, când era slab, avea un spirit care îl făcea de rușine pe al meu. Știam că el avea să găsească voința de a face ceea ce trebuia făcut. Nu mi-a spus niciodată ce s-a întâmplat în cameră cât a fost cu Clarisse, dar, când mi-a zis: „Nu contează unde va fi corpul meu, eu voi fi în iad”, am știut. Am știut că el i-a îndeplinit dorința.

Uitându-se la el, ea puse lent ceașca jos.

— Ea a vrut să moară, și tu l-ai trimis pe el, știind că o va omorî?

Privi cum o lacrimă se rostogolește pe chipul lui Christopher.

— În viața ei nu mai rămăsese decât durerea. Moartea era singurul lucru pe care mi l-a cerut și pe care nu i l-am putut da, însă știam că Kit nu i-ar fi negat nimic, indiferent de cât de mare ar fi fost costul pentru el. Și a suferit mult pentru asta.

*

Detalii. Atât de multe detalii de luat în considerație.

Stând la biroul lui, Kit privi pentru un moment la încăperea în care dormea. Știa că, dacă ar fi inteligent, s-ar întinde pe pat și ar dormi câteva ore înainte de întâlnirea cu destinul.

Dar, după cum aflate în ultima vreme, nu era un bărbat inteligent.

Și detaliile se adunau.

Jasper plănuise să jefuiască acea diligență, așa că Kit știa că și el era un om care înțelegea conceptul de a nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Își unsese și își curățase deja pușca și o încărcase. Nu urma să aibă nevoie de gloanțe în plus. Dacă cele paisprezece gloanțe din pușca lui Harry nu își făceau treaba, se îndoia serios că avea să mai fie în viață să încarce din nou și să termine.

Cu toate astea... puse gloanțe de rezervă lângă pușcă. Nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Hotărâse și când exact să iasă pe stradă. Nu voia să pară prea dornic, dar nici nu voia să stea acolo cu vântul bătând și palmele transpirând.

Așa multe detalii nenorocite, și toate erau lipsite de importanță. Toate cu excepția celor la care lucra acum. Cele care aveau legătură cu Ashton.

Se gândise să se urce pe fereastră înapoi în camera ei

și să se strecoare în patul ei. Brațele lui voiau să o cuprindă, umărul lui tânjea să simtă din nou acea mișcare mică de încuviințare pe care o făcea în timp ce se cuibărea lângă el.

Înmuie penița în călimară și notă ceva pe hârtia din fața lui. Se gândise să-i scrie o scrisoare de rămas-bun, dar ce era de spus? Se gândise să-i mulțumească pentru timpul petrecut împreună, dar cuvintele îi făceau sentimentele să sune banal. Se gândise să scrie o scrisoare în care să-și explice păcatul, dar, dacă cuvintele rostite nu o puteau influența, se îndoia că o pledoarie scrisă avea să o facă.

Așa că singurul lucru la care lucra în noaptea asta era o scrisoare care să-i fie înmănată lui Christopher a doua zi dimineață. Așa era cel mai bine.

Ridică jurnalul pe care i-l dăduse Christopher. Studie coperta și se întrebă despre ce scrisese tatăl său în el. Gânduri pe care nu voia ca un alt suflet să le citească.

Ridică privirea când ușa se deschise și Christopher păși înăuntru. Fratele lui privi în jur.

— Încă nu am înțeles de ce încui locul ăsta jalnic.

— Pentru că am arme și nu vreau să le ia cineva.

Christopher încuviință gânditor din cap. Kit întoarse hârtia pe care își nota. Nu știa cum avea să explice tot ce urma să se întâmple a doua zi, dar se gândise că un bilet scurt ar fi mai potrivit, pentru ca astfel Christopher să aibă cât mai puțin timp să încerce să-l convingă să o ia pe un alt drum.

— Ce faci aici, oricum? întrebă Kit.

— Te-am văzut când ai plecat de la pensiune. Christopher ridică dintr-o sprânceană. Clădirea are o ușă principală, să știi.

— Sunt conștient de asta, dar prefer să trăiesc periculos.

— Asta explică motivul pentru care ai acceptat poziția de șerif, nu-i așa? Viața ta este constant supusă riscului.

— Nu prea. În mare parte, scot cowboy-i beți din cârciuma lui Harry, zise Kit.

Christopher se uită în camera în care dormea Kit.

— Este foarte departe de măreția de la Ravenleigh.

— Mi se potrivește, zise Kit încet.

Cu un oftat, Christopher se așează pe scaunul pe care îl ocupase David Robertson în urmă cu câteva săptămâni. O viață.

— De ce nu mi-ai scris când tata a suferit primul infarct? întrebă Kit.

— Ba ți-am scris, zise Christopher. Bănuiesc că scrisoarea nu a ajuns.

Kit privi prin biroul lui.

— Eu nu am văzut-o, dar se pare că nu există un timp exact în care o scrisoare ajunge la mine.

Christopher arată cu capul spre jurnalul pe care îl ținea Kit.

— L-ai citit?

— Nu.

— Ah, ce încrengătură complicată avem aici, nu-i așa? întrebă Christopher, încrucișându-și degetele și așezându-le peste abdomenul lui plat.

— Planul tatii părea destul de simplu. Kit puse jurnalul deoparte. Ai fi putut să păstrezi pentru tine descoperirea asta, să știi.

Christopher încuviință ușor din cap.

— M-am gândit la asta, și nu din cauza lăcomiei, a avariției sau a foamei după un titlu. Dar cine sunt eu dacă nu moștenitorul Ravenleigh?

— Ești Christopher Montgomery.

El pufni.

— Dar cine este el, Kit? Eu am fost mereu definit de cel care aveam să fiu. Când am citit jurnalul tatii, m-am simțit de parcă cineva m-a aruncat cu nepăsare într-o furtună. Încă nu mi-am găsit ancora în furtuna asta de farse.

Kit își aminti visul atât de viu pe care îl avusese în noaptea în care se instalase ceața. Acum, avea sens: resimțea, de fapt, frustrările fratelui său.

— Ținând cont de circumstanțe, cred că orice om s-ar simți confuz. Cu toate astea, ai fi putut să arzi jurnalul.

Chicotind încet, Christopher clătină din cap.

— Am fost tentat, atât de tentat. Chiar am făcut focul, dar apoi, știam că nu aș putea trăi împăcat și că nu aș mai îndrăzni să mă uit în ochii tăi dacă nu eram onest cu tine, dacă nu îți împărtășeam descoperirea.

Kit se aplecă în față pentru a exprima îngrijorarea care îl nedumerea.

— Ai riscat viața tatii aducându-l aici. Ai fi putut să aștepți...

— Nu intenționasem să-l iau cu mine, dar el a insistat. Nu mi-am dat seama că a vrut să vină pentru a folosi timpul ăsta încercând să mă convingă să-mi țin gura. Sunt supărat pe el. Furios, de fapt. În toți acești ani, ne-a înșelat. M-a transformat în cineva ce nu îmi era menit să fiu.

— Te-a transformat în cine a *vrut* el *să fii*.

Christopher lovi cu pumnul în birou, surprinzându-l pe Kit cu această neobișnuită criză de furie.

— Legea engleză nu funcționează așa. Aristocrația nu își alege moștenitorii. Dumnezeu o face. Frecându-și cu forță lateralul mâinii, Christopher oftă. Îmi cer scuze pentru această ieșire.

— Nu este nevoie să îți ceri scuze. Ai tot dreptul să fii supărat.

— Nu pari deranjat de cursul evenimentelor.

Kit își atinse cicatricea de sub bărbie.

— Cred că nu am digerat încă totul. Și apoi, cred că am avut o oarecare contribuție cât am fost aici. Trebuie să înțelegi, Christopher, că am găsit ceva care să mă mulțumească.

— Tata m-a avertizat că așa va fi, că nu ți se va părea descoperirea asta la fel de tentată cum credeam eu că ți se va părea. Sunt surprins să descopăr că are dreptate.

— Pe cât este de greu de admis, tata ne cunoaște bine pe amândoi - cu puncte forte și puncte slabe, zise Kit, dispus să recunoască măcar față de el însuși că tatăl lui îi făcuse un serviciu comportându-se cum se comportase.

Neoferindu-i nimic, îl pregătise să stea pe propriile picioare.

Christopher se uită la Kit.

— Nu ești curios ce i-a provocat tatii primul infarct?

Kit ridică din umeri și îi zâmbi ursuz fratelui său.

— Îmi imaginez că urla la vreunul dintre arendași că nu a avut grijă de culturi cum s-a cerut.

— Urla la mine. A găsit scrisorile pe care tu mi le-ai trimis. Nu a fost deloc mulțumit că ți-am căutat sfaturile.

— Ai fost un prost că nu le-ai ars de cum le-ai terminat de citit.

— Conțineau prea multă înțelepciune. Le reciteam deseori... M-am gândit chiar să le adun într-o carte.

— Ar fi o carte foarte scurtă, comentă Kit.

— Îmi dau seama de asta, dar tot cred că o carte mică plină de înțelepciune e mai utilă decât o carte mare plină de tâmpenii. Christopher se aplecă în față. Înțeleg în mare tot ce e legat de administrarea moșiei Ravenleigh. Detaliile îmi strică socotelile din când în când. Tu ești așa priceput cu detaliile. Mereu ai fost. Țsta-i motivul pentru care am sugerat să ne ocupăm împreună de Ravenleigh. Cred că tata s-a înfuriat că a ales greșit.

Kit studie atitudinea abătută a fratelui său. Era mult mai greu să accepți să cazi dintr-o poziție înaltă decât să accepți să fii ridicat întruna. Dorința lui Christopher de a dezvălui adevărul era o dovadă a integrității lui.

— Tata nu a ales prost. Analizezi atent fiecare decizie, hotărăști unde vor fi atinse mai bine beneficiile. Ești exact omul de care are nevoie Ravenleigh.

Christopher râse, un sunet pe care Kit nu-l mai auzise de la fratele lui de mult timp.

— Ce este așa amuzant? Întrebă Kit.

— Nu te vezi ca stăpân al acelui loc?

Kit clătină încet din cap.

— Sincer să fiu, nu.

— Atunci, ce ești aici, dacă nu stăpânul locului? Ești responsabil de bunăstarea acestor oameni. În scurta perioadă de când sunt aici, mi s-au pus mai multe întrebări decât în perioada de când am preluat administrarea moșiei Ravenleigh.

Kit analiză observația fratelui său. Într-un fel ciudat, era un stăpân, dar nu avea putere absolută, ci doar responsabilitate absolută, în limitele legii.

— Interesant. Bănuiesc că am putea continua cu faptul că, dacă sunt stăpân aici, nu am nevoie să fiu la Ravenleigh.

Christopher se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Nu, nu putem continua cu asta. Tata a greșit negându-ți dreptul din naștere.

— Cine dintre noi este fără de păcat?

— Poate că-i adevărat, dar asta nu schimbă faptul că tu ești moștenitorul de drept.

Kit ridică jurnalul tatălui său.

— Nu este așa simplu cum vrei tu să fie. Mă voi gândi foarte atent la situație și te voi informa mâine asupra deciziei mele.

Cu un oftat greu, Christopher se ridică.

— Indiferent de decizia ta, sentimentele mele față de tine nu se vor schimba. Nu mi-aș fi putut dori un frate mai bun.

Kit înghiți cu dificultate. Cuvintele erau incredibil de greu de acceptat și chiar mai greu de rostit.

— Și eu simt la fel. Ai fost o binecuvântare în viața mea.

— O spui de parcă viața ta se termină. *Sunt* o binecuvântare în viața ta și voi continua să fiu. Plec acum, ca să te poți odihni, pentru că ai nevoie și meriți. Christopher se îndreptă spre ușă, se opri și se întoarse un pic. Ne vedem la micul dejun.

— Am niște treburi care-mi solicită atenția dimineată. Vă voi vizita pe tine și pe tata cu puțin înainte de prânz.

— Înainte de prânz, atunci. Vino cu răspunsul pe care-l vreau eu, nu cu cel la care mă aștept.

Christopher ieși și închise ușa.

Kit puse jurnalul deoparte. Tatăl lui făcuse mari eforturi pentru a se asigura că Christopher avea să fie moștenitorul de drept. În mod ironic, în ziua următoare, un străin pe nume Jasper avea să îndeplinească fără să știe

cea mai profundă dorință a tatălui său.

Capitolul 23

— Nu știi cine sunt, zise Christopher încet.

— Ești Christopher Montgomery.

Chicotind pe un ton jos, privi spre femeia care mergea alături de el, având pe ea nimic mai mult decât cămașa de noapte. Îi bucurase inima când nu pusese sub semnul întrebării faptul că el o deranjase în miezul nopții, ci îi sugerase pur și simplu să se plimbe, ca el să poată vorbi despre ce-l supăra. În ciuda rațiunii și a hotărârii sale de a nu face așa, luase cina în casa ei în fiecare seară. Femeia asta avea un calm – când nu îi erau amenințate fiicele – care îl atrăgea precum cântecul de sirenă.

— Kit a zis același lucru. Dar cine este acesta, Elizabeth?

— Nu văd să fie vreun mare mister. Tu ești tu.

Se opri din mers, se întoarse și se uită direct la ea.

— Toată viața mea am fost viconte de Wyndhaven, știind că într-o zi voi deveni conte de Ravenleigh. Acum, sunt doar Christopher.

Ea își încrucișă brațele sub sâni, și el se forță să nu-și coboare privirea.

— Pui prea mare preț pe un nume. Un nume nu te face cine ești. Până am împlinit șaptesprezece ani, eram Elizabeth Morgan. Apoi, m-am căsătorit și am devenit Elizabeth Fairfield. Își lipi mâna de piept, deasupra sânilor. Dar eram tot Elizabeth, aici, unde conta.

El clătină din cap, întrebându-se cum putea să explice cum se vedea el însuși cuiva care nu crescuse în societatea lui.

— Ai fost fiică și apoi soție.

— Fiică, soție, mamă, prietenă – nu contează ce sunt; *cine* sunt eu contează – și sunt Elizabeth. Tu poți fi viconte, conte, rege, fermier și ești tot Christopher.

— Fermier?

Gândul în sine era suficient de incredibil încât să-l facă să izbucnească în râs.

— Nu este nimic rău în a fi fermier.

Auzi seriozitatea din vocea ei și fu recunoscător că nu râsese.

— Nu mă văd fiind fermier.

— Cred că nici fratele tău nu se vedea vreodată culegând bumbac sau mânând vite.

El oftă.

— Da, bănuiesc că așa este. Fermier, deci?

Ea se puse în mișcare, și el îi urmă pașii, ajungând lângă ea.

— Mie mi-ar prinde bine niște ajutor pe aici, dacă ai de gând să rămâi.

Îi aruncă o privire rapidă. El zâmbi.

— O să mă gândesc.

— Nu, nu o vei face.

— Ai dreptate. Nu o voi face.

— Tot pierdut te simți? Întrebă ea.

— Nu așa rău, deși trebuie să îmi cer scuze că te-am scos din pat...

Ea îl întrerupse izbucnind în râs.

— Ești bărbatul care își cere cel mai des scuze din câți am întâlnit. Prietenii trebuie să-ți fie alături când ai nevoie de ei, indiferent de oră și de situație.

— Dar se pare că eu sunt cel care are mereu nevoie de tine. Nu știu să-ți fi oferit ceva în schimb.

— M-ai scutit de a petrece niște seri singuratece.

— Asta nu pare să fie suficient, mai ales că și eu am beneficiat de acele seri.

Ea clătină din cap.

— Prietenii nu țin socoteala.

— Poate că nu, murmură el.

O conduse până la verandă, îi ură noapte bună și o privi cum dispare în casă. Nu o cunoștea pe Elizabeth de mult timp, și cu toate astea știa că avea să ducă cu el mereu amintirea serilor lor împreună.

Kit stătea pe vine lângă pat și își privea soția dormind, gravându-și trăsăturile ei în memorie. În ultima săptămână, îi fusese greu să facă drumul spre Fortune. Cu siguranță, avea să doarmă și pe timpul zilei, lucru pe care el îl prefera.

Avea să se trezească descoperind că era văduvă, dar măcar nu trebuia să stea cu grijă așteptând veștile.

Cât de ironic era că rolurile lor se schimbaseră. Se căsătorise cu ea pentru că ea era pe moarte, și acum el era cel care înfrunta moartea. Se gândi să o trezească, dar nu voia ca ultima lui amintire să fie cum privea niște ochi care nu mai străluceau.

Preferă amintirea cu ea dormind.

Fără îndoială, împușcăturile aveau să o trezească. Nu ar fi trebuit să accepte condițiile lui Jasper așa repede. Nu se gândise la faptul că întâlnirea cu acești bărbați la capătul sudic al orașului avea să le ofere celor din pensiune o priveliște clară asupra luptei. Putea doar să spere că urmau să aibă inspirația de a sta deoparte și în afara bătăii armelor.

Puse un trandafir alb lângă ea, pe pernă, apoi se ridică. Cu toate greutatea și suferința care veniseră la sfârșit, nu ar fi dat la schimb un singur moment din timpul petrecut cu ea. Bucuria pe care ea i-o adusese nu putea fi măsurată, dar avea să fie cu el pentru eternitate.

Ieși din cameră în liniște și coborî scările, unde îl aștepta un alt rămas-bun. Din păcate, acesta nu avea să fie silențios.

Ciocăni la ușa familiei lui. Christopher deschise ușa, pe chipul lui citindu-se clar îngrijorarea.

— Ce sunt zvonurile astea pe care le-am auzit cum că niște ticăloși te-au provocat? Întrebă Christopher.

Kit intră în cameră și închise ușa.

— Bună dimineața și ție.

— La dracu', Kit! Gurney a zis că o bandă cunoscută de proscriși...

— Doamna Gurney are tendința de a exagera.
— Poate, dar nu minte. Vreau adevărul.
— Este corect ce ai auzit. La miezul zilei va avea loc un duel. Provocarea a fost aruncată, și eu am acceptat-o.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut asta? întreabă Christopher.

— Pentru că sunt șeriful...

— Care nu poartă armă! Christopher luă un roman ieftin de pe masa alăturată. *Șeriful care nu purta armă.* Tu ești, nu-i așa?

— Eu nu folosesc pistoale, dar mă pricep cu pușca.

— O pușcă? Te vei angaja într-un duel cu o pușcă?

Kit oftă.

— Nu este un duel așa cum mi-am imaginat eu. Un proscris s-a simțit jignit pentru că eu l-am lovit și, mai târziu, când încerca să jefuiască diligența în care călătoream, i-am împușcat doi oameni. Vreau dreptate.

— Dreptate? Dreptate ar fi să fie atârnat de cea mai apropiată spânzurătoare.

— Da, dacă am fi în Anglia civilizată, dar nu suntem! A amenințat să ardă întregul oraș până la pământ, și, pentru Dumnezeu, o va face dacă nu mă întâlnesc cu el și cu oamenii lui la miezul zilei.

Christopher își îndreaptă umerii.

— Atunci, eu voi fi secundantul tău.

Niciodată nu-și iubise Kit fratele mai mult.

— Pe dracu' vei fi! Dacă faci asta, Ravenleigh va rămâne fără moștenitor, și eu nu pot tolera această posibilitate.

— Atunci, voi sta în locul tău.

Kit clătină din cap.

— Poți să slujești mai bine Ravenleigh și pe mine stând aici.

Christopher se uită urât spre Kit, nu doar îndoindu-se de cuvintele fratelui său, ci și întrebându-se de ce era așa de hotărât să ia parte la un duel pe care, după spusele doamnei Gurney, avea mici șanse să-l câștige.

— Întregul scop al călătoriei noastre a fost să te

aducem înapoi în Anglia. Acum, este un moment la fel de bun ca oricare altul să plecăm.

— Siguranța orașului cade pe umerii mei, zise Kit cu hotărâre. Fie, mi-am făcut de cap câteva săptămâni și l-am lăsat fără gardian, dar asta nu anulează obligațiile mele față de cetățenii săi. Din păcate, am multe treburi de terminat. Am o listă...

— Nu crezi că poți câștiga? Întrebă Christopher, simțind cum teama i se târăște de-a lungul șirei spinării.

Kit îl privi direct.

— Nu contra a șase. Zâmbi încrezut. Dar voi lua cu mine în iad cât de mulți pot.

Întinse hârtia către Christopher.

— Am să-ți cer să te ocupi de planurile mele. Ashton dorește să se întoarcă la fratele ei în Dallas. Asigură-te că sosește acolo în siguranță. Am vorbit cu bancherul. Banii mei vor fi plasați într-un fond pe care tu îl vei supraveghea. Ashton va primi tot ce dorește inima ei, și când...

Christopher își privi fratele cum înghite de parcă se lupta cu emoții insuportabile.

— Vreau să faci aranjamente ca un trandafir alb să îi fie pus pe mormânt în fiecare zi. Restul banilor din fond vor fi dați spitalului St. Mary din Galveston pentru cercetare medicală.

Christopher scoase cuvintele peste nodul din gât:

— Jur că mă voi asigura ca totul să fie făcut cum ai cerut.

— Mulțumesc. Kit se întoarse spre tatăl său. Sir, îmi dau seama că nu ți-am provocat decât o constantă dezamăgire, dar vreau să știi că tu nu ai fost niciodată o dezamăgire pentru mine. Un fiu nu ar fi putut cere un exemplu mai bun de tată. Nu ți-am citit jurnalul cum a sugerat Christopher, pentru că nu am văzut nicio nevoie să o fac. Mereu ai pus bunăstarea moșiei Ravenleigh mai presus de orice altceva, cum ți-a dictat datoria. Și acum, eu mă voi ocupa de datoria mea.

Christopher văzu cum apar lacrimi în ochii tatălui său și voi ca el să spună cuvintele care trebuiau spuse. Dar

bătrânul doar încuviință din cap și se întoarce.

Kit se uită la ceas.

— Păi, ar fi bine să plec, altfel voi avea de stins focuri. Întinse mâna către Christopher. Când Christopher o luă, Kit îl trase aproape, îmbrățișându-l strâns. Vocea lui era joasă, plină de emoție: Dacă are vreo importanță, înțeleg de ce nu ai putut să fii lângă Clarisse la sfârșit. Nu voi nega că am iubit-o, dar știu că iubirea mea nu a fost egală cu a ta. Sunt recunoscător că te-a avut pe tine, Christopher.

Christopher simți o durere în piept care amenința să-i sfărâme coastele. Cuvintele se împiedică în gât când Kit îi dădu drumul dintr-odată. Își privi fratele cum merge spre ușă, o deschide și îngheță.

Grayson Rhodes și Harrison Bainbridge stăteau dincolo de prag, cu armele legate cu cureaua de coapse.

— Ce dracu' credeți că faceți aici? întrebă Kit.

— Tu ești priceput cu pușca, zise Harrison, dar fac pariu că poți să împuști doar patru, ceea ce lasă unul pentru Gray și unul pentru mine.

— Niciunul din voi nu a mai omorât. Credeți-mă, nu este ceva ce vrei să ai pe conștiință.

— Și tu crezi că să știm că prietenul nostru de încredere a murit fără nimeni lângă el este ceva ce preferăm să avem pe conștiință? întrebă Harrison.

— La dracu', Harry! Tu ești dreptaci. Ai nevoie de mâna aia ca să ții un baston, nu o armă.

Harrison își ridică bărbia sfidător.

— Am nevoie de baston ca să merg. Pot să stau destul timp fără el. Pot să dau drumul cu ușurință bastonului și să scot repede arma...

— Și să-ți lași nevasta văduvă. S-a gândit vreunul din voi la asta? Sau la faptul că ai voștri copii vor fi crescuți fără tați?

— Amândoi am discutat despre decizia aceasta cu soțiile noastre, zise Grayson.

— Și v-au dat binecuvântarea? întrebă Kit.

— Ne-au arătat înțelegere, zise Grayson.

Kit clătină din cap.

— Știind că vă vor îngropa?

— Nu dacă suntem împreună, zise Grayson. Tu ai stat alături de noi în trecut, Kit. Nu te poți aștepta să te abandonăm acum. Am venit aici împreună.

— Niciun om nu a avut prieteni mai adevărați, dar lupta asta este a mea și doar a mea. Eu i-am rănit mândria lui Jasper. Nu vreau ca alții să plătească pentru acțiunile mele.

— I-ai omorât și doi dintre oameni în timp ce încălcau legea atacând o diligență cu gândul să o jefuiască. Acum, ne amenință orașul, sublinie Grayson. Toată lumea poate crede că asta este lupta ta, dar eu nu. Nu am muncit așa mult în ultimii cinci ani ca un nenorocit arogant să-mi distrugă fericirea. Nu voi permite ca soția și copiii mei să fie amenințați de niște oameni ca el. Dacă el câștigă, Kit, vom pierde cu toții, pentru că vor urma alții de teapa lui. Eu zic să stăm acum unul lângă celălalt, ca să nu trebuiască să o facem mâine.

Kit oftă.

— Nu există niciun lucru pe care să-l spun ca să vă fac să vă răzgândiți, nu-i așa?

— Niciunul, ziseră Grayson și Harrison în același timp.

— Atunci, trebuie să vă fac secundanți, ca să fie totul legal.

— Chiar te rog, zise Harrison. Nu vreau să atârni în laț după ce devin erou.

Lui Christopher nu-i venea să creadă că fratele lui chicotea în timp ce închidea ușa în urma lui. Se întoarse spre tatăl său, care se uita fix la ușa prin care tocmai dispăruse primul lui născut.

— După tot ce ai auzit și ai văzut, tot crezi că nu ar fi trebuit să-i spun adevărul lui Kit?

*

Cu Gray și Harry flancându-l, Kit mergea pe centrul străzii prăfuite. Din când în când, vedea pe cineva privind afară printr-o fereastră murdară, dar cetățenii în

majoritatea lor îi urmaseră sfatul și căutaseră adăpost departe de orice loc pe unde s-ar putea rătăci un glonț.

— Nu veți scoate armele până când unul dintre ei nu face prima mișcare, le ordonă Kit tovarășilor săi.

— Fac pariu că regula asta va face ca măcar unul dintre noi să fie împușcat, zise Harry caustic.

— Așa este legea, sublinie Kit. Dacă facem altfel, se schimbă acțiunea noastră din legitimă apărare în crimă. Voi încerca să-i conving să se predea...

— Îți vei pierde vremea cu treaba asta, interveni Gray.

— Cu toate astea, voi încerca.

Șase bărbați ieșiră dintre două clădiri la capătul sudic al orașului. Gura lui Kit se uscă precum praful pe care îl ridicau cizmele sale.

— Indiferent de cum se termină lucrurile, vreau să știți amândoi că mereu am considerat o onoare să am privilegiul de a vă numi prieteni.

— Nu deveni sentimental. S-ar putea să trecem peste asta, zise Harry.

— Și, dacă nu, spuse Gray, vom domni împreună în iad. Fac pariu că este mai răcoare decât aici.

— Îți accept pariul ăla, zise Harry.

Kit nu se putu abține să nu zâmbească. Niciun om nu avea prieteni mai adevărați.

Se opriră la o distanță scurtă de Jasper și cei cinci tovarășii ai săi. Kit se îndoia că aveau să fie la fel de fermi lângă Jasper.

Jasper scuipă tutun pe stradă.

— Deci, șerifule, ești pregătit să-l întâlnești pe Dumnezeu?

— Nu, de fapt, sunt aici ca să te arestez.

— Să mă arestezi?

— Da. Știu că ești responsabil de moartea a cel puțin trei oameni. Am scris un raport detaliat al jafului asupra diligenței la care ai participat și l-am trimis mai departe către alți șerifi din orașele învecinate. Predă-te acum, și voi face tot ce pot ca să mă asigur că vei merge la închisoare, nu la spânzurătoare.

Jasper pufni.

— Să mă predau? Ești țăcănit? Am de gând să te bag adânc sub pământ.

Kit își mută lent privirea de la un om la celălalt până când se uită la toți șase.

— Atunci când sunteți gata, domnilor, trageți cât puteți de bine, pentru că vă garantez că va fi ultima împușcătură.

*

Ashton se trezi și zâmbi la trandafirul alb care stătea lângă ea pe pernă. Kit fusese aici și, fără îndoială, o lăsase să doarmă. Ridică floarea și îi inspiră parfumul dulce.

Răsăritul se ivise la orizont înainte ca ea să poată adormi, cuvintele lui Christopher zăbovind-i în minte. Soțul ei nu era un criminal. Era un salvator. De ce gândise ea altfel?

Se ridică în fund pe pat și se uită la ceasul aflat pe masa din apropiere. Mai erau câteva minute până la miezul zilei. Kit probabil că-și luase deja micul dejun și acum ori își vizita familia, ori muncea în biroul lui. Trebuia să discute cu el, să rezolve lucrurile între ei.

Tot avea să se ducă în Dallas, dar măcar nu aveau să existe resentimente între ei. Locul lui era în Anglia, nu alături de ea. Dar voia să plece cu conștiința împăcată și știind că ea îi înțelegea acțiunile. Nu se simțea complet confortabilă cu ele, dar își și dădea seama că nu era în poziția de a-l judeca.

Se dădu jos din pat și probă repede rochia pe care i-o cumpărase în ziua anterioară. Zâmbi privind-se în oglindă. Se potrivea perfect.

Își desfăcu părul, îl perie cu putere, îl trase spre spate și-l legă cu o fundă de un galben strălucitor, ca să-l țină la un loc. Avea să depună mai mult efort ca să fie atrăgătoare mai târziu. Acum, tot ce voia era să-l vadă pe Kit, să-i explice că înțelegea și să-i spună că-l iubea.

Deschise ușa și se grăbi în jos pe scări. Doamna

Gurney stătea la fereastra camerei din față, uitându-se pe geam.

— Doamnă Gurney, mi-ai văzut soțul în dimineața asta? Întrebă Ashton.

Doamna Gurney se întoarse. Pe chipul ei se vedea groaza.

— Nu ți-a spus?

— Ce să-mi spună? Întrebă Ashton, străbătută de un presentiment.

Plecaser deja să-și accepte locul la Ravenleigh?

Doamna Gurney își mușcă degetul și clătină din cap.

— Dumnezeu, ar fi trebuit să-ți spună!

Christopher ieși din camera lui și întinse brațele spre ea.

— Ashton, vino aici!

Ea făcu un pas în spate, temându-se, din motive pe care nu le putea înțelege. Dacă Christopher era încă aici, atunci Kit nu plecase, dar toată lumea era prea solemnă.

— Unde este Kit?

— Tâlharii ăia, izbucni doamna Gurney. L-au provocat și se înfruntă cu el chiar în acest moment.

— Tâlharii?

— Oamenii care au atacat diligența, explică Christopher. Se pare că va avea loc un duel.

— Un duel? Adică, un schimb de focuri?

Christopher păru surprins.

— Da, normal, armele sunt implicate într-un duel.

Ashton clătină din cap, refuzând să creadă ce auzea.

— Nu, nu. Nu este un duel cum crezi tu. Este o baie de sânge. O să fie ucis. Trebuie să-i oprim!

Porni în fugă spre ușă.

Christopher o prinse, ținând-o aproape, lipindu-i corpul de al lui.

— Este prea târziu să-i oprești.

Ea se luptă pentru a se elibera.

— Nu înțelegi. El crede că-l urăsc. Trebuie să-i spun că acum înțeleg. Îl iubesc...

Auzi un bubuit, un zgomot asurzitor în timp ce se

trăgea foc după foc.

— Nu! strigă ea, prăvălindu-se peste Christopher, cu corpul tremurând și cu lacrimi alunecându-i pe față. Nu!

Dar nici cuvintele ei, nici lacrimile ei nu puteau opri zgomotul schimbului de focuri.

Capitolul 24

— Am nevoie de o băutură, zise Gray cu voce tremurândă.

— Eu am nevoie de o întreagă sticlă, răspunse Harry, cu vocea la fel de tremurândă. Două sticle. Trei. Trei sticle sună chiar extraordinar. Să luăm fiecare câte trei sticle de whisky?

— Eu nu vreau nimic, zise Kit, mergând spre oamenii întinși pe jos, cu sângele scurgându-se în pământ.

Ce risipă. Dar măcar orașul era protejat de această bandă de criminali. La fel ca diligențele și podeaua cârciumii.

— Harry!

Kit privi peste umăr și o văzu pe Jessye aruncându-și brațele în jurul gâtului lui Harry. Harry își lipi gura de a ei cu așa o pasiune, încât Kit simți un junghi de invidie.

Harry se lăsă pe spate.

— Nu puteam să-l las pe Kit să-i înfrunte de unul singur.

Ochii lui Jessye se umplură de lacrimi, și ea încuviință din cap.

— Știu. Se uită peste Harry și întâlnește privirea lui Kit. Aș fi venit și eu dacă nu mi-ar fi fost teamă că ne-am putea lăsa fetele orfane.

— Ai făcut alegerea corectă, Jessye, zise Kit încet. Mereu ai făcut-o când a fost vorba despre fetele tale.

Ea ridică bastonul lui Harry și i-l înmână.

— Hai să mergem acasă și să le îmbrățișăm pe fete.

Harry își petrecu brațul în jurul ei.

— Să ne oprim în drum pe la cârciumă ca să iau o sticlă de whisky, da? Apoi, simt o nevoie puternică de-a exersa cum să-ți ofer o fică.

— Sunt deja însărcinată.

— Da, dar eu trebuie să-mi păstrez antrenamentul ca să-ți ofer alta.

Atenția lui Kit fu atrasă de o mișcare și se întoarse să o vadă pe Abbie venind spre Grayson. Se opri la un braț distanță de el.

— Te-am pierdut o dată. Nu știu cum aș fi supraviețuit dacă te-aș fi pierdut din nou.

Grayson o îmbrățișa, ridicând-o de pe pământ și sărutând-o pasional. Când îi dădu drumul, zise:

— Hai să luăm copiii și să mergem la un picnic.

Kit îi privi cum se pregăteau să plece. Grayson se întoarse ușor.

— Vrei să vii cu noi?

„Și să fie martor la ceva ce el nu va avea niciodată?”
Clătină din cap.

— Nu, trebuie să termin aici.

Grayson încuviință din cap și-și trase soția mai aproape de el în timp ce se îndreptau spre grajduri.

Slavă Domnului, prietenii lui supraviețuiseră și erau teferi, deși el bănuia că aveau să treacă vreo câteva nopți până când să doarmă liniștiți. Chiar și când acțiunea era justificată, luarea unei vieți nu era o povară ușor de dus.

— Ce vrei să fac cu ei, șerifule?

Kit se întoarse spre antreprenorul de pompe funebre.

— Caută-le prin buzunare, domnule Dawson. Vezi dacă poți să-ți dai seama cine sunt. Apoi, folosește sicriile simple de pin și îngroapă-i în spatele cimitirului bisericii. Fortune va acoperi cheltuielile.

— Mă ocup imediat de problemă.

Kit văzu oamenii cum ies cu precauție din magazinele lor.

— Să se întâmple repede, îi zise el lui Dawson. Oamenii nu trebuie să vadă așa ceva.

Porni spre pensiune, știind că avea alte lucruri care-i

necesitau atenția. Ușa se deschise larg, și Ashton ieși rapid, fugind peste peluză de parcă era urmărită. Obrajii îi erau uzi de lacrimi. Își *petrecu* brațele în jurul lui, și el simți cum corpul ei tremură violent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Privi peste capul ei și-l văzu pe Christopher stând pe verandă. Reveni cu atenția la Ashton, își strecură degetul sub bărbia ei și îi înclină fața în sus. Prinse cu degetul mare o lacrimă care aluneca.

— De ce plângi?

— Te-ai dus să înfrunți moartea fără să-ți iei rămas-bun de la mine.

— Am făcut aranjamentele ca să mă asigur că nu vei duce lipsă de nimic.

Ea se desprinse de el.

— Asta-i tot ce crezi că voiam?

— Sincer să fiu, da. Ea închise ochii, și lacrimile îi alunecară pe la colțuri. Uită-te în urma mea, Ashton. Sunt Moartea. Eu sunt lucrul de care îți este cel mai teamă.

Ea deschise ochii și dezvălui iazuri limpezi de tristețe.

— Pentru o vreme, cu tine, am putut să uit. Mi-ai oferit momente de mare bucurie, care mă vor sprijini tot restul vieții mele. Dar tu nu te vei mai putea uita niciodată la mine fără să vezi umbrele întunecate care sălășluiesc în sufletul meu, iar eu le voi vedea reflectate în ochii tăi, și asta, dulceață, nu pot îndura.

— Nu poți ști cum am să te privesc!

— Ba pot, pentru că te-ai uitat la mine în acest fel de la prima noastră noapte în peșteră.

Arăta ca și cum voia să spună mai multe, dar dintr-odată ochii ei se măriră și ea exclamă:

— Sângerezi!

El privi spre umărul care palpita.

— Doar un pic. Glonțul a ieșit.

Ea îl apucă de brațul nerănit.

— Unde este doctorul?

— La celălalt capăt al orașului.

— Trebuie să ne ocupăm de rana ta înainte de a se

infecta.

Hotărârea din vocea ei îl făcu să vrea să zâmbească. Se uită peste ea la Christopher.

— Am niște chestiuni de terminat, apoi revin ca să ne rezolvăm problema.

Christopher încuviință din cap și intră în pensiune.

— Tremuri, zise Ashton în timp ce mergea alături de el, agățată de brațul său.

— Mereu tremur după ce omor pe cineva.

Ea îl săgeta cu privirea.

— Îți face plăcere să-mi amintești că tu omori oameni.

— Nu în mod deosebit, dar este un fapt al vieții mele și a devenit dintr-odată imperativ ca tu să nu uiți asta.

— Ai numărat vreodată câte vieți ai salvat?

— Nu, pentru că numărătoarea este neimportantă. Nu am putut salva viețile care au contat cel mai mult.

*

Ashton merse în jurul închisorii, observându-i aspectul dezolant și cenușiu. Kit îi spusese că trebuia să se ocupe de niște hârtii, așa că veniseră aici după ce-l cususe doctorul.

Avea așa multe să-i spună și nu știa cum să înceapă.

Se opri în prag și se uită în încăperea dezolantă, care, presupunea ea, fusese folosită cândva pe post de depozit. Avea un pat pliabil și o cutie cu cărți. Hainele atârnavă pe perete lângă un raft pentru bărbierit. Nu era un loc în care stăteai singur, ci unul în care *te simțeai* singur.

— Aici locuiești? Întrebă ea.

Kit ridică ochii de la hârtiile împrăștiate pe birou și îi întâlni privirea.

— Da.

— Nu este foarte sofisticat.

— Nu am nevoie de ceva sofisticat. Am nevoie doar să fie util.

Ușa de la intrare se deschise, și un bărbat înalt și slab intră ducând o cutie mică.

— Am reușit să găsesc niște acte de identificare la

vreo doi dintre ei. Puse cutia pe birou. Nu cred că lucrurile de aici au aparținut vreunuia dintre ei.

Kit scoase un ceas din cutie.

— Inițialele de pe ceas sunt C.S. Nu cred că vreunul din ei avea un nume care să se potrivească cu inițialele, zise bărbatul.

Ea îl privi pe Kit încuviințând și punând cu grijă ceasul înapoi în cutie.

— Cred că am reușit să-i identific după afișele de urmăriți. Închise ochii și oftă. Păcat că nu am verificat afișele în noaptea în care trăgeau în podeaua cârciumii lui Harry. Trei oameni nevinovați ar fi putut fi în viață.

— Nu văd mare pierdere că acești proscriși au pierit.

Kit deschise ochii.

— Orice viață curmată este o pierdere, domnule Dawson. Chiar și când acea viață nu a fost folosită pentru a face bine.

— Așa o fi cum zici. Eu le spun călătorie sprâncenată.

Domnul Dawson se întoarse și o salută pe Ashton ducând mâna la pălărie.

— Cu siguranță, suntem mândri să-l avem pe soțul tău ca șerif, doamnă Montgomery.

— Așa mândri, că i-ați fost toți alături.

— Eram acolo, doar că nu stăteam la vedere, pentru că așa ne-a zis el.

— Mulțumesc, domnule Dawson, interveni Kit.

— Nu era lupta noastră, și trebuia să ne dăm din cale.

— Cred că te-ai ocupat cum trebuie de problema aceasta, domnule Dawson, zise Kit. După ce termin de completat formularele, voi avea grijă să primești banii pentru cheltuieli.

— Apreciez, șerifule.

Domnul Dawson ieși din birou, lăsând în urma lui o tăcere asurzitoare. Kit se uită rapid la Ashton, apoi reveni la completarea hârtiilor.

— Le-ai spus oamenilor din oraș să nu se amestece?

Kit continua să scrie.

— Mândria rănită l-a adus pe Jasper înapoi în Fortune.

Disputa lui era cu mine.

Ea studia încăperea în care locuia el.

— Arată ca o închisoare.

— Normal că arată ca o închisoare. *Este o închisoare.*

— Mă refer la locul în care trăiești tu. Nu este pic de confort aici.

— Am cărțile.

— Te pedepsești.

Auzi sunetul făcut de penița lui care scria în tăcere.

— În afară de a mă enerva, ce faci aici, Ashton?

Ea traversă încăperea și își puse mâinile pe biroul lui.

— Încerc să te înțeleg. Nu ai putut-o salva pe Clarisse, așa că încerci să salvezi pe toată lumea. Te simți vinovat că i-ai luat viața, așa că te pui în situații în care ți-ai putea pierde viața.

— Presupuneri prostesti.

— Dar adevărate.

El aruncă penița cât colo, se sprijini de spătarul scaunului și o țintui cu privirea.

— Și concluzia ta este?

— Te iubesc.

— Nu se poate, știind tot ce știi. Ridică penița și începu să scrie sânguincios. Trebuie să mă ocup de detalii. Așa multe detalii. Uneori, mă pierd în ele... mă pierd așa mult... că pentru o secundă sau două pot să uit cum am simțit ultima ei respirație pe carnea mea. Pot să uit... Am nevoie să pleci. Trebuie să completez rapoartele despre cei care au murit astăzi. Rapoarte detaliate. Nu mă pot concentra pe detalii dacă tu stai acolo.

Ea ocoli lent și silențios biroul și îngenunche lângă el. Văzu lacrimile adunate în ochii lui, și ale ei începură să ardă.

— Trebuie să mă concentrez pe detalii. Pleci, te rog? întrebă el.

— Nu, răspunse ea blând.

El își roti capul, și în străfundurile ochilor lui ea văzu calvarul cu care el trăia de așa mult timp. Lacrimile îi alunecau pe obraz. Ea se întinse și îi cuprinse chipul.

— Oh, Christian.

— Un nume complet nepotrivit pentru mine. O glumă nesărată a vieții.

— Nu cred.

Degetele lui ajunseră incredibil de aproape de chipul ei, apoi el le strânse în pumn.

— La momentul acela, mi s-a părut lucrul potrivit de făcut să-i dau lui Clarisse o doză mai mare de medicament contra durerii. Avea dureri așa mari.

Izbucni în hohote de plâns. Ea se ridică și își petrecu brațele în jurul lui, lipindu-i chipul pe pieptul ei.

— Apoi, ea a murit, și m-au cuprins regretele și îndoielile. Și de atunci nu-mi dau pace. Suferința mea a fost cea căreia am vrut să-i pun capăt. Nu suportam să o văd cum se lupta când eu știam rezultatul. Am vrut să înfrunte moartea cu demnitate, înainte ca boala să îi ia totul. Ea simți un fior străbătând corpul lui. Egoist, incredibil de egoist din partea mea. Nu era a mea să fie iubită de mine. Viața ei nu îmi aparținea, să o curm eu.

Ea îl sărută pe gât.

— Te iubesc!

— Cum poți acum, când știi de ce sunt capabil?

Lăsându-se pe spate, ea își plimbă degetele de-a lungul lacrimilor de pe chipul lui și îi susținu privirea.

— Te iubesc și mai mult. Cred că știai vinovăția cu care vei trăi dacă-i îndeplineai dorința.

— Suferința mea este nimic în comparație cu ceea ce avea ea de îndurat.

— Dar a ta este eternă, și ai știut că va fi așa când ai luat decizia aceea.

El închise ochii.

— Da.

— Îmi vei lua viața?

Kit deschise ochii și o privi.

— Dacă mi-o ceri.

Ea îi atinse buzele ușor cu ale ei.

— Nu o voi face.

— Asta este ușor de spus înainte ca fiecare secundă

să îți fie măsurată în cât de profundă este durerea.

Ea se ridică și îl prinse de mână.

— Vino cu mine!

— Am lucruri de care trebuie să mă ocup.

— Și eu la fel. Îl trase de mână. Întinde-te pe patul tău cu mine.

El clătină din cap.

— Ashton, problemele noastre nu se vor rezolva cu mine oferindu-ți plăcere.

— Vreau să mă ții.

— Este un pat foarte îngust.

— Atunci, mă ții mai aproape.

Kit se ridică și o urmă în timp ce ea îl conducea într-o încăpere pe care ea ajunsese deja să o disprețuiască. Cum de putuse trăi aici în toți acești ani?

El se întinse pe o parte în pat, cu spatele la perete. Atentă, ea se întinse, lipindu-și corpul de al lui și petrecându-și brațul peste talia lui, ca să nu cadă pe podea.

— Vezi? Ți-am spus că este îngust, zise el.

Ea ridică ochii spre el.

— Cum dormi aici?

Ridică un colț al gurii.

— Pe o parte.

— Cred că este cel mai inconfortabil lucru pe care am stat. Îi desfăcu primul nasture de la cămașă. Nu porți o cămașă de penitență, nu-i așa?

— Nu, dar mă biciuiesc mental în fiecare dimineață.

— De ce?

Kit oftă adânc.

— Am luat viața unui om nevinovat, Ashton.

— Christopher știe.

Ochii lui se întunecară de furie.

— I-ai spus?

— El mi-a zis mie.

Kit se ridică într-un cot.

— Cum adică ți-a spus? El nu știe că am omorât-o pe Clarisse.

— Mi-ai spus că vă știți gândurile unul altuia.

— Nu pe ăsta. Asta este îngropat adânc în mine. Nu l-ar fi găsit nici măcar dacă săpa cu o lopată.

Ea își puse mâna în dreptul inimii lui.

— Te cunoaște, Kit, la fel cum te cunoști tu însuși. De ce crezi că a trimis atunci după tine?

Ea văzu cum furia se retrage, fiind înlocuită de îndoieli.

— A vrut să o omor?

Ea încuviință din cap.

— Pentru că el nu putea.

El îi cuprinse chipul.

— El ți-a zis asta?

— Azi-noapte. Nu puteam să dorm, și m-am dus în bucătărie. Am împărțit niște lapte cu cacao.

Kit se uită la peretele îndepărtat și încuviință din cap.

— Are o pasiune pentru laptele cu cacao.

Se lăsă pe spate, și ea putu vedea în ochii lui toate bătăliile duse. Neîncredere, acceptare, înțelegere. Dar nu furie. Se așteptase la furie.

— Te-a folosit, sublinie ea, pentru că el era prea slab...

— Pentru că o iubea prea mult.

Dacă Kit nu înnebunea, ea da.

— Nu ar fi trebuit să te iubească pe *tine* suficient încât să nu îți ceară sau să nu aștepte de la tine ce a așteptat?

— Trebuie să înțelegi legătura dintre mine și Christopher.

— Deci, dacă eu ți-aș cere să-mi curmi viața, l-ai trimite pe Christopher să o facă? izbucni ea.

— Nu. El își mută privirea spre ea și își plimbă degetele pe chipul ei. Profunzimea iubirii din ochii lui era de ajuns să o facă să-i vină să plângă. Nu, vreau să fiu cel care-ți satisface toate dorințele. Nu este o treabă ușoară să iei o viață. Nu-l pot găsi vinovat pe Christopher că nu a vrut să facă asta. Nu mi-a ținut o armă la cap. Doar mi-a dat ocazia să-i ofer lui Clarisse ce puteam.

— Dar cu ce cost pentru tine?

— Cu un preț pe care eram dispus să-l plătesc.

Ea se simți descurajată în timp ce-i studia chipul.

— Nu cred că voi înțelege vreodată.

— Nu trebuie să înțelegi. Trebuie doar să știi că dragostea mea pentru Christopher este așa profundă, că aş face orice pentru el. Degetul lui mare îi atinse buza de jos. La fel cum aş face orice pentru tine.

Își apropie chipul de al ei.

— Mai devreme, ai zis că mă iubești.

Ea încuviință din cap.

— Și acum, suntem aici cu trupurile lipite.

Ea încuviință din nou din cap.

— Deși azi-noapte mi-ai cerut să nu te ating.

— Noaptea trecută nu înțelegeam, șopti ea.

— De ce am omorât-o pe Clarisse?

Ea clătină din cap.

— Ce aş simți dacă te-aș pierde. Ochii i se umplură de lacrimi. Când doamna Gurney mi-a spus că îi vei înfrunta pe proscriși... Un hohot de plâns se eliberă, și corpul i se cutremură, străbătut de fiori. Oh, Kit, mi-a fost așa frică! Nu am vrut să mori!

— Deci lacrimile de mai devreme erau pentru mine?

— Normal, zise ea.

— Și dacă mi-aș lipi buzele de ale tale, mi-ai răspunde la sărut?

— Cu toată inima.

Gura lui o acoperi pe a ei cu o disperare care spunea totul. Ea își petrecu degetele prin părul lui, ținându-l pe loc, întrebându-se cum de reușise vreodată să se îndoiască de motivele lui, să nu aibă încredere în acțiunile lui. Își riscase sufletul pentru Clarisse, își riscase viața pentru oamenii din orașul ăsta și își riscase inima pentru ea.

Capitolul 25

— Pentru Dumnezeu, eu nu pot... să cred... cât de mult m-am înșelat!

Stând în camera tatălui său, cu Christopher lângă el, Kit asculta cuvintele împleticite ale tatălui său și privea cum i se contorsionează chipul când făcea un efort să vorbească. Kit simți o durere insuportabilă în piept văzându-și tatăl încercând să-și păstreze demnitatea.

— Insufli oamenilor loialitate... înțelegi adevărata măsură a responsabilității... ești dispus să faci cele mai mari sacrificii pentru a-i proteja pe cei care au avut încredere că vei avea grijă de ei. Cine s-ar fi gândit la asta?

Arătă cu degetul tremurând spre Kit.

— Te-ai născut primul pentru un motiv, dar eu am crezut că sunt mai deștept. Tatăl lui clătină din cap. Am fost un prost. Tu ești moștenitorul Ravenleigh, și în curând vei purta și titlul.

Kit se lăsă pe vine lângă el.

— L-ai pregătit pe Christopher pentru acel rol și el mereu s-a așteptat să poarte titlul. Nu este drept să-l lipsești de el.

— Drept? cârâi tatăl său. Tu vorbești despre corectitudine când ai fost înșelat de la naștere? Bătrânul își încreți chipul ridat și îl împunse pe Kit în umăr cu degetul, fără forță. Vezi? încă o dată, dovedești că am dreptate.

Kit rezistă impulsului de a-l lua peste picior.

— Am fost trimis aici pentru un motiv. Nu sunt un moștenitor care să merite, indiferent de ce crezi tu. Reputația mea este scandalosă.

Tatăl său mișcă degetul în cerc de parcă încerca să amestece ceaiul într-o ceașcă.

— Nimeni nu va ști. Trebuie doar să schimbați numele.

Kit se uită la Christopher. Cu tipicul său aplomb englezesc, Christopher îndepărtase emoțiile de pe chipul său și nu dezvăluia nimic din furtuna interioară cu care Kit știa că se lupta. Emoțiile îl derutau și pe Kit.

Luând jurnalul care conținea păcatele tatălui său, Kit se ridică.

— Asta-i singura dovadă a ceea ce s-a întâmplat în noaptea în care ne-am născut?

— Da, zise Christopher succint. Medicul a murit de mult.

Kit rupse o pagină din jurnal, apoi puse jurnalul în vatră.

— Ce faci? întrebă Christian.

Kit rulă hârtie și băgă un capăt în lampă, până când flacăra se ridică și aprinse hârtia. O scoase din lampă, îngenunche și o duse la un colț al jurnalului. Privi fascinat cum flăcările ating lacom ofranda lui.

— Asta nu schimbă adevărul! strigă tatăl lui.

— Nu, dar îndepărtează dovada.

Tatăl lui bătu cu pumnul în brațul scaunului.

— Vreau ca tu să fii moștenitorul!

Kit se ridică și îl privi direct pe tatăl său. Niciodată nu-i fusese mai greu să vorbească.

— Când ai aranjat căsătoria dintre Christopher și Clarisse, știind ce simt pentru ea, mi-ai cerut să pun Ravenleigh pe primul loc. Și am făcut-o. Am tăcut și am pus ce valora pentru mine mai mult – moștenirea pentru Ravenleigh – peste ce iubeam mai mult. Când te-ai temut că nu voi avea tăria de caracter să nu mă ating de soția fratelui meu, mi-ai cerut să pun Ravenleigh pe primul loc și să las în urmă ceea ce iubeam și am făcut cum mi-ai cerut. Acum, îmi ceri să pun ce prețuiesc mai mult peste ce iubesc mai mult. Susținu privirea tatălui său. De data asta, tată, nu pot. Mereu am iubit Ravenleigh. Am crezut că nu există iubire mai mare, dar m-am înșelat, pentru că pe Ashton o iubesc mai mult. Nu o voi părăsi... nici pentru toate ducatele din Anglia.

Văzu cum tatăl său își încordează maxilarul.

— Atunci, ia-o cu tine.

— Și să o condamni la moarte? Iernile englezești sunt grele, umede și reci. Poate că ar supraviețui la una, dar mă îndoiesc că ar trece peste a doua. Oricum ar fi, de data asta, pun ceea ce iubesc mai presus de ceea ce prețuiesc.

— Nu poți!

— Pot și o voi face.

— Eu nu voi pretinde ceea ce nu este al meu, zise

Christopher, de neclintit.

— Nu-mi voi lăsa soția să moară singură, insistă Kit.

Christopher îi întâlnește privirea.

— Treci cu vederea soluția evidentă, frate. Îmi vei lua locul și te vei întoarce cu tata în Anglia, și eu voi sta în locul tău și o voi ține pe soția ta cum tu ai ținut-o tu pe a mea.

— Dacă ar fi așa simplu, Christopher. Din păcate, nu este.

— Faci asta doar ca să-mi faci în ciudă, mormăie tatăl său.

— Nu, tată. Inima mea nu mai este la Ravenleigh. Christopher nu poate spune același lucru. Poți, frate?

— Sentimentele mele despre acest subiect nu sunt importante.

Kit zâmbește.

— Te-ai oferit să stai în locul meu. Fă-o la Ravenleigh, nu aici. Se înclină un pic. Acum, domnilor, mă scuzați, soția mea mă așteaptă.

Christopher îi strânse ușor mâna.

— Știi că poți să ieși pe ușa din față în loc să ieși pe fereastră.

Kit îi făcu cu ochiul fratelui său.

— Nu în noaptea asta.

*

Cu flacăra arzând mică în lampa care se afla pe masă în timp ce ea stătea întinsă în pat, Ashton se uita la tavan, cu cuvintele lui Kit răsunându-i în cap.

„Dacă ar fi așa simplu...”

Kit îi spusese că voia să discute cu tatăl și fratele său de unul singur. Ea coborâse după niște lapte cald. Nu fusese în intenția ei să tragă cu urechea, dar ușa rămăsese întredeschisă, și vocile lor groase ajungeau în hol.

„Dacă ar fi așa simplu...”

Kit sacrifică din nou totul pentru ea. Nu avea să o lase să moară singură, indiferent de costurile pe care era nevoit să le plătească.

Ușa se deschise, și ea privi cum soțul ei intră cu un zâmbet leneș pe chip.

— Încă trează? Întrebă el de parcă nu se așteptase la nimic diferit.

Credea că nu avea să-l iubească niciodată mai mult ca în acest moment, încuviință ușor din cap, gravându-și în memorie felul în care el își scotea hainele, lent, seducător, de parcă știa cât îi plăcea ei spectacolul senzual.

— Cum a mers discuția cu fratele și tatăl tău?

— A mers bine. Am distrus jurnalul tatii, ca să nu existe nicio dovadă care să indice pe altcineva decât Christopher ca fiind moștenitorul de drept al Ravenleigh. Cred că Christopher este ușurat. Acum, poate prelua frâiele fără niciun sentiment de vinovăție. Se așază pe pat și își scoase cizmele. Și apoi, este îndrăgostit.

— De unde știi?

El ridică din umeri.

— Am simțit în seara asta. Bănuiesc că este vorba despre femeia cu care tata i-a aranjat să se însoare. Dacă acceptam Ravenleigh, îi luam nu doar titlul, ci și femeia pe care o vrea.

Ea se întinse și puse o palmă pe spatele lui cald și gol.

— Și tu?

El se lăsă pe spate și își trecu degetele prin părul ei.

— Eu am ce vreau.

O sărută tandru, dulce, buzele lui jucându-se peste ale ei de parcă aveau toată noaptea să facă asta.

— Tata și Christopher pleacă spre Galveston mâine, pentru a lua o corabie înapoi spre Anglia. M-am gândit că am putea călători cu ei, poate petrecem câteva săptămâni la țarm, apoi mergem la Dallas.

— Mergem la Dallas? Întrebă ea.

— Da, m-am gândit că poate vrei să-i spui personal lui David că te-ai hotărât să rămâi cu mine, zise el în timp ce-și freca nasul de al ei.

— Am hotărât eu asta? Întrebă ea încet.

El se retrase și îi cuprinse chipul în mâini.

— Știu că sunt lucruri pe care le vrei și eu nu ți le pot

oferi, dar tot putem avea o viață plină de însemnătate împreună.

— Cât timp?

— Cât respirăm. Mi-ai spus în după-amiaza asta că te-ai temut să te gândești că era posibil să mor. Nu crezi că eu simt la fel în fiecare noapte în care adorm, sperând în fiecare dimineață când mă trezesc să fii încă lângă mine?

— Dar să rămânem împreună este așa nedrept față de tine, te lipsește de așa multe.

— Nu mă lipsește de nimic atâta timp cât ești cu mine. Reveni cu buzele pe gâtul ei. Rămâi cu mine.

Ea se simți fără putere când cuvintele lui fură însoțite de magia pasiunii.

— Oferă-mi plăcere, zise ea.

Gura lui se năpusti, dornică să o acopere pe ai. Ar fi putut trăi cu pasiunea asta în fiecare noapte pentru tot restul vieții ei. Dorința, puternică și frumoasă, se trezi în ea în timp ce limba lui se mișca în gura ei și corpul lui îl atingea pe al ei. Știa că nu aveau să experimenteze niciodată o uniune completă, dar în seara asta nu conta.

În seara asta, voia ce oferea el, chiar dacă nu era chiar ce își dorea ea. Avea nevoie să-și amintească această noapte, să-și aducă aminte cum și-au oferit unul altuia ce au putut.

El îndepărtă hainele lor, și apoi erau carne pe carne, căldură pe căldură, tremurând, zvârcolindu-se, atingându-se, explorându-se. El fusese mereu agresorul, în timp ce ea luase ceea ce el oferise. Dar nu în seara asta.

În seara asta, voia mai mult, avea nevoie de mai mult. Voia să ofere înapoi tot ce luase.

Gemu uimită în timp ce gura lui porni călătoria de-a lungul corpului ei, provocându-i sânii, limba lui învârtindu-se și rotindu-se, apoi cuprinzându-i sfârcul cu gura și sugându-l cu blândețe. Plăcerea se ridică în spirală prin ea.

El coborî, și limba îi intră în buricul ei și continuă să coboare până ajunse să o sărute intim. Ea gemu în timp ce plăcerea crescua datorită manevrelor lui abile și persistente. Știa de ce avea nevoie și cum să-i ofere mângâiere.

Tremura când el o duse pe cel mai înalt val al furtunii și o trecu peste.

Kit își puse capul pe abdomenul ei ca pe o pernă și o penetră cu degetele. Zâmbi cu o satisfacție pur masculină.

— Îmi place felul cum tremuri după, zise el încet.

— M-ai simțit cum am tremurat în ultima noapte în care am fost așa împreună? Întrebă ea.

El ridică ochii spre ai ei.

— Da.

— N-ai putea... pentru un moment...

— Nu. O sărută pe abdomen și se mișcă în sus pentru a o săruta pe sân. Habar nu ai cât de greu îmi este să mă abțin. Sunt aproape să explodez acum.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

— Dacă eu pot simți plăcere fără a ne uni corpurile, tu de ce nu poți?

Ea privi cum el înghite în sec.

— Pot, zise el.

— Arată-mi cum.

El își afundă degetele în părul ei și îi duse gura spre gura lui, sărutând-o profund, cu foame. Se rostogoli pe spate, și ea veni deasupra lui, sprijinindu-se în cot, cu gura peste a lui, cu mâna apăsând pe pieptul lui.

El îi luă încheietura și își desprinsе gura de a ei înainte de a o săruta pe palmă și pe fiecare deget. Se uită în ochii ei.

— Ești sigură?

Ea încuviință din cap.

— Dar regula este că trebuie să te uiți la mine, corect?

El zâmbi seducător.

— Corect.

Îi coborî mâna, și ea își înfășură degetele strâns în jurul lui. El gemu pe un ton jos, privirea lui rămânând în ochii ei. O ghidă până când ea înțelese ritmul, apoi îi cuprinse un sân, masând carnea moale și flexibilă în timp ce ea îl mângâia.

Ea auzi cum răsuflarea lui se precipită și văzu cum i

se întunecă ochii. Degetele încurcate în părul ei se încordară. Mormăi în timp ce corpul lui se arcui și ea simți sămânța fierbinte țâșnind în mâna ei.

El se cutremură, și corpul lui se relaxă sub al ei. Ea îl sărută pe gâtul transpirat.

— Iubesc felul cum tremuri, zise ea răgușit.

El râse jos și apoi îi încercui cu un deget conturul feței.

— Te iubesc, Ashton.

— Dar este corect față de tine dacă asta e tot ce vom avea?

El îi trase capul pe pieptul lui, și ea auzi cât de tare îi bătea inima.

— Putem face să fie de ajuns, îi zise el. Îți promit.

*

— Este așa încăpățânat!

Christopher privea la lună de parcă ea era sursa furiei lui.

O mână mică, dar puternică o acoperea pe a lui, care se odihnea pe brațul balansoarului.

— Ar trebui să-i spui ce simți.

— Dumnezeule, Elizabeth, *știe ce simt!* Îmi cunoaște gândurile la fel de bine cum eu le știu pe ale lui. Știe foarte bine că am venit aici mânat de obligație și corectitudine, că râvnesc la Ravenleigh și la titlu. Și el simte la fel, deși pretinde că o iubește pe Ashton mai mult. Dar ea va muri, și apoi ce? Își va petrece restul vieții singur. Dacă măcar s-ar întoarce în Anglia, s-ar putea căsători.

— Este drăguță?

El privi spre ea.

— Este fragilă, eterică. Îmi amintește de o zână. Nu ai cunoscut-o pe Ashton?

Elizabeth zâmbi călduros.

— Mă refeream la femeia cu care tatăl tău a aranjat să te însori.

— Ah. Oftă. Nu am cunoscut-o încă. Se încruntă. Nici

nu-mi pot aminti numele ei. Tata l-a menționat în trecere când mi-a zis că a făcut aranjamentele, dar nu mi-a păsat. Inima mea era încă la Clarisse. Se întoarse ca să fie cu fața spre ea. Asta nu-i deloc corect față de ea, nu-i așa? Mă refer la femeia cu care urmează să mă căsătoresc.

Ea îi strânse mâna.

— Eu nu mi-aș face griji. Îi vei afla numele înainte să vă căsătoriți. Și apoi, după ce o vei cunoaște, poate te va ajuta să nu îți mai fie dor de Clarisse.

El îi cuprinse obrazul.

— Cine te va ajuta pe tine să nu-ți mai fie dor de Daniel?

Văzu cum zâmbetul ei dispare și ea își linse buzele.

— Nu mă mai gândesc la Daniel așa mult. Uneori, mă simt vinovată pentru asta.

El se aplecă mai aproape.

— Am o mărturisire de făcut. Nici eu nu m-am mai gândit la Clarisse din prima noapte în care am stat pe veranda ta până la răsărit.

Îi atinse buzele cu degetul mare.

— Îmi doresc cu disperare să te sărut. Crezi că, fiind în poziția în care sunt, adică logodit, ar fi o ofensă de neiertat dacă aș ceda tentației doar o dată?

Ea clătină ușor din cap, și el simți cum ei i se accelerează pulsul când palma lui îi apăsă pe gât. Își coborî gura peste a ei, luând cu lăcomie din nectarul dulce pe care ea i-l oferea și blestemându-și fratele pentru că-l condamna la iad cu gestul lui de generozitate.

*

Kit se trezi moleșit și se întinse. Nu mai dormise așa bine de ani de zile. Se rostogoli pentru a o lua în brațe pe soția lui, dar descoperi că era singur. Privi repede prin camera goală. Cu siguranță, se trezise mai devreme pentru a se bucura de răsărit.

Se dădu jos din pat și își începu ritualul de dimineață. Ashton va trebui să-și mai cumpere câteva lucruri înainte

de a pleca spre Galveston. Orice altceva dorea inima ei avea să-i cumpere acolo.

leși din cameră și coborî scările cu un sentiment de bine. Privi spre ușa care dădea spre dormitorul tatălui său. Spera ca, până acum, tatăl lui să fi înțeles raționamentul lui Kit și să-l fi iertat.

Intră în hol exact când Elizabeth Fairfield intră pe ușa din față. Se opri dintr-odată și se uită la el.

El îi zâmbi cu căldură.

— Bună dimineața, Elizabeth.

Ea îi întinse o pătură.

— Ți-am adus asta.

El se apropie și examinează cusătura complicată.

— Este minunată. Ridică ochii spre ai ei. Un cadou de nuntă?

Ea încuviință iute din cap și arăta de parcă se chinuia să nu plângă.

— Poți să-i spui cum vrei. Eu doar m-am gândit că te va ajuta să te încălzești în pat.

Generozitatea ei îl luă pe nepregătite în timp ce-i accepta cadoul.

— Mulțumesc. În tot timpul ăsta nu am crezut că-ți pasă prea mult de mine.

— De ce ai crede asta?

El auzi o ușă deschizându-se și se uită la privirea ei care se mișca spre sursa sunetului.

— Elizabeth, ce cauți aici? Întrebă Christopher.

Elizabeth își mută privirea înapoi la Kit și se îmbujoră. Luă pătura din brațele lui.

— Trântorule, ar fi trebuit să-mi dau seama că ești tu.

Kit chicoti.

— Deci tu ești cea care l-a confundat pe Christopher cu mine. Cred că a fost o întâlnire interesantă.

— Într-adevăr, a fost, zise Christopher încet, cu amuzament în voce în timp ce se apropia de Elizabeth.

Ea împinse pătura spre el.

— Ți-am adus asta ca să îți țină de cald noaptea. Am făcut-o chiar eu. Este modelul stelei singuratice, și, din

moment ce Texasul are o singură stea pe steag, am zis că te-ai putea gândi la mine când o folosești.

Kit simți un junghi de vinovăție când văzu melancolia din ochii fratelui său în timp ce lua cadoul.

— Nu voi avea nevoie de ceva să-mi amintească de tine, dar mulțumesc pentru cadou.

Elizabeth încuviință din cap.

— Fetele mă așteaptă în căruță, așa că trebuie să plec.

— Mi-ar face plăcere să-mi iau rămas-bun de la fetele tale, zise Christopher încet.

— S-ar bucura. Te aștept afară.

Se întoarse și ieși, dar nu înainte ca Kit să observe lacrimile adunându-se în ochii ei. Christopher puse pătura pe un scaun și se îndreptă spre ușă. Kit îl prinse de braț și îl întoarse.

— Ai neglijat să-mi spui că aveai un motiv pentru care nu mai voiai să fii moștenitorul.

— Motivul nu a existat înainte de a ajunge aici.

Kit își studie fratele.

— Azi-noapte am simțit că ești îndrăgostit, dar am crezut că ești de cineva din Anglia. Este vorba despre Elizabeth, nu-i așa? O iubești.

— Sentimentele mele și pe cine iubesc nu au importanță pentru decizia ta.

— Pe dracu' nu au!

— Tata a făcut aranjamentele pentru o căsătorie de Crăciun. Ai dreptate că Ashton va muri dacă o duci în Anglia, și nu poți fi stăpân al proprietății de aici. Ți-ai sacrificat o dată dragostea pentru o femeie – o femeie care îți aparținea de drept, așa sublinia eu –, așa că acum este rândul meu să fac un sacrificiu.

— La naiba cu aranjamentele tatii! Dacă o iubești pe Elizabeth, căsătorește-te cu ea și ia-o în Anglia cu tine, sugeră Kit.

— Șerifule?

Kit se întoarse la sunetul vocii doamnei Gurney.

— Da, doamnă Gurney.

Ea îi întinse un plic.

— Mi s-a spus să îți dau asta.

Kit deschise plicul, scoase conținutul și simți cum i se scurge sângele de pe chip și cum i se înmoaie genunchii. Pieptul îl durea, lacrimile îi înțepau ochii și toată lumea lui încetă să mai existe. Degetele i se înmuiară și hârtiile plutiră spre podea.

— Ce este? întrebă Christopher cu îngrijorare reflectată în voce. Ce s-a întâmplat?

Cu vocea strangulată de emoție, Kit scoase cuvintele cu forță:

— Ashton a murit.

Capitolul 26

Ignorând cuplul mai în vârstă care stătea vizavi de ea, Ashton se uita afară pe fereastra diligenței, unde peisajul era un amestec de frunziș verde, pământ maroniu și cer albastru. Se simțea la fel de moartă precum scria în certificatul pentru care îl plătise pe medic să-l scrie pentru ea.

Data corectă a morții ei nu era importantă. Astăzi. Sfârșitul anului. Nu conta, pentru că știa că sosirea morții era iminentă.

Ce conta era faptul că Kit era liber să se întoarcă în Anglia, să ocupe locul de drept în casa unde se născuse, pe proprietatea pe care o iubea și peste care veghease de la distanță. Trebuia să se întoarcă împreună cu tatăl lui și să-și asume dreptul la moștenire.

Timpul tatălui său era la fel de limitat ca al ei. Odată ce acesta murea, noul conte de Ravenleigh avea să-și ocupe locul. Ea voia ca acel bărbat să fie Kit, și acțiunile ei făceau ca acel vis să devină real.

Adevărat, înregistrarea morții ei era falsă, dar nu era mai falsă decât înregistrarea nașterii lui Kit. Cum putuse tatăl lui să schimbe destinul?

Se auzi un foc de armă. Femeia care stătea vizavi de Ashton țipă și își îngropă chipul în umărul soțului în timp ce el își petrecu brațul în jurul ei și o trase mai aproape. Ashton își strânse mâinile și închise ochii. Încă un jaf!

Nu exista lege dincolo de granițele nici unui oraș?

Simți cum diligența încetinește și nu știa dacă să se simtă ușurată că nu încercau să fugă de tâlhari sau să se teamă de ce ar putea face hoții. Avusese o astfel de experiență care o făcuse să se teamă de toți oamenii care nu respectau legea.

Diligența se opri. Inima lui Ashton bătea fără milă în pieptul ei. Jură că, dacă urma să mai aibă ocazia, nu va avea să mai meargă niciodată cu diligența. Auzi tropăitul copitelor și nechezatul unui cal.

Apoi, o tăcere care era mai înfricoșătoare, pentru că nu oferea niciun indiciu.

Ușa se deschise brusc. Ashton țipă spre silueta rău prevestitoare care bloca lumina soarelui. Pasagera cealaltă leșină.

— Nu avem bani, zise soțul femeii.

— Nu mă interesează banii. Silueta cenușie întinse mâna spre Ashton. Doamnă Montgomery.

Ușurarea se lupta cu furia în timp ce Ashton se uita la soțul ei.

— Nu ai citit scrisoarea pe care ți-am lăsat-o?

— Ba am citit-o, după ce mi-a revenit inima la normal. Ți-aș sugera ca, data viitoare când decizi să faci o glumă din asta, să pui scrisoarea *peste* certificatele de deces, nu sub ele.

— Nu văd ce importanță are unde am pus scrisoarea. Am explicat totul.

— Acum am câteva lucruri să-ți explic. Se întinse și mai mult în diligență. Vino cu mine, te rog!

Ea puse cu reticență mâna în a lui, bucurându-se de forța și căldura pe care nu crezuse că avea să le mai simtă vreodată. Cu ajutorul lui, păși în lumina soarelui. Îi dădu drumul și își îndreptă fustele înainte de a-și înclina bărbia.

Chipul lui era umbrit de fire de barbă, și ochii îi erau

roșii și umflați. Își dorea cu disperare să-l atingă și să-i aline suferința, dar nu putea ceda tentației. Trebuia să rămână puternică.

— Ai face bine să vorbești repede. Oamenii ăștia se grăbesc.

— Am de gând să explic pe îndelete. Ridică ochii spre vizitiu. Valiza soției mele este deasupra?

— Da, domnule, zise vizitiul, în timp ce o lua și o arunca jos.

Kit o prinse cu ușurință.

— Mulțumesc, domnule Jordan.

— Cu plăcere, șerifule. Bine că te-am recunoscut. Altfel, nu aș fi oprit. Au fost cam multe jafuri în ultima vreme.

— Ce crezi că faci? Întrebă Ashton cu frustrare și furie.

Reușise să găsească în sfârșit curajul de-a face ceva pe cont propriu și Kit îi strica socotelile.

— Dă-mi o săptămână, și, dacă la sfârșitul acelei perioade, tot crezi că acțiunile tale sunt justificate, atunci voi onora înregistrarea morții tale și te voi duce înapoi în Dallas chiar eu.

— Și promiți să te întorci la Ravenleigh?

— Da.

Tristețea din ochii lui îi sfâșie inima și, în ciuda rațiunii, încuviință din cap.

*

— De ce și-ar face Ashton propriul certificat de deces? îl întrebă Elizabeth pe Christopher în timp ce acesta se sprijinea de balustrada verandei, cu o mână în buzunar și cu capul plecat.

El clătină lent din cap.

— Pot doar să presupun că a crezut că așa-i oferă lui Kit ceea ce el voia. Ridică ochii. Relația lor este complicată. Nu că a noastră n-ar fi.

Elizabeth se încruntă, își lipi umărul de stâlpul care sprijinea acoperișul deasupra verandei și își încrucișă

brațele sub sâni.

— Eu nu văd prietenia noastră ca fiind complicată.

Christopher își schimbă poziția.

— Aici, nu este complicată, într-adevăr, dar în Anglia ar fi. Eu sunt nobil, tu nu ești. Eu sunt educat, pe când pe tine te-a școlit mai mult viața. De la mine se așteaptă un anumit comportament, iar tu ești adepta dezvăluirii propriului eu.

Elizabeth miji ochii.

— De ce mă simt ca și cum aș fi insultată?

— Crede-mă, nu este în intenția mea să te insult. Doar încerc să identific în mod realist și cu tact obstacolele pe care le-am avea de depășit dacă am fi în Anglia.

Elizabeth își dădu ochii peste cap, întrebându-se de ce el ducea conversația în acea direcție.

— Nu văd ce sens are să identifici nimic. Nu suntem în Anglia.

— Așa este, nu suntem. El o privi în ochi, și ea văzu nesiguranță în ochii lui de un albastru-deschis. Dar am putea fi.

Ea se încruntă.

— Nu văd cum.

— Dacă ne-am dori. Făcu un pas mai aproape. Tatăl meu mi-a aranjat ambele căsătorii. Prima a mers minunat. Eu și Clarisse ne potriveau, și, până când ea s-a îmbolnăvit, am fost foarte fericit. Mă îndoiesc însă în privința celei de a doua căsătorii. Nu-mi pot imagina că voi fi mulțumit.

Ea ridică din umeri.

— Știu că te simți vinovat pentru că nu-ți amintești numele ei...

— Îndoielile mele legate de a doua căsătorie nu au de-a face cu incapacitatea mea de a-mi aminti numele logodnicei mele. Își au izvorul în faptul că nu te voi putea uita.

Ea simți că rămâne fără aer și tot ce reuși să spună la declarația lui flatantă fu un moale „Oh”.

Ea se întoarse și se uită la câmpurile care rămăseseră necultivate de când Daniel plecase să lupte pentru

Confederație.

— Îmi dau seama că nu ne cunoaștem de mult timp, continuă el, și poate sentimentele mele sunt premature, dar trebuie să mărturisesc că m-am îndrăgostit de tine. Speram să fii de acord să te căsătorești cu mine.

Lacrimile îi ardeau ochii, încetoșând câmpurile pe care soțul ei le plantase și le culesese. Își apăsă mâna tremurândă pe buze. Trecuseră mulți ani de când atrăsese ultima oară atenția unui bărbat, mulți ani de când își dorise să facă asta. Dar, în ultima vreme, vântul care șoptea printre frunze, vocile fetelor ei și râsetele lor nu mai erau suficiente să îi aline singurătatea.

— Ar fi ca și cum l-aș părăsi. Lacrimile îi alunecau pe obraji în timp ce ea se întoarse spre Christopher. Știu că ți-am spus că în ultima vreme nu m-am gândit la el... și așa este, dar nu pot *pleca* de aici, nu pot părăsi ceea ce cunosc.

Izbucni în hohote de plâns.

El o îmbrățișă și o lipi de pieptul său. Nu mirosea a transpirație, a cai, a pământ sau a recolte. Mirosea a lămâie, proaspăt și curat.

— Îmi pare așa rău, zise ea pe un ton dogit, detestând slăbiciunea care o făcea să se simtă incredibil de tânără și de vulnerabilă.

El o strânse mai puternic în brațe. Oh, Doamne, era robust. Ar fi fost un fermier bun.

— Eu trebuie să-mi cer scuze, zise el încet. Nu ar fi trebuit să te pun în situația asta ciudată de a fi nevoită să mă respingi. Vorbăria mea de mai devreme era o încercare de a afla ce ai simți în privința asta. M-am descurcat prost.

Ea își înălță capul și întâlni privirea tristă. Inima i se strânse într-un ghem dureros. Nu voia să-l rănească, dar gândul de a lăsa în urmă tot ce cunoscuse întreaga viață o speria îngrozitor.

— Nu este vorba despre tine, îl asigură ea. Doar că...

El clătină încet din cap.

— Este în regulă. Nu trebuie să explici. Îmi dau seama că propunerea mea era egoistă. Mi-a plăcut să fiu cu tine și voiam să prelungesc timpul nostru împreună – pentru tot

restul vieților noastre, de fapt. Zâmbi călduros, călătorind cu privirea pe chipul ei de parcă voia să rețină fiecare curbă și fiecare adâncitură. Plănuisem chiar să construiesc o verandă în jurul conacului, ca să putem privi apusul.

Ea simți și mai multe lacrimi alunecând. El i le șterse cu blândețe.

— Nu plânge, zise el blând. Nu vreau ca ultima mea amintire cu tine să fie lacrimile care-ți udă chipul frumos.

Ea îl prinse de cămașă și își lipi chipul de pieptul lui. De ce era despărțirea asta așa dureroasă? Își întoarse capul și privirea ei căzu pe drumul lung, un drum murdar la care se uita în fiecare dimineață când se trezea. În ultima vreme, nu se mai uita după Daniel. Se uitase după bărbatul care acum o ținea în brațe și avea să se uite după el și când avea să plece.

— Te iubesc, zise ea încet.

— Atunci, acceptă-mi propunerea. Știu că nu va fi ușor și știu că trebuie să fie înspăimântător să te gândești la a-mi fi soție, cum a fost și pentru mine să mă gândesc la a fi fermier. Își trecu degetele prin părul ei și își lăsă capul pe spate până li se întâlniră privirile. Dar promit că nu vei ajunge niciodată să regreti decizia dacă accepți să fii soția mea. Nu pot să neg că viața ta se va schimba dramatic și că vor fi multe solicitări, dar te voi învăța bucuros tot ce trebuie să știi și cred chiar îți va face plăcere provocarea. O sărută pe obraz, pe tâmplă, pe frunte. Spune da, Elizabeth.

Pledoaria, rostită cu așa tandrețe, îi topi inima. Își petrecu brațele în jurul gâtului său, se lăsă pe spate un pic și se uită în ochii lui.

— Da.

Un zâmbet frumos și plin de bucurie apăru pe fața lui, apoi își coborî gura peste gura ei, sărutul lui pasional îndepărtând îndoielile până când ea putu admite că nu era posibil niciun alt răspuns.

*

Cuibărită între coapsele lui Kit, care călărea pe

Lancelot și ghida calul, Ashton auzi bubuitul cascadelor cu mult înainte să ajungă la ele. Timpul petrecut aici fusese de scurtă durată, și, în ciuda circumstanțelor care-i făcuseră să descopere acest mic Eden, ea îl găsea frumos și liniștit.

Dar nu se așteptase ca el să o aducă aici.

Cu verdele luxuriant care-i înconjură, așa diferit de uniformitatea din Dallas, pentru un moment efemer, simți ca și cum se întorseseră în paradis. Dar era doar o iluzie frumoasă, o tapiserie elaborată și de neuitat în care se puteau da explicațiile, în care se putea ajunge la înțelegere și în care se putea spune un final rămas-bun.

Nu avea să-i permită lui Kit să se întoarcă în Dallas cu ea. Avea să se ducă singură, pentru că nu avea nicio dorință să păteze Dallasul cu o amintire despre care știa că avea să-i frângă inima.

Locul acesta era potrivit, pentru că splendoarea lui avea să susțină cel mai dureros moment din viața ei. De ce nu se mulțumise Kit cu scrisoarea cu explicații? Ce putea el spune pentru a o face să se răzgândească?

Știa că o iubea, știa că îl iubea. Iubirea avea nevoie de sacrificii, și el le făcuse pe toate pentru ea. Acum, voia să-i întoarcă favorul. Cum de nu putea înțelege?

Ea văzu cascada în care se spălase când el fusese rănit. Curentul care lovea pietrele de jos nu era puternic, și apa curgea printre spărturi și fisuri spre destinații pe care ea doar și le putea imagina.

Kit îl opri pe Lancelot și descălecă. Întinzându-se, își puse mâinile pe talia ei și o aduse lent pe pământ, corpul ei frecându-se de al lui, provocându-i fiori calzi de plăcere prin corp. Refuza să cedeze tentației de a-și petrece brațele în jurul gâtului său și de a-i trage capul în jos pentru un sărut.

Trebuia să rămână lipsită de pasiune și să proiecteze o imagine falsă de forță, când tot ce-și dorea cu adevărat era să rămână în îmbrățișarea lui pentru totdeauna. Voia să rămână în brațele lui, și pentru o scurtă perioadă de timp o invidie pe Clarisse.

Poate că, dacă tatăl lui era puternic, Kit ar putea rămâne cu ea până la sfârșit, dar știa în inima ei că, dacă el

nu se întorcea la Ravenleigh acum, nu avea să se întoarcă niciodată. El avea să fie cel care să îi pună trandafirul singuratic pe mormânt. Avea să ducă o viață singuratică, așa cum mereu se văzuse făcând-o.

Ea făcu un pas în spate.

— Aici vom sta de vorbă?

El zâmbi leneș.

— Eu nu am zis nimic despre vorbit.

— Dar ai vrut să mă convingi...

— Cu acțiuni, nu cu vorbe. Dă-mi voie să mă ocup de confortul lui Lancelot, și apoi mă voi ocupa de tine.

El luă calul, în timp ce Ashton se îndreptă spre apa care bolborosea. Ce avea el de gând?

Orice ar fi fost, nu avea să o facă să se răzgândească în privința deciziei sau a drumului pe care știa că trebuia să-l urmeze.

Mâinile lui ajunseră să se odihnească pe umerii ei în timp ce el o sărută cu gura lui caldă pe ceafă. Dacă nu ar fi fost răcoarea ce venea dinspre cascadă, Ashton credea că s-ar fi topit pe loc. Îi simți limba jucându-se pe carnea ei, apoi șopti:

— O femeie moartă și înțeleaptă își face valiza.

Ea se întoarse. El întinsese o pătură pe jos, și valiza ei era în apropiere. Ea se uită în ochii lui de un albastru-deschis.

— Kit...

— Șșștt. Îi prinse bărbia și atinse cu degetul mare buzele ei. Niciun cuvânt - nu încă.

Își coborî capul și îi atinse buzele cu ale lui.

— Kit, pasiunea nu este răspunsul.

— Acum, știu asta, dar este un înlocuitor splendid, șopti el înainte de a-i cuprinde gura cu a lui, limba lui căutând accesul pe care ea nu i-l putea nega.

Ca vița-de-vie care caută să se agațe, ea își petrecu brațele în jurul gâtului și își lipi corpul de al lui. Indiferent de plăcerea pe care el i-o oferea, nu avea să rămână cu el; îl iubea prea mult. Încercase să-i arate asta în ultima noapte în care împărțiseră un pat. Poate că asta fusese greșeala ei,

că-i oferise plăcere așa cum el îi oferise ei.

Cu toate astea, simțise golul. Mereu avea să fie acolo între ei, o prăpastie pe care nu o puteau umple, pentru că el nu i se dăruia ei în întregime, și a naibii inima ei că înțelegea și că suferea așa mult. Și că dorea cu disperare ce nu putea să aibă niciodată din partea lui.

Cu o altă femeie, nu ar trebui să-și nege abandonul complet în fața gloriei pasiunii.

În timp ce gura lui aluneca de-a lungul gâtului ei, ea încerca să nu se gândească la buzele lui atingând gâtul altcuiva, aprinzând carnea altcuiva.

Simți cum i se înmoaie genunchii și cum în curând avea să se topească la picioarele lui. El își petrecu un braț vânjos în jurul taliei ei, ținând-o dreaptă, în timp ce degetele de la mâna cealaltă îi deschideau cu pricepere corsajul.

— Ce faci? Întrebă ea într-un oftat fără aer.

— Ce am vrut să fac de când te-am văzut prima dată sub apele curgătoare ale cascadei. Doar că atunci m-a chemat datoria și nu am avut timp să mă bucur de tine.

— La fel cum și acum te cheamă datoria. Îi cuprinse chipul cu mâinile. Doar prelungești inevitabilul.

— Poate că asta am făcut de la bun început.

Îi strivi gura cu a lui cu o disperare pe care ea nu i-o simțise niciodată, de parcă se agăța de ea, temându-se de propria moarte dacă ea nu era lângă el. Auzi cum se rupe materialul corsajului ei, dar nu-i păsa.

Nimic nu avea să o facă să se răzgândească, dar putea să ia această amintire cu ea, să o aibă aproape când moartea urma să se ivească și să zâmbească. Își mișcă dornică mâinile peste umerii lui puternici și peste pieptul lui robust, până când degetele ei găsiră nasturii cămășii lui.

Simți aburul rece cum îi atinge umerii goi și în scurt timp și spatele gol. Îi scotea hainele cu o eficiență care le transforma în zdrențe. Cu doar jumătate dintre nasturii lui deschiși, el făcu un pas în spate și, cum ea stătea goală în fața lui, privirea lui hoinări lent peste ea de parcă își picta o imagine în minte, cu mișcări lente.

Privirea lui se îndepărtă de ea doar cât el își scoase cămașa peste cap și o aruncă într-o parte. Urmară cizmele. Apoi, dădu jos restul de lenjerie, dezvăluindu-i priveliștea uimitoare a goliciunii lui.

Înainte, fuseseră mereu umbre pe el, ascunzând anumite porțiuni, având grijă să nu dezvăluie splendoarea lui completă.

Simți un junghi de regret. Nu voia ca o altă femeie să se uite la el cum se uita ea acum, scăldat în razele soarelui care pătrundeau printre crengile groase și frunzele de deasupra.

Îl dorea pentru totdeauna.

Îi zâmbi timid în timp ce el îi întinse mâna, cu mult mai mare decât a ei. Cu mult mai puternică. Cu mâinile lui salvase un oraș, și, de fiecare dată când o atingea, simțea cum lua cu el o parte din ea, creând o amintire care nu avea să se estompeze niciodată.

Ea își puse mâna în a lui și degetele lui se strânsă peste ale ei. O trase aproape și își strânse brațele în jurul ei în timp ce o conducea spre cascadă. Aburul devenea mai dens, și un fior îi străbătu corpul în întregime. Sfârcurile i se întăriră.

Kit îi dădu drumul și o împinse spre apa care cădea. Ea privi peste umăr la el.

— Tu nu vii?

El clătină ușor din cap.

— Vreau să te privesc o vreme.

Ashton simți căldura stânenelii încălzindu-i corpul din vârful capului până la degetele de la picioare.

— Mă simt ca și cum ai vrea să fac un spectacol.

— Nu vreau nimic mai mult decât amintiri, Ashton. Dacă puterea convingerii mele va fi mai mică decât cred eu că este, dacă nu vei rupe certificatul de deces care este în desaga mea, amintirile sunt singurul lucru pe care-l voi avea să îmi țină companie în suferința mea. Cer prea mult?

Ea simți cum lacrimile îi înțepă ochii.

— Kit, trebuie să înțelegi...

— Înțeleg, dulceată. De asta am nevoie de amintiri.

Am așa puține despre prima femeie pe care am iubit-o, că nu voi mai face aceeași greșeală.

Cu un oftat și dorința arzătoare de a-i oferi mai mult decât ceruse, ea își feri privirea și intră sub apa curgătoare. Forța ei era la fel de evidentă precum blândețea ei. Lăsa apa să cadă peste ea, curățându-i inima și corpul.

Avea să-l părăsească pentru ca el să-și urmeze destinul. Se întoarse mândră și-l înfruntă. Chiar și prin aburul apei, putea să vadă intensitatea privirii lui, să simtă căldura vibrantă în timp ce el se uita la ea. Stătea nemișcat precum o statuie, precum un animal care-și așteaptă prada.

Dintr-odată, se simți vulnerabilă și neprotejată. Privirea lui pătrunzătoare nu o părăsi nicio clipă pe a ei. Dumnezeu să o ajute, nu știa dacă avea forța să facă față atacului asupra inimii ei, atac de care îl știa în stare.

Kit intră sub cascadă, și ea privi cum apa îl spală, lipindu-i părul de cap în timp ce-și continua drumul. O trase spre el, iar Ashton se uită printre picături în ochii lui.

— Ești așa frumoasă, zise el pe un ton jos.

Îi cuprinse unul din sâni, îl ridică un pic în timp ce-și cobora capul și pune gura pe sfârscul întărit. Furia pasiunii explodă în ea.

— Ai mai luat în greutate, zise el încet.

Așa era. Remarca de fiecare dată când se îmbrăca, dar toate kilogramele din lume nu aveau să înfrângă moartea.

El îi cuprinse celălalt sân și îi duse sfârscul la gură, sugând cu blândețe. Ea îi cuprinse umerii, încercând să rămână în picioare când tot ce-și dorea era să fie sub el, cu corpul moale precum ceara modelat de mâinile lui cu pasiunea pe care știa că putea să o aibă.

El își duse gura la a ei, și un apetit nepotolit o străbătu. Își băgă limba în gura lui, dorindu-l cum nu-l dorise niciodată înainte, cu o sălbăticie și o nevoie care erau aproape înspăimântătoare. Mai mult decât să primească plăcere, voia să i-o ofere lui din nou, să vadă reacția corpului său, cum i se întunecă ochii de pasiunea care îl consuma ca un foc neîngrădit.

Voia totul și, Dumnezeu să o ajute, voia pentru tot restul vieții, indiferent că era măsurat în ore, zile sau săptămâni.

Kit își petrecu o mână pe sub genunchii ei și cealaltă în jurul spatelui ei și o ridică în brațe, ținând-o la pieptul lui.

— Sărută-mă, îi ceru el.

Iar ea nu-l mai putu refuza, cum nu putea opri soarele din a străluci.

Gustă puritatea apei care cădea peste ei, udându-i, și mai mult îl gustă pe el, un gust la fel de aparte precum însuși bărbatul. Amețitor, își petrecu brațele în jurul gâtului său și își lipi și mai mult corpul de al lui, în timp ce sărutul lui se adâncea.

Kit o luă de sub cascadă. Tremura, și el o strânse mai bine, de parcă voia să o încălzească. Se lăsă cu grijă într-un genunchi și o așează pe pătură. Apucă un capăt și începu să șteargă stropii de apă de pe pielea ei.

— La naiba, te pot încălzi mai repede, murmură el, apoi își întinse corpul peste al ei.

Ea își desfăcu instinctiv coapsele până când el era așezat comod între ele. O acoperea în întregime de la șold la piept. Ridicat un pic în coate, el îi cuprinse chipul și o sărută pe frunte, pe ochii închiși, pe obraji, pe vârful nasului, coborând apoi spre restul corpului.

— Kit, asta nu va schimba nimic, șopti ea, argumentul ei răsunând slab chiar și pentru ea.

— Știu, murmură el în timp ce limba îi încercuia un sfârc. El dădu înapoi până când privirile li se întâlneau. Se uită fix în ochii ei. Vreau să fiu în tine.

Ashton. Măcar o dată.

Cu o palmă, îi cuprinse obrazul și încuviință din cap.

— Promite-mi că nu vei închide ochii, zise el. Vreau să văd extazul din ochii tăi când pasiunea pune stăpânire pe tine.

Înghiți în sec. El voia de la ea ceea ce ea nu putea avea niciodată de la el. Cu toate astea, avea să-i ofere cu bucurie acest ultim dar, acceptând durerea pierderii care știa că avea să o însoțească atunci când el avea să se

oprească, neoferindu-i ceea ce ea dorea cel mai mult: abandonul lui complet. Să fie așa pierdut în ea încât să uite de jurământul lui, să uite de tot în afară de ea.

Mâinile ei alunecară pe spatele lui și îl îndemnară înainte.

— Vino la mine!

Kit o sărută profund, cu foame, apoi veni deasupra ei, uitându-se în ochii ei. Cu mâinile care-i mângâiau spatele, observă tensiunea din mușchii lui în timp ce intra în ea. Gemând de plăcere, Ashton își ridică șoldurile, întâmpinând mișcarea lui inițială, savurând uniunea lor.

Iubirea pe care o simțea înflori și mai mult când el se mișcă în ea, coborându-și capul din când în când ca să-i sărute gâtul, sânii, umerii, buzele. Ridicându-și capul pentru a-i vedea privirea în timp ce corpul lui o ținea în extaz.

De data asta, avea să fie ultima dată pentru ei, și ea voia să țină minte fiecare amănunt, fiecare senzație. Mâinile ei îi parcurgeau corpul de parcă era o femeie înfometată, atingând fiecare centimetru ce putea fi atins, reținând texturile diferite ale cărnii lui, părul de pe brațele sale, pieptul lui, părul des de pe capul lui, mușchii încordați care vibrau la fiecare mișcare.

Răspundea sub el în ritmul apei cascadei, cu senzații care se succedau și păreau să nu se mai termine în timp ce deveneau tot mai puternice. Dar ea nu cobora așa cum făcea apa cascadei, ci urca tot mai mult, ajungând dincolo de limite.

Simți cum tensiunea din mușchii lui crește, cum mișcările lui devin mai iuți, conducând-o spre punctul culminant. Țipă când el o duse peste margine în senzații de neegalat, mai bogate decât tot ce simțise vreodată. Privi uimită cum spatele lui se arcui cu ultima mișcare și cum el scoase un geamăt gutural, pe un ton jos.

Splendid. Se simțea splendid și pe dinăuntru, și pe din afară. Completă, întreagă.

Corpul ei palpita, în timp ce al lui tremura violent, privirea lui fiind încă ațintită în ochii ei.

— Oh, Doamne, șopti ea, cuprinzându-i chipul. Doar

nu...

El încuviință din cap, coborându-și corpul și sărutând-o pe tâmplă, apoi își îngropă fața în scobitura dintre gâtul și umărul ei.

Îl strânse mai puternic. Nu trăise niciodată așa o bucurie sau așa o tristețe. Îi oferise ceea ce ea dorea mai mult, dar cu ce cost pentru el?

Lacrimile alunecau pe obraji ei. El o sărută în colțul ochilor.

— Nu plânge.

— Dar nu voiai asta.

— A fost exact ce am vrut. Își înălță capul și îi pieptănă părul cu degetele. Am vrut asta de când te-am văzut stând pe verandă, în prima dimineață, la pensiune.

— Dar jurământul tău...

— A fost făcut de frică, o frică ce a părut așa nesemnificativă când am deschis plicul și am văzut certificatul tău de deces. Îi mângâie obrazul cu degetele. Dumnezeu, Ashton, regretele care m-au copleșit mi s-au părut de neînvins. Am crezut că fiecare moment pe care l-am avut împreună mă va ajuta de-a lungul vieții. Dar, când mă holbam la nenorocitul ăla de document, mi-am dat seama că nu contează când mori – că este mâine sau peste o sută de ani de acum –, mereu îmi voi dori un moment în plus. Și să ne refuzăm amândurora ceva ce vrem cât continuăm să respirăm este un păcat.

— Dar dacă rămân gravidă?

— M-am gândit mult la această posibilitate. Totul în viață este un risc. Oricare din noi ar fi putut să moară când tâlharii au atacat diligența. Aș fi putut să mor când i-am înfruntat pe strada din Fortune. Niciun moment nu ne este garantat. Mereu m-am străduit să anticipez neprevăzutul, să planific. Dar nu m-am așteptat niciodată să mă îndrăgostesc nebunește de tine. Dacă te las însărcinată, atunci pur și simplu va trebui să trăiești suficient cât să-mi oferi șansa să-l țin în brațe.

— Nu pot controla asta! Țipă ea.

El îi atinse buzele cu ale lui.

— Știu asta, dulceață, dar dacă medicul se înșală? În loc de șase luni, mai ai douăsprezece. Este timp suficient pentru un copil. Ai înflorit la Galveston. Am vorbit cu medicul de la St. Mary și mi-a zis că există dovezi că un climat mai uscat poate prelungi viața unui tuberculos și, în rare ocazii, îl poate vindeca. Nu știe de ce sau care este secretul. Am vizitat partea de vest a acestui stat, și acolo aerul este mai uscat decât aici, și mă gândeam că poate ne-am putea muta acolo. În acest moment, zona aceea este stăpânită de nelegiuți și renegați, dar s-a dat recent o lege care permite statului să refacă patrulele în partea de vest. Au nevoie de bărbați cu experiență care să conducă.

Groaza puse stăpânire pe ea.

— Tu ieși în considerație să fii unul dintre ei?

— Da.

— Ți-ai pierdut mințile. Ai putea muri! Tâlharii te-ar putea ucide!

— Și ai să mă părăsești pentru că există această posibilitate? Moartea ne așteaptă pe toți, Ashton. Este la fel de posibil să mor din cauza unui glonț sau din cauza tuberculozei. Eu zic să-i dăm ceva de lucru morții.

Ea izbucni în râs și își duse mâna la gură.

— Ești nebun. Cum rămâne cu Ravenleigh? Știu că iubești locul acela, că în toți acești ani ți-ai dorit în secret să fii moștenitorul.

— Pe tine te iubesc mai mult. Duse un deget în fața chipului ei. Recunosc un lucru, dar doar în fața ta – și nu vei mai spune nimănui. Oftă. M-am cam atașat de statul ăsta nenorocit.

— Dar dacă medicul are dreptate și eu nu trec peste iarnă...

— Atunci, voi jeli. O sărută ușor, apoi se uită din nou la ea. Dar dacă greșește și ne despărțim acum, voi jeli și mai mult pentru momentele pe care le-am pierdut.

*

Cu pătura în jurul umerilor, Ashton stătea la marginea

cascadei privind căderea apei. Precum oceanul, mișcarea ei nu se oprea niciodată. Dacă ar putea fi sigură că respirația ei nu avea să se oprească înainte de a fi pregătită, înainte ca el să fie pregătit...

Avea să vină, oare, un moment când avea să întâmpine atingerea morții? Nu voia să lase în urmă tot ce o înconjură. Dar cel mai mult nu-și dorea să-l lase pe Kit.

Îi ceruse o săptămână să o convingă să rămână alături de el, dar o convinsese cu o singură acțiune. Îi oferise totul. Văzuse asta în adâncul ochilor lui și o simțise în mușchii încordați și tremurători ai corpului său. Văzuse în transpirația care îi scliffea pe piele și auzise în respirația lui precipitată și în gemetele profunde. Știuse în momentul în care corpul ei se strânsese în jurul lui în timp ce sămânța lui pulsa în ea.

Sămânța lui. Posibilitatea de a fi însărcinată cu copilul lui o făcea să se simtă incredibil de bucuroasă – o bucurie pe care nu o mai simțise niciodată.

Îi oferise ce-și dorise cel mai mult, și acum ea era îngrozită că moartea nu avea să-i dea ocazia de a se bucura de tot.

Auzi mișcările lui când se îmbrăca, în vreme ce toate îndoielile din lume o copleșeau. Își trăise viața apreciind fiecare zi, temându-se că nu avea să existe un mâine.

Dar mâine sosea mereu, bătându-și joc de nesiguranța ei.

Kit îngenunche lângă ea și îi puse hainele în poală.

— Ar trebui să te îmbraci.

Ea privi spre el.

— Mi-am petrecut viața așteptând moartea.

El îi dădu o șuviță de păr după ureche.

— Moartea ne așteaptă. Nu ar trebui să o așteptăm noi. Când eu, Gray și Harry i-am înfruntat pe acei nelegiuți în Fortune, chiar înainte să trag primul glonț, m-am gândit la o mie de lucruri pe care mi-am dorit să le fi făcut înainte de acel moment. Zâmbi. În urmă cu câteva clipe, am reușit să mă bucur de primul lucru de pe lista mea, ceea ce înseamnă că mai am nouă sute nouăzeci și nouă de făcut.

O furie irațională o străbătu.

— Deci să faci cu adevărat dragoste cu mine a fost un lucru pe lista ta?

El zâmbi cu căldură.

— Fiecare lucru de pe lista mea era despre a face ceva cu tine. Vreau să privesc răsăritul cu tine. Și apusul. Vreau să privesc furtuna care trece peste pământ. Vreau să-ți inspir parfumul când mă trezesc și să te aud respirând când adorm.

Ea îi prinse cămașa și își îngropă chipul la pieptul lui.

— Oh, Kit, și dacă renunți la Ravenleigh și eu mor mâine?

— Și dacă nu renunț și mor *eu* mâine?

Ea își înălță capul și se uită la el.

— În ultima vreme, am trecut de două ori mai aproape de moarte decât ești tu în acest moment. Cândva, mi-ai spus că ziua de mâine este un dar și că ni se pare că ni se cuvine că va fi acolo. Așa că amândoi ne-am reținut, temându-ne că, dacă oferim prea mult, vom pierde ceea ce iubim, și suferința noastră va fi mai mare. Eu zic la naiba cu a trăi doar pentru astăzi. Hai să trăim ca și cum am avea o mie de zile de mâine.

Ea își trecu degetele prin părul lui, alunecând apoi cu ele pe linia puternică a maxilarului.

— Nu vreau să ai regrete, să renunți la ceva ce iubești.

— Tu ești tot ce iubesc. La tine țin cel mai mult. Băgă mâna sub pătură și își întinse degetele peste abdomenul ei gol. Dacă ce s-a întâmplat între noi în urmă cu câteva momente nu a fost suficient, spune-mi ce trebuie să fac pentru a te convinge că ceea ce voi regreta toată viața vor fi momentele pe care nu le-aș avea cu tine cât vei trăi.

Lacrimile îi ardeau ochii și îi blocau gâtul.

— Te iubesc așa mult.

— Atunci, îmbătrânește alături de mine.

— Și dacă nu pot?

El oftă melancolic.

— Îmbătrânește un moment alături de mine. O oră. O

zi. O săptămână. Dar nu mă părăsi decât atunci când chiar trebuie.

— Ți-ai încălcat jurământul. Copilul tău ar putea muri cu mine.

El clătină din cap.

— Ești mai puternică decât îți dai seama, nu mai ești așa fragilă cum erai înainte. O să risc să-ți fac o duzină de copii dacă te lupți cu moartea.

Ea puse mâna peste a lui, care stătea pe abdomenul ei.

— Niciodată nu mi-a fost mai teamă ca în acest moment. Mereu am înfruntat moartea. Nu știu cum să înfrunt viața.

El își împreună degetele cu ale ei.

— Este simplu, dulceață. Doar ține-mă de mână.

Capitolul 27

Stând pe canapea, Ashton se cuibărise în el, cu degetele împreunate cu ale lui. Kit studia bărbatul care stătea în fața geamului, privind afară. Își întâmpinase vizitatorii, dar Kit se îndoia că avea să primească la fel de bine veștile lor.

— O iubesc pe Ashton, David, zise Kit încet și simți cum degetele lui Ashton le strâng pe ale lui.

David încuviință lent din cap.

— Mă temeam că asta s-ar putea întâmpla dacă petreceați prea mult timp împreună. Privi peste umăr, mâhnirea fiind evidentă pe liniile chipului său. Nu te voi întreba ce simți pentru el, Ashton. Dragostea ta pentru Kit se reflectă clar în ochii tăi. Cu un oftat, clătină din cap. Îmi pare rău, Kit. Nu știu de ce am crezut că totul va rămâne simplu și fără complicații. Ești bine-venit să rămâi aici... aruncă o privire rapidă spre Ashton... cât dorești.

— De fapt, eu și Ashton ne vom muta în partea de vest a statului.

David făcu un pas spre ei.

— Doar nu vorbești serios.

— Foarte serios.
— Nu este suficient de puternică...
— Este, insistă Kit. Este mai puternică decât era când ne-am căsătorit, și eu sper că un climat mai cald îi va face bine.

David se uită la sora lui.

— Bănuiesc că tu vrei să te duci.

Ea zâmbi cu căldură.

— Vreau să fiu cu Kit.

El întinse brațele. În ochii lui Ashton se adunară lacrimile. Ea se ridică și își îmbrățișă fratele.

— Te iubesc, David.

Kit văzu cum ochii lui David se umplu de lacrimi în timp ce atingea obrazul surorii sale.

— Și eu te iubesc și vreau doar să fii fericită. Dacă vei fi fericită unde decide englezul ăsta să te ducă, atunci du-te cu binecuvântarea mea.

— Mulțumesc, David!

Kit se ridică, își puse brațul în jurul lui Ashton când ea i se alătură și o trase mai aproape de el.

— Deci când veți pleca? întrebă David.

— Christopher este în Fortune acum, își aranjează propria căsătorie, explică Kit. Odată ce va avea loc fericitul eveniment, avem de gând să petrecem o lună în Galveston cu tatăl meu și noua familie a lui Christopher. Când ei vor pleca, noi ne vom începe călătoria spre vest.

*

Ashton stătea pe doc, în timp ce Kit își lua rămas-bun de la fratele și de la tatăl lui. Ca proaspătă mireasă, Elizabeth strălucea. Cele trei fiice ale ei săreau, se agitau și vorbeau entuziasmate despre călătoria lor. Ashton își dorea să le ceară să se liniștească. Voia să ceară tuturor să urce mai repede pe navă sau să plece de pe chei.

Era prea aglomerat. Îi era greu să respire, și, cu cât se chinuia mai mult să respire, cu atât îi devenea mai greu. Simțea cum o sufoca căldura lunii august.

Prea mulți oameni. Blocau aerul. Avea nevoie disperată de aer.

Ashton simți cum stropii de transpirație apar pe frunte și cum i se ridică bila în gât. Ceva era în neregulă, îngrozitor de în neregulă.

Auzi râsul lui Kit de la mare distanță în timp ce vorbea cu Christopher.

Kit privi peste umăr, și ea îl văzu încruntându-se. Îl apucă de braț. Pe trăsăturile lui se citea îngrijorarea. Spera că nu arăta la fel de rău cum se simțea.

— Ești bine? întrebă el.

Ea încuviință din cap, simțind că respira tot mai greu.

— Sunt bine.

— Arăți palidă.

Lacrimile îi înțepară ochii când îi cuprinse chipul cu mâini tremurânde. Nu era bine, și o știa și ea. Avusese simptome zilnic, și astăzi erau mai rău.

— Te rog, du-te cu ei. Întoarce-te în Anglia!

— De ce?

Ea simți cum o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Moartea este aici.

— Pe dracu' este! Ashton, ascultă-mă...

Voia cu disperare să o facă, dar vocea lui se auzea tot mai încet în timp ce ea se prăbușea în abisul întunecat.

*

La St. Mary, Kit se uita afară pe fereastră. Se simțea ca o navă fără ancoră, captiv într-o furtună pe mare. Nu-și putea aminti ultima dată când tușise Ashton. Păruse mai puternică, și el aproape că uitase că ea era bolnavă.

Episodul de astăzi de pe docuri fusese un memento subit și înfricoșător că nu era totul în regulă la ea. Voia să urle și să înjure, dar nu știa către cine să-și direcționeze furia.

Gândurile îi erau împrăștiate precum promisiunile deșarte în vânt.

— Medicii din Anglia nu ne-ar ține așteptând așa,

mormăia tatăl său. Ei nu-și dau seama cine sunt?

Kit zâmbi slab. Tatăl său se atașase de Ashton în ultima lună și, până la urmă, acceptase elegant decizia lui Kit de a rămâne în Texas.

— Corabia voastră va pleca fără voi dacă nu mergeți acum, zise Kit încet.

— Va fi o alta, răspunse Christopher.

Kit încuviință din cap. Da, avea să fie o altă corabie. O sută de alte corăbii. Câte momente urma să mai aibă el cu Ashton?

O ușă se deschise, și apără un bărbat. Kit îl recunoscă pe medicul cu care vorbise înainte, doctorul Stewart.

— Domnul Montgomery?

Kit se întoarse și-l văzu pe Christopher făcând un pas în față și pe tatăl său încercând să se ridice de pe scaun. Dacă nu ar fi simțit cum i se frânge inima, ar fi râs. Puse mâna pe umărul tatălui său pentru a-l opri.

— Se referă doar la mine.

— Tuturor ne pasă, izbucni tatăl său.

Kit îl strânse ușor de umăr.

— Știu. Vă spun ce îmi zice.

Kit îl urmă pe doctorul Stewart în încăpere. Pieptul i se strânse când o văzu pe Ashton în fața biroului, cu mâinile împreunate. Era încă incredibil de palidă. Se așeză pe scaunul de lângă ea și își puse mâna peste ale ei.

Ea își mută privirea la el și îi zâmbi sfios. Cât de mult își dorea să o ia în poala lui, în brațele sale și să o asigure că totul avea să fie bine!

Medicul se așeză în spatele biroului și zâmbi.

— Îmi place mereu să încep cu veștile bune.

Inima lui Kit se prăbuși.

— Eu prefer întâi veștile proaste.

Doctorul Stewart încuviință scurt din cap.

— Bine. Își încrucișă brațele peste birou și se aplecă un pic în față. Soția ta îmi spune că iarna trecută un medic a diagnosticat-o cu tuberculoză. Își strânse buzele și se uită la Ashton. Eu nu văd nicio dovadă că boala s-a întins dincolo de plămânii tăi. De fapt, eu văd foarte puține urme

de leziuni la nivelul plămânilor. Ai menționat că iarna trecută ai tușit sânge.

Ashton încuviință din cap.

— Uneori. A fost înfricoșător.

— Îmi imaginez că da. Doctorul Stewart ridică o palmă, de parcă spera să găsească răspunsul acolo. Când leziunile se sparg, pacientul poate tuși sânge. Uneori, leziunile se vindecă. Din păcate, majoritatea doctorilor din acest stat sunt autodidacți. Pot interpreta greșit simptomele sau pot trage concluzii bazate pe cunoștințe limitate. Pentru că eu nu te-am examinat iarna trecută, nu am cu ce să compar examinarea de acum. Dar, dacă diagnosticul lui era corect, atunci ți-ai îmbunătățit remarcabil sănătatea, lucru care nu este de nemaiauzit. Dieta, odihna, activitățile care forțează plămânii să muncească mai mult decât au făcut-o înainte pot face o mare diferență.

Ashton își împreună degetele cu ale lui Kit. Kit își mută atenția de la doctor, inima lui bucurându-se de adorația din ochii lui Ashton.

— Soțul meu mă forțează să mănânc și să fac plimbări lungi cu el. Zâmbi. Ne vom muta într-un climat mai uscat.

— Luându-mă după ce am putut eu verifica, mutarea asta ar trebui să ajute, zise doctorul Stewart. Aș vrea să vă mai recomand un lucru. Orașul Mineral Wells are o fântână despre a cărei apă se știe că a vindecat o serie de boli. V-aș sugera o vizită o dată sau de două ori pe an.

Kit se aplecă în față ca să se asigure că nu înțelesese greșit.

— O dată sau de două ori pe an? O spui de parcă te aștepți ca soția mea să trăiască după Crăciun.

— Așa este, domnule Montgomery. Am citit despre cazuri documentate în care unui pacient i s-a mai dat o lună de trăit și a trăit cincizeci de ani. Tuberculoza este o boală schimbătoare. Din păcate, cum este cazul cu multe boli, nu știm tot ce avem nevoie să știm.

Strângând mâna lui Ashton, Kit se așează la loc pe scaun.

— Asta-i veste bună, doctore Stewart. Ar fi trebuit să te las să începi cu vestea bună.

Doctorul Stewart zâmbi larg.

— Oh, nu asta era vestea bună, domnule Montgomery. Vestea bună este că soția ta este însărcinată.

Kit se simți ca și cum ar fi fost lovit în piept. Ashton exclamă uimită și își apăsă mâinile pe abdomen. Pe chipul ei lucea o asemenea bucurie, încât Kit simți cum i se pune un nod în gât. Aplecându-se, sărută zâmbetul frumos de pe chipul ei.

Privi înapoi la doctor.

— Ești sigur?

— Este un diagnostic ușor, domnule Montgomery. Nu am greșit niciodată.

Neliniștea își făcu simțită prezența.

— A leșinat pe doc...

— Probabil, prea mulți oameni. Acum, respiră pentru doi. Are nevoie de mai mult aer, de mai multă mâncare, de mai multă odihnă, de mai multă atenție.

Kit se uită din nou la soția sa, pe care o adora.

— I-aș oferi mai multă *iubire* dacă s-ar putea.

Epilog

Octombrie 1871

Dragul meu Kit,

Cu inima grea îți scriu să te anunț că tata a murit. S-a dus fără suferință, cu un zâmbet și numele mamei pe buze.

Și cu așa de multă mândrie. Scrisoarea ta sosise, anunțând nașterea fiului tău. A declarat că Damon Montgomery va fi următorul conte de Ravenleigh.

Am sentimentul că avea dreptate în presupunerea lui și mă bucur de asta. Eu am o slăbiciune pentru fete, și Elizabeth m-a binecuvântat cu una care arată foarte mult ca o Montgomery. O țin în brațe în timp ce scriu această

scrisoare.

Cred că Clarisse ne zâmbește din rai și ne împărtășește fericirea. Cred și că ar aproba din inimă hotărârea ta de a-ți investi banii în cercetare medicală în loc de flori.

Cu dragoste,

Christopher, conte de Ravenleigh

Kit își plecă ușor capul; gâtul i se strânse și pieptul îl durea. Chiar și când moartea era așteptată, suferința era copleșitoare și venea fără avertisment. Era recunoscător că se împăcase cu tatăl său și chiar mai recunoscător că până la urmă tatăl său îi respectase decizia.

Kit auzi pașii moi și ridică ochii când Ashton îngenunche lângă el.

— Tatăl tău a murit, zise ea încet, punând o mână pe brațul lui. El încuviință din cap, și ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu mă așteptam să-mi fie dor de el. Era la un ocean depărtare, pentru numele lui Dumnezeu. Când mi-am luat rămas-bun de la el în Galveston, am știut că nu aveam să-l mai văd vreodată, dar nu am plâns.

Ea își puse palma pe pieptul lui, în dreptul inimii.

— Suferința nu cunoaște distanța măsurată în kilometri. Iubirea dictează profunzimea ei.

El o trase în poala sa și îi cuibări capul în scobitura umărului său.

— Soția mea a devenit un filosof. Ce mă fac eu cu tine?

— Îmbătrânește alături de mine.

El privi în ochii ei de un albastru penetrant, care îl provocau să-i nege cuvintele. Era mai puternică decât fusese vreodată, cu o strălucire pe față despre care el spera că nu avea să dispară niciodată. În cel mai îndepărtat colț al inimii lui, știa că urma să vadă cum părul ei avea să devină argintiu și cum pe fruntea ei aveau să apară riduri.

Își șterse lacrimile.

— Christopher zice că tata l-a proclamat pe Damon ca

fiind următorul duce de Ravenleigh.

Ashton zâmbi.

— Mi se pare potrivit, din moment ce tatăl lui ar fi trebuit să fie.

— Va trebui să avem grijă să fie educat cum trebuie și manierat. Fără scuipat de tutun și înjuratul de care texanii sunt așa atașați! Va trebui să ne străduim să aducem cultura în statul ăsta.

Ea râse ușor.

— Întâi aduci legea în partea de vest a statului și acum vrei să aduci cultura în Texas. Ce mă fac eu cu tine?

— Îmbătrânește alături de mine, murmură el, apoi o luă în brațe, se ridică și o duse în dormitor, unde plănuia să îmbătrânească împreună.

Sfârșit

Nota autoarei

În urmă cu câțiva ani, când mă uitam printr-o librărie, mi-a atras atenția o carte. Am încetat de mult să mă mai întreb de ce anumite cărți ies în evidență pe raft și am căpătat pur și simplu obiceiul de a le cumpăra când îmi atrag atenția, convinsă că va veni o vreme când mă voi bucura că am făcut-o.

Doc Susie, scrisă de Virginia Cornell, este biografia unui medic diagnosticat cu tuberculoză care a călătorit spre vest pentru a-și găsi acolo sfârșitul, la vârsta de treizeci și șapte de ani. Incredibil de slabă și uneori tușind sânge, a trebuit dusă la tren. Când a ajuns la destinație și s-a împrăștiat vorba că era medic, s-a trezit solicitată de diverse persoane și a mers la casele oamenilor bolnavi pentru a le oferi ce asistență medicală putea. Nu știe nimeni dacă a fost vorba despre aer, despre dieta îmbunătățită, despre plimbările vioaie sau pur și simplu

despre determinarea de a nu muri, dar Susan Anderson, medic, a descoperit în curând că sănătatea i se îmbunătățea și, cu timpul, nu a mai rămas niciun semn de tuberculoză. A mai trăit încă cincizeci și trei de ani.

Povestea ei mi-a servit drept inspirație pentru personajul meu, Ashton. Deși Ashton nu este medic, se însănătoșește. Ca autor, ar trebui să știu dacă aerul, dieta îmbunătățită sau plimbările zilnice i-au îmbunătățit sănătatea. Ca o romantică însă, trebuie să cred că a fost puterea specială a iubirii lui Christian Montgomery.

Sper că v-a plăcut povestea lui Kit și a lui Ashton și că veți accepta că uneori se întâmplă miracole.